

I. BÖLÜM

Parlak mavi gözlü kumral kadın, çigan müziğin ritmine uyarak el çırpıyor, Matyas Pince'in ünlü orkestrası da devamlı bahşış aldığı için her zamankinden daha canlı eserler çalıyordu. İki yıldan bu yana Macaristan' da bahşış serbest bırakılmıştı.

Büyük masaya yaklaşan kemancı yayının hareketini gittikçe hızlandırdı. Salondaki diğer müşteriler yemek yemeyi bırakmış, onu izliyorlardı.

Budapeşte'nineniyi lokantası Matyas Pince bodrum katındaydı ve tahta perdelerle ayrılmış odacıklardan oluşuyordu. Merdivenin karşısındaki masa ise en iyi masaydı. Şimdi orada dört kişi oturuyordu. Bunlardan biri de kumral kadındı. Sol taraftaki masadaysa memur kılıklı dört kişi vardı. Kemancı parçasını bitirdi. Aynı anda kumral dilber sağ tarafında oturan adamın boynuna sarılarak onu dudaklarından öptü. Ancak adam henüz ihtiraslarına gem vuramayacak kadar sarhoş değildi ve tip olarak sosyalist ülkelerdeki yüksek devlet memurlarına benziyordu. Bu kırmızı yanaklı tombul adamın yanında oturan kişi ise sık sık mavi gözlü dilbere kınayıcı bir ifadeyle bakıyordu.

Macar İstihbarat Örgütü Şefi Mate Balaz'ın emekliliğine bir yıldan daha az vardı ve tek isteği, bu sürede herhangi bir sorunun çıkmasıydı. Yanında oturana döndü ve orkestra çalmaya başlayınca lafa girdi:

Tiirkçesi:
Şevket SARAÇ

¹ i (in)
ık/KırpHfc ii i *

— Yoldaş Suslov, yorgun olmalısınız...

Biraz önce kızın öptüğü adam alçak sesle yanıtladı:

— Hiç de değil, çok eğleniyorum. Üstelik orkestra da harika.

Mate Balaz içini çekti. Sovyet İçişleri Bakanının resmi ziyaretinin bir an evvel bitmesini istiyordu. Ama iki gün daha buradaydı. Valeri İlliç Suslov iç güvenlikle ilgili bazı konularda Sovyet-Macar ilişkilerini artırmak için gelmişti. Bu ziyarete Salgotarjan'daki Kızıl Ordu'nun iki mekanize birliği de katılmıştı.

Orkestra melankolik bir çigan parçası çalıyordu. Macar istihbarat şefi düşüncelere daldı. Eğer ikinci kez 1956* benzeri bir olay patlak verirse Sovyetlerle işbirliği yaptığı için kurşuna dizilmesi işten bile değildi. Hayat buydu. Yavaş yavaş Matyas Pince boşaldı. Mate Balaz da misafiri olmasa çoktan yatmıştı, ama konuyu istemeden kalkması söz konusu olamazdı.

Sovyet adamınsa gitmeye hiç niyeti yoktu. Yanındaki kadın başını onun omzuna yaslamış, müzik dinliyordu.

Mate Balaz kadına lanet okudu. Önceleri emrindeki sekreterlerden birinin bakana ziyareti boyunca tercümanlık yapmaya gönüllü olması çok hoşuna gitmişti. Szüsi Sibrik bir zamanlar Moskova'da çalışmış olduğu için çok iyi Rusça konuşuyordu. Çekici olduğu kadar serbestti de. Kocas ABD'ye yerleşmek için ondan boşanmıştı. Mate Balaz kadını kendine bağlayabilmek için ona italya'dan bir

çift ayakkabı getirtmişti.

Sovyet bakan masaya yaklaşan kemancıya bir el işareti yaptı, sonra da kemanın telleri arasına 100 forint sıkıştırdı. Adam yerlere kadar eğildi ve son derece ağır bir parça çalarak uzaklaştı.

Mate Balaz Szüsi Sibrik'in öbür tarafında oturan ve KGB'nin Budapeşte sorumlusu olan Albay Igor Petroviç Antonov'un bakışlarını yakalamak için öne eğildi. Albay Igor Antonov iriyarı esmer birisiydi. Ayda bir Mate Balaz ile İşçi ve Köylü Partisi'nin merkezi olan Köztasasag'daki bürosunda buluşur, durum değerlendirmesi yaparlardı. Önce iç güvenlik, sonra da İtalya'daki Macar ajanlarının raporları gözden geçirilirdi.

Uzun uzadıya notlar alan Igor Antonov oradan doğru Sovyet Elçiliği'nin teleks odasına gider ve edindiği bilgileri KGB Genel Harekât Dairesi'nin 11. Bölümü'ne geçirdi. Zamanının geri kalanını MVA*'ya sızmakla geçirirdi. Mate Balaz ile birlikte çalışıyorlardı, ama Macarın siyasi yumuşaklığından ötürü onu Vorkuta'ya yollamak için can atıyordu. Igor Antonov bekârdı ve sık sık Mate Balaz'ın örgütündeki kadınlarla düşüp kalkardı.

Bir gün Igor Antonov sinirden kıpkırmızı bir halde Mate Balaz'ın odasına girmişti. Buna sebep yirmi iki yaşındaki bir Macarın Avusturya'ya kaçmayı başararak orada düzenlediği basın toplantısında Rusya'yı suçlamasıydı. Igor Antonov Macar yetkilinin masasını yumruklayarak onu yeteneksizlikle suçlamış ve misilleme yapılmasını istemiş, Mate Balaz da

(*) Sovyet baltıcaı altında aıllan Macarların layan tarihi

(*) Maca/ İstihbarat Örgütü

buna karşı çıkınca alenen küll el miftj

Aynı akşam Volga Otel'i'ne- içki gittiğinde dolgun göğüslü bir kızilla k mış, onu dairesine götürmeyi basan Kadın kendisinden yalnızca üç yüz forini rıhı komik bir ücret istemişti. Ayrılmadan önce kızıl dilber:

— Umarım beni iyi bir şekilde hatırlar-sın... demişti.

ilk üç gün güzel anılarla geçmiş, ama daha sonra dayanılmaz acılar hissetmişti. Doktor bunun çok yaygın bir hastalık olduğunu ve cinsel ilişkiyle bulaştığını söylemişti.

Sovyet albayı kadını bulmaya çalışmıştı. Ama Volga Otel'i'ne gelen kızların hiçbirini onu tanııyordu. Mate Balaz'ın yardımcısı, kadını Szolnok'ta bularak geri getirmişti...

Albay dimdik oturmuş müzik dinliyordu. Sert yüz hatları az da olsa yumuşamıştı. Mate Balaz gözlerini yan masadaki ikisi Rus, ikisi Macar olan koruma görevlilerine çevirdi.

Gidip yatmak isteyen Macar yetkili daha sonra Sovyet bakanla gözgöze gelmek için yana eğildi ve aniden donakaldı. Kadının eli masanın altına uzanmış ve bakanın bacakları arasında kaybolmuştu.

Bakan kadına bakınca hayal gördüğünü sandı. Kadının sol eli tıpkı sağ eli gibi masanın altında, ama ters tarafta kayboluyordu.' O zaman albayın da aynı muameleye tabi tutulduğunu anladı. Sovyet bakanın kendisine baktığını gören Macar kadın:

— Güvercinim, kıskanmadın mı? dedi.

Bakan artık dayanamıyor, bir an evvel kadına sahip olmak istiyordu. Ama önce peşinden ayrılmayan albaydan kurtulmalıydı.

Zaten Antonov kadından yeterince nasibini almıştı. Valeri İlliç Suslov üstünü başını düzeltti ve:

— Bu müzikten sıkıldım, gidelim, dedi.

Gördüklerinden şaşkına dönen Mate Balaz koruma görevlileriyle birlikte ayağa kalktı. Szüszi Sibrik yarın gününü görecek. Alkol tüm hataları affettirmezdi.

Herkes bakana yol açmak için kenara çekildi. Arkasından da muzaffer bir edayla Szüszi geliyordu. Aralık ayında olmalarına rağmen hava hâlâ ılıktı ve kar yoktu, ama yine de herkes şapka ve manto giymeyi ihmal etmiyordu. Önden çıkan muhafızlar siyah Mercedes'lerine bindiler. Bakanın yanına gelen Mate Balaz:

— Yoldaş Suslov, burada sizden ayrılacağım. Kendimi yorgun hissediyorum. Umarım iyi bir gece geçirmişsinizdir. Budapeşte'nin en iyi orkestrası buydu, dedi.

— Çok iyiydi. Yarın görüşeceğiz değil mi?

— Yarın görüşmek üzere, Yoldaş Suslov.

Mate Balaz'ın siyah Lada'sı lokantanın otoparkında bekliyordu. Szüszi kürküne sarındıktan sonra Valeri Suslov'a yaslandı. Peşlerinden dışarı çıkan orkestra sokakta çalmaya devam ediyordu. Tüm cesaretini toplayan bakan albaya döndü ve:

— İyi geceler, İgor Petroviç, dedi.

Albay Antonov kısa bir süre tereddüt etti, çünkü bakanı Sovyetler Birliği Büyükelçisi'nin evine kadar götürmesi gerekiyordu. Topuklarını birbirine vurdu ve:

— İyi geceler, Yoldaş Suslov! dedi.

Szüszi'ye ters ters bakarak muhafızların bulunduğu arabaya yaklaştı ve:

— Yoldaş bakanın bize ihtiyat • yok, n<h> yatın, dedi ve M ırcedes'ine bindi.

**

Daha arabaya yerleşir yerleşmez Szüszi Sibrik okşamalarına bıraktığı yerden devam etmeye başladı. Şoföre aldırmiyordu bile. Bakan rahatsız olup onu itince Macar kadın adamı şehvetle öptü.

— Nerede oturuyorsun? dedi bakan.

Şoför büyülenmiş gibi gözünü dikiz aynasından ayırmadan bekliyordu.

— Evim Drava Utça yakınlarında.

— Çok iyi.

Konuşmayı duyan şoför hemen hareket ederek İranyı Sokağı'na saptı. Tuna Nehri, Buda ve Peşte şehirlerinin ortasından geçiyordu. Geniş yol bomboştu, tam karşıda ise Buda şehrindeki büyük malikânelerin ışıkları görölüyordu.

Arka tarafta olanların en ufak bir kısmını bile kaçırmayan şoför bir gözünü yoldan ayırmamaya çalışıyordu.

Aniden yolda enlemesine durarak tüm trafiği kesmiş bir polis arabası gördü.

Valeri İlliç Suslov acı bir frenle kadından uzaklaştı. Şoför arkasına dönerek umursamaz bir sesle:

— Polis kontrolü, yoldaş bakan, dedi.

Akşamları çalıntı arabaları bulmak için sık sık arama yapıldı.Şoför yavaşlayıp durdu, iki adam arabaya yaklaştı ve şoför camı açtı.

Aniden adamlardan biri büyük kalibreli bir tabancayı şoföre doğrultarak elini camdan içeri soktu ve Macarca:

— Dışarı çık! dedi.

Gorillerine izin verdiğini unutan bakan onların arabasına bakmak için arkaya döndü. Kafası allak bullaktı. Şoförünün omuz atıp kapısını açtığını gördü. Adam genç bir KGB ajanıydı ve bu gibi durumlar için özel eğitim görmüştü. Şoför kapıyı açarken sağ elini ön koltukların arasına sokarak Tokarev'ini almaya çalıştı.

Dışardaki iki kişi önce geriledi, ama içlerinden uzun boylu olam KGB ajanına doğru atılarak kolunu adamın boğazına doladı.

Şoför tabancasını kullanmaya fırsat bulamadan bir patlama sesi duyuldu.

İlk mermi KGB ajanının başına saplanmıştı, ikincisi boynunu buldu ve beyin parçalarıyla kemikler etrafa saçıldı.

KGB ajanını öldüren onun yerini almıştı. Aynı anda ikinci saldırgan kapıyı açmış ve arabaya binmişti. Mercedes hareket etti ve polis arabasının yanından geçerek yoluna devam etti.

Valeri İlliç Suslov yardım istercesine Szüszi'ye baktı ve gecenin en büyük darbesini yedi. Çünkü kadının mavi gözleri öfke ve nefretle doluydu. Macar kadın son derece tabii bir hareketle Sovyet bakanın suratına tükürdü.

II. BÖLÜM

Küçük el fenerinin aydınlattığı alet, on iki kadar yuvarlak veya dörtgen telin çıktığı bir borudan oluşmuştu. Aleti elinde tutan adam, gri saçlı, gri paltolu ve siyah eldivenliydi. Arkasındaki arkadaşıysa, asansörün kapısına yaslanmış merdiveni kolluyordu. Prenses Gate Caddesi'ndeki 61 numaralı bu bina beş katlıydı ve her katında da bir daire vardı. Asansör kapısına yaslanmış olan adam ellerini yağmurluğunun cebinden çıkartmıyordu. Çatık kara kaşları ona ciddi bir hava veriyordu.

Arkadaşı aleti kilide dayadı ve ilk teli denedi. Eldivenli olmasına rağmen çok duyarlı parmakları vardı. Sahanlıkta yalnızca madeni hisirtılar duyuluyordu. "Çilingir" teker teker tüm telleri deniyordu.

Sonunda durdu ve arkadaşına döndü.

— Tamam mı? dedi arkadaşısı.

— Galiba.

— İyi, gidip onu getireyim, dedi ve sessizce merdivende kayboldu.

Çilingir el fenerini söndürdü ve cebinden çıkardığı stetoskopla kapıyı dinledi. İçerden hiç ses gelmiyordu.

Merdivende duyduğu ses üzerine, çilingir fenerini o tarafa çevirdi. Işık biraz önce giden arkadaşıyla yanındaki sağlık memurunu andıran siyah çantalı bir adamı aydınlattı.

Çilingir işini kaldığı yerden sürdürdü, sonunda kilidi çevirmeyi başardı, ııııı k>pı

anahtarla iki kez kilitlenmişti.

Uzman yeniden kilitte uğraşmaya koyuldu ve dil bir kez daha çevrildi. Adam hemen açılmaması için kapıyı tuttu. Diğer eliyle telleri çektikten sonra fenerle herhangi bir iz bırakıp bırakmadığını kontrol etti. İzler mikroskopla bakıldığında görülebilirdi.

Diğer ikisi tam arkasında bekliyordu. Siyah yağmurluklu adam kapıyı iterek içeri girdi. Binayı çok iyi biliyordu. Her halinden buraya birçok kez gelip gittiği belliydi. Mermer holü geçti, öteki iki adam da ardından içeri girdi, kapıyı kapattılar ve bir süre kıpırdamadan heyecanla beklediler. Normal olarak binada camlar dışında alarm yoktu, ama yine de hiç belli olmazdı. Adamlar her an alarm çalmasını bekliyorlardı. Ama hepsinden beteri polis merkezine doğrudan bağlı bir uyarı sistemi olmasıydı. Böyle bir durumda kurtulmaları imkânsızdı. Hepsi de profesyoneldi, hem de en mükemmelen, ama yine de sırtlarından aşağıya ter boşaldığını hissediyorlardı.

Şüphe çekmemek için hiçbiri silah almamıştı. Harekâta kumanda eden yağmurluklu adam çilingire yaklaşp kulağına:

— Koridorun sonunda, sağdaki kapı, dedi.

Çilingir şefinin peşine takıldı. Koridor iki kişinin yanyana yürüyebileceği kadar geniş değildi. Üçüncüsüyse onlardan iki metre gerideydi. Durdular. Siyah yağmurluklu adam kapıyı açtı, sokaktaki lambalar odayı hafifçe aydınlatıyordu.

İçerde alçak ve geniş bir yatak, iki komodin, iki iskemle ve bir televizyon vardı.

Çilingir ile şefleri bir hamlede yatağa

gittiler. Benedek Ferenszi odasında birileri olduğunu hissettiğinde, yağmurluklu adam üstüne atıldı ve onu ensesinden kavrayarak kafasını yastığa bastırdı. Çilingir ise bacaklarının hareket etmesini önlemek için kalçasına oturdu. Adam boğuk bir şekilde inledi.

Üçüncü adam da odaya girmişti. Hemen gece lambasını yakıp siyah çantasını açtı ve içinden on santilitrelik sarı sıvıyla dolu bir şırınga aldı. En önemli an gelmişti.

İğnenin plastik muhafazasını çıkartarak yatağa doğru ilerledi. Sol eliyle Benedek Ferenszi'nin bacaklarını örten örtüyü çekti. Adamın bacağının üstüne oturarak sol bileğini yakaladı. Bir süre ayağın üstündeki damarları inceledi ve olağanüstü bir beceriyle deriye en yakın damara iğneyi sapladı. Benedek Ferenszi ırkıldı. Adam işini biliyordu, çünkü böyle bir ortamda damardan iğne yapmak her babayiğidin harcı değildi. Ödeme yol açmamak için sıvıyı ağır ağır zerk ediyordu. Yataktaki adam titriyor, kurtulmaya ve bağırmağa uğraşıyor ama boynunu kavramış olan kol yüzünden ancak inleyebiliyordu.

Saniyeler geçiyor, Benedek Ferenszi ise sürekli debeleniyordu. Sonunda imdat diye bağırmağa başladı. Kendini yavaş yavaş öldürdüklerini anlamıştı. Siyah yağmurluklu adam Ferenszi'nin ağzını çarşafı tıkadı.

Herhangi bir şişliğe veya damar yırtılmasına sebep vermemek için iğneci hızını hiç artırmadı. Çünkü böyle bir şey soruşturmayla neden olurdu, bu da başarısız olmalarına yeterdi. Nihayet şırınga boşalınca iğneyi çekti, akan bir damla kanı mendiliyle sildi. Mendil de- yara kapatıcı özel bir ilaç vardı. Artık iğne yeri

kanamıyordu. Şırıngayı çantasına attı ve damarı ovuşturdu. İş bitmişti.

— Kaç, dedi siyah yağmurluklu.

Kapıyı arkasından yavaşça kapatan iğneci karanlık koridorda gözden kayboldu.

Benedek Ferenszi gitgide daha çok kıpırdıyordu.

Siyah yağmurluklu adam saatine baktı, daha beş dakika vardı... Bu süre adeta geçmek bilmedi. Nihayet Benedek Ferenszi'nin hareketleri azaldı ve adamlar onu tutmayı bıraktılar. Benedek Ferenszi yan döndü, gözleri donuklaşmıştı. Adamları tamdıysa bile belli etmedi, hareketleri bilinçsizdi. Pijamasının üstünü yırtmak istemesine göğsünü tırmalıyordu.

Bu belirtileri çok iyi tanıyan siyah yağmurluklu adam onun kurtulması imkânsız bir komaya girdiğini anladı. Artık gidebilirlerdi. Bugüne dek damardan on santimetre küp potasyum klorat verilen hiç kimse kurtulmamıştı. Diğer ilaçların aksine tespit edilemediği gibi kısa sürede etkisini gösteriyordu. Tıpkı ağır bir kalp krizi gibi.

Çilingir dışarı çıktı. Siyah yağmurluklu adam önce ölmek üzere olan kurbanına, sonra da hiçbir şey unutmadıklarına emin olmak için odaya göz attı. Gece lambasını söndürmek için eğildi, fakat sonra vazgeçti. Çünkü geceyarısı başına bir şey gelen kişi önce ışığı yakar ardından da telefona sarılırdı.

Telefon yatağın yanında mavi halının üzerindeydi. Eldivenli eliyle ahizeyi kaldırdı, bir süre ölüm döşegindeki adamın eline sıkıştırdı, sonra yerine koymadan mavi halının üzerine bıraktı. Böyle ufak ayrıntılar büyük

sorunlar çıkmasını engelliyordu. Nihayet odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Holün ışığını yakıp bir şey düşürölüp/düşürölmediğine baktı. Hiçbir şey yoktu. Işığı/söndürdü ve dışarı çıkarak sokak kapısını kapattı.

**

Dördüncü defa zile basan Bela Derek gitgide kuşkulaniyordu. Saat sabahın on biriydi. Ferenszi bu saate kadar uyumazdı, ayrıca hizmetçisi evde olmalıydı. Tam kapıcıya gitmek üzereyken kapı açıldı ve Benedek Ferenszi'nin hemen hemen her işini yapan ırlandalı genç kadın gözükte.

Perişan bir haldeydi. Bela Derek olanları tahmin etti.

— Neler oluyor?

— Bay Benedek... Bay Benedek öldü, dedi kadın.

Benedek Ferenszi'nin ölümü Bela Derek'te soğuk düş tesiri yaptı.

— Daha dün akşam gördüm, birlikte yemek yedik...

— Gece ölmüş. Kalp... Bana seslenmek istemiş, ama yoktum... Erkek arkadaşımıydım... Ne kadar da kibardı...

— Kalpten öldüğünü kim söyledi?

— Doktor. Biraz önce geldi.

Bela Derek hole girdi.

— Onu görebilir miyim?

— Nasıl isterseniz.

Bela Derek doğru yatak odasına gitti. Doktor cesedin başındaydı.

— Ne olmuş? diye sordu doktora.

— Kalp krizi. Onu iyi tanır mıydınız?

v — Evet.

— Çok sigara içer miydi?

\ — Bilmiyorum.

İnanılır gibi değil, Ferenszi olmuştu... Bela Derek odaya göz attı, ama şüphe uyandırıcı hiçbir şey yoktu. Doktora yaklaştı.

— Ölüm tabii mi?

— Kesinlikle, bir kalp krizi.

Derek hole geçti ve kapıyı hızla çarparak dışarı çıktı.

III. BÖLÜM

ABD Budapeşte Büyükelçisi Ralph Sloman acil bir görüşme isteyen Sovyet meslektaşı Aleksî Tarakov'u kapıda karşıladı. Saat sabahın onuydu ve gazeteye göz atmış olan Amerikalı önemirbir şey bulamadığı halde Sovyetler'in niçin böyle apar topar görüşme talebinde bulunduklarını anlamamıştı. Rus elini sıktı, ama yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Vakit geçirmeden konuya girdi:

— Sayın elçi, hükümetim size acil ve çok kötü bir şeyi bildirmekle görevlendirdi beni.

— Konu nedir?

Amerikalı birkaç gün tatil için Viyana'ya gitmeyi planladığından başına bela açılmasını istemiyordu.

— Bu ülkelerimiz arasındaki iyi ilişkileri bozabilecek kadar vahim bir konu. Central Intelligence Agency'nizin Budapeşte'de yaptığı harekâtı kastediyorum. Bu olaydan sizi sorumlu tutuyoruz. Elçiliğinizin casus yatağı olduğunu herkes biliyor...

— Tanrım! Ne demek istiyorsunuz?

— Sayın elçi, eğer bazı önerileriniz varsa bunları derhal hükümete iletirim, dedi Amerikalı. Başkan'ın ne kadar barışsever ve yumuşama yanlısı olduğunu bilirsiniz.

— Hükümetim sizden ivedilikle dün akşam Budapeşte'de CIA'nın kiralık katilleri tarafından kaçırılan Bakan Valeri İlliç Suslov'u serbest bırakmanızı istiyor. Bu kaçırma olayında güvenlik örgütü üyelerimizden biri

yaşamını yitirdi.

\ ABD Elçisi dizlerinin titrediğini hissetti. Bir an için gözünün önüne CIA istasyon şefinin yüzü geldi. Bu tür bir olayda kendisini muhakkak haberdar ederlerdi. İmkânsız, böyle bir şey olamazdı. Rus yanlış bilgi edinmişti. Ralph Sloman Sovyet İçişleri Bakanının yapacağı ziyareti öğrenmiş ve bu konuda bir de rapor yollamıştı.

— Ama nasıl olur? Gazeteleri okudum... dedi Amerikalı.

— Gazeteler güvenlik örgütlerinden soruşturmanın aksamaması için bu konunun yazılmaması konusunda talimat aldılar.

Sinirli bir ifadeyle kaçırılma olayının nasıl gerçekleştiğini anlattı. Amerikalı şaşırılmıştı. Hiçbir Sovyet üst düzey yetkilisi bugüne dek kaçırılmamıştı. Üstelik burası bir Doğu Bloku ülkesiydi.

— Niçin bizi suçluyorsunuz? Size şu kadarını kesinlikle söyleyebilirim, ne CIA ne de başka bir federal örgüt bu kaçırma işine karışmıştır.

— Size inanmıyorum, mültecileri kurtarmak için CIA'nın her şeyi yapmaya hazır olduğunu biliyoruz. Suç ortaklarının tümü CIA ajanı olmayabilir, ama suçlu CIA'dır. Üstelik caniler not da bırakmışlar.

Cebinden çıkardığı kâğıdı Amerikan elçisine uzattı. Amerikalı kâğıttaki Macarca iki kelimeyi okumaya uğraştı. Ama Sovyet diplomat konuşmasını sürdürdü:

— Bunu saldırı yerinde bulduk. Ruszki haza*. Tercüme etmeme gerek yok herhalde.

(*) Ruslar defolun

— İyi de bunun bizle ne ilişkisi var?

— Herkes CIA'nın 1956 karşı devrimciler riyle ilişkisi olduğunu biliyor. Bu notu bırakan kişiler onlardan. Ukrayna veya Polonya'da sözde özgürlük için mücadele edenleri desteklediğinizi biliyoruz. Macarlar için de aynı şey söz konusu. Sonunda suçunuzu belirleyen bir belge bıraktınız.

Amerikalı bu iddialar karşısında önce sesini çıkartmadı.

Kâğıdı katladı ve cebine koyduktan sonra konuşmaya başladı:

— Sayın elçi, gösterdiğiniz delili kabul edemem, ama suçlamalarınızı hükümete ileteceğim. Elimdeki her şeyi size yardımcı olmak için seferber edeceğimi söylememe gerek yok. Macar yetkililer...

— Onlar araştırmaya başladılar, ancak hükümetimin Valeri İlliç Suslov'un başına gelebileceklerden sizi sorumlu tutacağını unutmayın.

Arkasını döndü ve Amerikan Elçisi'nin elini bile sıkmadan kapıya yöneldi: Amerikalı Sovyet meslektaşını kapıya kadar geçirdi, sonra sekreterinin bürosuna geçti.

— Bana hemen şifre uzmanı Allen'i bulun, dedi.

— Neler oluyor, efendim? dedi sekreter.

— Çılgınca bir şey. Viyana biletimi iptal edebilirsiniz, hiçbir yere gitmiyorum. Özel hattan Devlet Bakanlığı'nı arayıp müsteşarı isteyin.

— Ama efendim, Washington'da saat henüz sabahın dördü.

— Biliyorum, ama anlatacaklarım hemen ayılmasını sağlayacaktır.

**

Szüszi Sibrik dosyasını kapatan MVA Şefi Mate Balaz üzgün üzgün Albay İgor Antov'a baktı. Rus son derece öfkeliydi.

— Kadın hakkında bildiklerimiz bu kadar, dedi Macar. O da burada çalışan diğerleri gibi sıkı bir biçimde araştırmaya tabi tutulmuştu...

— Sıkı biçimde ha?

Sovyet albay öfkeyle masaya yumruk indirdi. Macar, yetkili adamın kendisini döveceğini zannederek geriye kaçtı.

— Peki, o kadar sıkı araştırdınız da nerede o kadın? Nerede ha?

Ellerinin titrediğini belli etmemeye çalışan Mate Balaz cevap vermedi. Saldırıdan sonra Szüszi Sibrik evine dönmemişti. İki polis, kadının evindeydi. Kadının geçmişi ve ilişkileri tekrar gözden geçirildi, ama hiçbir şey bulunamadı. Mate Balaz o dosyayı artık ezberlemişti. Otuz iki yaşında, dul, Amerika Birleşik Devletleri'ne yerleşen mühendis kocasından boşanmış, tekrar evlenmemişti. Annesi Polonya'nın Gdansk kentinde yaşıyordu. Genç kadın ise Budapeşte'de sakin bir hayat sürüyordu. Boşandıktan sonra birçok erkekle ilişkisi olmuştu, bunların çoğu da evli kişilerdi. Robert Karoly Caddesi'nde iki odalı pis bir dairede yaşıyordu. Siyasetle ilgisi yoktu. Sovyetler Birliği haricinde hiçbir yabancı ülkeye gitmemişti... Fazla para harcamazdı. Yani ipucu verebilecek en ufak bir bilgi yoktu.

— Büyük ihtimalle o da bakanla birlikte kaçırıldı. Suça iştirak ettiğini gösteren hiçbir ipucu yok, dedi Mate Balaz.

- Var! dedi Rus ve hemen sustu.

Bir an için Szüsi Sibrik'in o gece gözüktüğü kadar sarhoş olmadığını düşündü. Erotik hareketleri de belki kuşkulardan ortadan kaldırarak onu bakandan ayırmak içindi. Eğer yapması gerektiği gibi bakanın arabasını takip etseydi hiçbir şey olmazdı. Moskova'ya çektiği telekte bakanın emriyle onu takip etmediğini belirtmişti. Özel bir KGB ekibi Budapeşte'ye gelmek üzereydi, onları havaalanında karşılayacaktı. Bakan bulunmayacak olursa Moskova'ya geri çağrılarak olaydan sorumlu tutulacaktı. En iyi ihtimalle ağır çalışma kampına gönderilirdi, en kötü ihtimalse idamdı. Gözlerinin altında siyah torbacıklar oluşmuş olan Mate Balaz'a baktı.

— Bir an evvel sonuç alınmasını istiyorum. Bu gece Jerzinski'ye bilgi vermeliyim. Sizi akşamüstü ararım, dedi Sovyet albay.

Kapıyı çarparak gitti. Mate Balaz biraz heyecanının yatışmasını bekledikten sonra dahili hattan yardımcısını aradı. Balaz otuz yaşlarındaki yardımcısının Parti'nin adamı olduğunu ve buraya kendisini denetlemek için yollandığını biliyordu. Gyula Rakos odaya girdi ve kapıyı yavaşça kapattı.

— Evet Gyula, bir şey var mı?

— Yok, Yoldaş Balaz. Şoför 9 mm'lik bir tabancayla vurulmuş. Boş kovanları bulduk. Saldırganlar kalabalık olmalı, ama tek bir iz bile bırakmamışlar.

— Bakanın arabası nerede bulundu?

— Drava Utca'ya gelmeden biraz önce. Hiçbir iz yok. Kan izleriyse şoförün kan grubunun eşi. Adamları her tarafa dağıttım. Tüm ekipler canla başla çalışıyor.

— Ya basın?

— Korkmaya gerek yok. Yayınladığımız bir bildiride bakanın hafif bir kalp hastalığı geçirdiği için ziyaretini yarıda keserek özel bir uçakla Moskova'ya döndüğünü açıkladık. Şoförü milis kuvvetleri bulmuş, onlara da ağızlarını açmamaları söylendi. Kanımca onu hâlâ şehirde saklıyorlar. Budapeşte'deler, ama onları bulmak uzun zaman alabilir. Halka birşey soramayız. Soruşturmanın son derece gizli yürütülmesi gerekli, yoksa Ruslar kızar.

— Şüpheliler dosyalarını incelediniz mi?

— Onunla meşgulüz, ama herhangi bir şey çıkacağını sanmıyorum.

— Peki Çekoslovakya için verilen dilekçeyi imzalayanları ne yaptınız?

— Araştırıyoruz, ama bu adamlarla onların arasında bağ yok. Hepsi de entellektüel. Bu olaya profesyonel komandolarca gerçekleştirilmiş bir eylem. Bakanı da şoför gibi vahşi bir şekilde katledebilirlerdi.

— Doğru, dedi Mate Balaz.

O da olanlara bir anlam veremiyordu. 1956 kanlı devriminden beri Macaristan'da siyasi anlaşmazlık yoktu. Rejim aleyhtarları başka ülkelere kaçıyorlardı. Hapishanelerde bulunan muhaliflerin sayısıysa altıyı geçmezdi. Birkaç hafta önce Prag'da yargılanarak tutuklanan Çek aydınlar için imzalanmak üzere bir dilekçe elden ele dolaşmaya başlamıştı. Albay Antonov'un tüm uyarılarına rağmen Macar polisi imzalayanlara engel olamamıştı.

— Ülkenin giriş çıkışını denetlediniz mi?

— Yapıyoruz, ama çok zaman alacak.

— Belli bir yaş grubu önemli, bunlar 1956 olayını yaşayanlar.

Gyula Rakos nihayet uzun süredir sormak

istediği soruyu sordu:

— Ya yabancı istihbarat örgütlerini ne yapacağız, Yoldaş Balaz?

— Zaten Amerikalıları izliyoruz, onların da bir şey yaptığı yok. İtalyanlarla Fransızların da elle tutulur bir sebep olmadan böyle bir şey yapacağını sanmam.

— Ya Almanlar?

— Evet, Almanlar. Onların da olacağını zannetmem. Ne sebep olabilir ki?

Ne sebeple? Mate Balaz bütün gece yatağında bir sağa bir sola dönerek bu soruya cevap bulmaya uğraşmıştı. Bilgi almak için Sovyet İçişleri Bakanı hiç de iyi bir hedef değildi, bir KGB üst düzey yetkilisi çok daha faydalı olurdu. Siyasi alanda da önemli bir kişi değildi, bu işi haberalma örgütlerinden biri yapmış olamazdı. Öyleyse bakanı kim ne için kaçırmıştı?

Tam bir varsayımda bulunacakken vazgeçti, çünkü bürosunda KGB tarafından yerleştirilmiş mikrofönler olduğunu biliyordu. Bu konu en ince ayrıntısına dek araştırılmalıydı.

— Gyula onu bulmamız lazım, dedi. Şu Antonov domuzunu işittiniz, eğer bu işi halledemezsek tüm ülkenin burnundan fitil fitil getirirler.

— Biliyorum, elimden geleni yapacağım, Yoldaş Balaz.

Mate Balaz yardımcısı dışarı çıkınca Szüszi Sibrik dosyasını açtı. Baş ağrıyor, gözleri kapanıyordu. Pencereye gitti. Yine boyu kısa olan soluk renkli pantolonunu giymişti. Bu haliyle tıpkı taşralılara benziyordu. Aslı da öyleydi zaten. Hırsı ve çalışmasıyla Parti'de yükselmiş ve bugünkü yerine gelmişti.

Sovyet İçişleri Bakanını kim kaçırmış olabilirdi?

*

**

Malko çalan telefonu açtı.

— Prens Malko Linge'in şoförü geldi, dedi Viyana'nın en eski oteli olan Sacher'in kapıcısı.

— Teşekkür ederim, iniyoruz.

Elleri kürk mantosunun cebinde, kapının yanında duran genç kadına döndü.

— İlonka, uçağını kaçırmak istemiyorsan gitmeliyiz. Krizantem aşağıda... Viyana Hava-alam'na yarım saatlik yolumuz var...

Genç kadın kıpırdamadı. S AS ona yaklaşıp:

— Gitmekten vaz mı geçtin? dedi.

— Gitmem gerektiğini bal gibi biliyorsun...

— Ne zaman geleceksin?

— Bilmiyorum. Nisan veya mayısı bulabilir.

Gözgöze geldiler. Genç kadın Avusturyalıyı dudaklarından ihtirasla öptü.

Otuz saniye sonra kapıyı kapatmış, kordorda elele yürüyorlardı.

— Dilerim çabuk dönersin, dedi asansörün düğmesine basan Malko.

Avusturyalı bu kadınla iki yıl önce bir akşam yemeğinde tanışmıştı. Kocasını sekreteriyle Amerika Birleşik Devletleri'ne kaçırmıştı. Macar kadın Budapeşte'de oturuyor ve arasıra Viyana'ya geliyordu. Almancası da oldukça iyiydi. Malko kadının cazibesine kapılmış ve uzun uzadıya konuşmuşlardı. Modaya meraklı olan İlonka, Budapeşte'de istediği gibi giyinemediğinden yakınıyordu. Malko'ya Viyana'

daki Saint Laurent mağazasının vitrininde gördüğü bir elbiseyi uzun uzun anlatmıştı.

Gece kadını otele bırakan SAS onunla öpüşmüştü, ama işi daha ileri götürmek isteyince İlonka kolejli bir genç kız gibi kaçıp gitmişti. Ertesi gün Malko kadının hayali olan elbiseyi alarak odasına yollamıştı. Kendisi de birkaç gündür Sacher Oteli'nde kalıyordu.

İlonka Ungvar bir saat sonra onu aramıştı. Heyecandan sesi titriyordu. Malko kadını akşam yemeğine davet etmiş ve birlikte mum ışığında yemek yerken Tuna'yı seyretmişler, daha sonra Playboy Club'e giderek dans etmişlerdi. O gece İlonka'nın üstünde Malko'nun hediye ettiği elbise vardı. Macar kadın sonunda otele gidelim demişti.

O günden sonra defalarca birlikte olmuşlardı. Kadın Avusturya'ya gelir gelmez onu arar, o da hemen Viyana'ya giderdi, İlonka bir butik açmıştı. Malko'nun hediye ettiği elbisenin benzerlerini dikerek iyi para kazanıyordu.

Londra'daki ABD Elçiliği'nde üçüncü müşavir olan Walter Pear misafirinin içeri girebilmesi için kenara çekildi. Adamın adı Bela Derek idi ve Washington'daki Devlet Bakanlığı'nın üst düzey görevlilerinden birinin adını verdiği için onu kabul etmemesi diye bir şey söz konusu olamazdı. Ziyaret sebebi hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ayrıca on dakika sonra toplantıda olmalıydı.

— Bay Derek, sizin için ne yapabilirim?"

Ufak tefek ziyaretçi daha çok bir ticari temsilciye benziyordu. Sırttı.

— CIA'dan birisiyle görüşmek istiyordum,

dedi.

Müşavirin suratı asıldı.

— Bay Derek, iyi bildiğiniz gibi CIA diye bir şey yoktur... Dost bir ülkedeyiz ve...

— Bay Pear, dalga geçtiğimi sanmayın. CIA'dan birisiyle görüşmem lazım.

Adamı dikkatle inceleyen Walter Pear onun deli olmadığına kanaat getirdi. Yalnız biraz sinirliydi, ama ölçülü ve ciddi olduğu da kesindi. Dikkatli olmaya karar verdi.

— Niçin o federal örgütten bir görevliyle görüşmek istiyordunuz? Bazı şeyleri gizli tuttuklarını bilirsiniz...

— Ben de bazı peyleri gizlerim, ama söyleyeceklerim onları ilgilendirecektir, hem de çok.

Şaşkınlığını gizlemek için Walter Pear sigara yaktı.

— Önce bana anlatmanız gerekecek, sonra değerlendirmeyi yaparım...

— İyi öyleyse, dinleyin. Evvelsi gün Budapeşte'de Sovyet içişleri Bakanını CIA hesabına kaçıran direnişçi Macar grubunun temsilcisiyim...

— Ne dediniz?

Amerikalı yanlış duyduğunu sandı. Deliye çattığını ve bu durumu tek başına çözemeyeceğini hissetti. Sırtarak ayağa kalktı.

— Bu planınızı anlatabileceğiniz bir CIA yetkilisi çağırayım, çok ilginç. Bir dakika bekleyin...

—Bu bir plan değil, gerçekleşmiş bir harekât.

Walter Pear bunu duyar duymaz bürosundan çıktı, yavaşça kapıyı kapattıktan sonra kilitledi ve koridorda koşarak uzaklaştı.

IV. BÖLÜM

Londra'daki CIA İstasyon Şefi Ted Saurer Walter Pear ile birlikte büroya girdi. Macarın elini sıktı ve onun konuşmasına fırsat vermeden:

— Bay Derek, lütfen beni izleyin, daha rahat konuşabileceğimiz bir büroya geçelim, dedi.

Adamı bürodan çıkardı ve bir deniz piyade erinin önünde nöbet tuttuğu asansöre binerek bodruma indiler. Burası garip bir yerdi. Beton kübe benzeyen bu bölümün tam ortasında çelik kablolarla tavana asılmış, içinde oturacak yerler bulunan bir çeşit plastik küre vardı ve o kısma madeni bir köprüyle geçiliyordu. Üç adam peşpeşe oraya girdi ve CIA sorumlusu kapıyı kapatıp masadaki bazı düğmelere bastı.

— Bay Derek, artık konuşabiliriz. Burada konuşulanları kimse duyamaz. Beni görmek istemişsiniz. Kimsiniz ve bana ne söylemek istiyorsunuz? Ben Londra'daki Central Intelligence Agency'nin şefiyim.

— Size iletmem gereken bir mesaj var. Budapeşte'de Sovyet İçişleri Bakanını kaçıran arkadaşları temsilen buradayım.

— Bir saniye, bana ciddi olduğunu/u nasıl kanıtlayabilirsiniz?

— Sununla, dedi Bela Derek.

Cebinden plastik dörtköşe bir şey çıkartarak Amerikalıya uzattı. CIA sorumlusunun beti benzi attı. Bu Moskova'daki aısiokmtla-

rın kendileri için açılan mağazalara girmelerini sağlayan kimlik kartıydı. Valeri İlliç Suslov adına düzenlenmişti, ayrıca bakanın bir de enkli resmi yapıştırılmıştı.

— Bunu nasıl elde ettiniz? dedi Ted Saurer.

— Harekâtın başarıyla sonuçlandığını anıtlamak için bu sabah Budapeşte'den etirdiler.

— Bende kalabilir mi?

— Tabii.

— Teşekkür ederim.

Ted Saurer kartı cebine attı ve:

— Şimdi bana olanları anlatın. Kimsiniz? Ne istiyorsunuz? dedi.

— Biz Macar göçmenleriz. 1956 olaylarından sonra Budapeşte'den ayrılıp değişik ülkelere dağıldık. Ben Pitsburg'a yerleşip Amerikan vatandaşı oldum...

— Demek Amerikan vatandaşısınız.

— Evet, dostlarımın sözcüsü olarak buraya geldim.

— Örgütünüzün adı ne?

Bela Derek ilk defa olarak sırttı.

— Ciddi bir örgüt değil! Yalnızca ortak fikirler etrafında toplanmış bir dost grubu. Bugüne dek ne silahlı eylemde bulunduk ne de parti kurduk.

— Yine de bu kaçırma olayı için her şeye göğüs gerebilecek eğitilmiş kişiler gerekli. Üstelik bir kişi de öldü.

Budapeşte'deki CIA istasyonu iki gün önce cereyan eden kaçırılma olayının tüm ayrıntılarını ve Sovyetlerin isteklerini tüm CIA istasyonlarına bildirmişti.

Bela Derek hiç şaşırmadı ve konuşmasını sürdürdü:

— Kaçırma olayını yirmi dört yıl önce Sovyet birlikleri ile çarpışan kişiler gerçekleştirdi.

— Kim bu insanlar?

Bugüne dek CIA, Macar direniş harekâtı diye bir şey duymamıştı.

— Şimdilik başka bir şey söyleyemem, dedi Der ek. Bu eyleme katılanların isimlerini vermeye yetkili değilim.

— Öyleyse ne istiyorsunuz?

Macar şaşırmıştı.

— Size verdiğimiz sözü tuttuğumuzu kanıtlamayı. 1956'da bizi yüzüstü bıraktınız. Son ana kadar Amerikalıların geleceğini uman birçok arkadaşımız silahlı başında can verdiler... Bunları unutmadık, ama Sovyet işgalcilerden öcümüzü alma isteği daha ?ğır basıyor. Arkadaşlarım bu yüzden Valeri İlliç Suslov'ım kaçırılmasını isteyen ajanınızın önerisini kabul etti. Şimdi harekât gerçekleştiğine göre, ajanınızın da istediği gibi bakanı size teslim edebiliriz. Onu ne yapacağımızı bilmiyoruz.

Odada ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Amerikalı, Derek'in alay edip etmediğini anlamak için onu dikkatle süzdü.

— Bir ajan... Bay Der ek, bu ajanın adı ne?

— Bizi bu kaçırma olayına iten, silah bulan ve para veren Central Intelligence Agency'nin üst düzeydeki ajanlarından Benedek Ferenszi idi.

Amerikalı bugüne dek Benedek Ferenszi adını hiç duymamıştı. Zorla sırtıttı.

— Mailem Hay Ferenszi her şeyi ayarlamış, niçin burayt geleceğinize ona gitmediniz?

— Kaçırılma olayının olduğu gece Benedek

Ferenszi öldü. Ölüm kalp krizindenmiş, bunu daha önceden bilemezdik. Aynı şehirde olduğunuz için size geldim ve anlaşma şartlarını yerine getirmenizi istiyorum. Yoksa her şeyi basına açıklamak zorunda kahrım.

— Bir dakika dedi! TedSaurer. Öldüğüne emin misiniz, bir...

— Cesedini gördüm, size nereye gömüldüğünü de söyleyebilirim. Highgate Mezarlığı'na gömüldü.

İki adam bir süre birbirlerini süzdüler, sonra CIA sorumlusu tüm cesaretini toplayarak söze girdi.

— Şimdi siz, kendini CIA ajanı olarak tamtan Benedek Ferenszi diye birinin sizden Sovyet bakanı kaçırmanızı istediğini, sonra da öldüğünü iddia ediyorsunuz. Bizden, kaçırılan bakam teslim almamızı istiyorsunuz, değil mi?

— Çok doğru.

— Ferenszi'nin adresini verir misiniz?

— Prenses Gate Caddesi. No: 61.

Amerikalı adresi çabucak not etti.

— Onun hakkında daha ne biliyorsunuz?

— Macaristan'da 1956'dan önce çıkmış.

Bana Amerikan pasaportunu gösterdi. Sık sık seyahat edermiş, genellikle de Washington ile Moskova'ya gidiyormuş. Hükümetin ona bazı gizli görevler verdiğini söyledi. Anladığım kadarıyla parası boldu, benden senet filan almadan otuz bin dolar verdi.

Amerikalı bu inanılmaz olaylar dizisini dinliyordu. Aklında kalan tek noktaysa Amerikan pasaportuydu.

— Bay Derek, bu işte anlamadığım bir şey var. Ne bu harekâttan ne de Londra'da Ferenszi diye birinin varlığından haberdardım.

Ama her şeyi gün ışığına çıkartacağım ve düzeltereğim. Ben bazı şeyleri araştırırken lütfen Bay Pear'ın bürosuna çıkıp orada bekler misiniz?

— * Bize yardım edecek misiniz?

— Elimden geleni yapacağım.

— Size yemin ederim ki, doğru söylüyorum. Bu işi sizin hesabınıza yaptık.

— Buna eminim. Sizden bu odadan çıktıktan sonra bir daha bu konudan kesinlikle bahsetmemenizi rica edeceğim. Bunun tamamen gizli kalması lazım.

Cihazları kapattı ve plastik küreden çıktılar. Walter Pear şaşkıncı ve tek kelime etmiyordu. Hâlâ beton bölümde oldukları için aklına gelen soruyu hemen yöneltti:

— Sizi kabul etmemi sağlayan ismi kimden öğrendiniz?

— Benedek Ferenszi'den. Aralarında bir ilişki olduğunu biliyordum. Bir telefon konuşmalarına şahit olmuştum...

İki Amerikalı bakıştı. İşler iyice sarpa sarıyordu. Asansörde hiç konuşmadılar. Walter Pear bürosuna gidene kadar Macarın konuyu fazla düşünmemesi için havadan sudan bahsetti. Bela Derek Amerikan Elçiliği'ni terketmeye kalksa ona engel olamazdı. Bu da Londra'nın ortasına serseri mayın bırakmaktan farksızdı.

— Kahve ister misiniz? dedi Walter Pear.

— Memnuniyetle. Her şeyin düzeleceğine inanıyor musunuz?

— Buna kesinlikle eminim. Ted Saurer çok zekidir.

* *

Ted Saurer, doğru elçinin bürosuna gitti ve kapıyı çalıp içeri girdi.

Ayaklarını masasına uzatmış, Penthouse'un son sayısını okuyan elçi CIA sorumlusunu görünce şaşırdı.

— Neler oluyor, Ted?

Ted Saurer kendine bir sandalye çekip elçinin yanına oturdu ve:

— Sana müthiş bir haberim var, dedi.

V. BÖLÜM

Elçi, Devlet Bakanlığı'nın Budapeşte'deki olayla ilgili telgrafını almıştı, ama kabağın kendi başına patlayabileceğini hiç düşünmemişti. Ted Saurer anlattıkça elçinin beti benzi atıyordu.

Amerikan Hükümeti Sovyetlerin suçlamalarını sert bir dille reddetmişti.

— Bir şeyler yapmak lazım, dedi Ted Saurer. Bu adamın elini kolunu sallayarak dolaşmasına göz yumamayız.

— Öldüremeyiz ki. Washington'dan gerekli talimatları almalıyım.

— Bu arada gelip onu görün, sıkılıp gitmesini engellemeliyiz...

— Onu gerçekten görmem gerektiğine inanıyor musunuz? Çünkü bu durumda işe Devlet Bakanlığı'nı da karıştırmış oluruz. Ya sonra gidip basma her şeyi açıklarsa...

— Kesinlikle gerekli. Karşısında kimlerin olduğunu bilmeli. Öylesine sakın ve tatlı bir insan ki, hikâyesi de palavra değil. Elinde o Rusa ait bir kimlik kartı var. Haydi gelin.

Penthouse'unu bir kenara bırakan elçi CIA sorumlusunun peşinden bürosundan çıktı.

*

**

Tekrar ses geçirmez odaya girdiler, bu kez üçüncü müşavir yoktu. Bela Derek mavi gözlerini elçininkilere dikti..

— Her şey planlandığı gibi gitti, size Valeri İlliç Suslov'u teslim edebileceğimizi bildirmeye

geldim.

— Sizin... açınızdan sevindim, dedi elçi.(Bu son derece aptalca bir laftı.) Ama Washington'dan talimat gelmeden eyleme geçemeyiz. Ayrıca bana daha fazla bilgi vermelisiniz... (Tüm çabası Devlet Bakanlığı'm bu işe karıştırmamaktı.)

— Fazla uzun sürmesin, çünkü o Rusu ellerinde tutmak dostlarım için çok tehlikeli, dedi biraz bozulan Bela Derek.

— Bakan hâlâ Budapeşte'de mi?

— Evet.

— Onu diplomatik nedenlerden ötürü sizden almazsak serbest bırakırsınız herhalde? dedi Ted Saurer.

Ancak Macar adam öyle bir tavır takındı ki, bu soruyu sorduğuna soracağına bin pişman oldu.

— Dalga geçmeyin! Aylardır Sovyet işgalcilere karşı bu eylemi hazırlıyoruz, onu serbest bırakmayız. Kadın erkek birçok kişi hayatını tehlikeye attı. Bu adam canının teki. Eğer teslim almazsanız onu kaçırdığımızı, yargılayıp öldüreceğimizi herkese açıklayacağız...

— Durun, durun biraz. Nasıl onu yargılayıp öldüreceğiz diyebiliyorsunuz? diye karşı çıktı elçi.

— İşlediği suçları sergilemek yeterli.

Elçi kafası allak bullak olduğu için sustu. Rusların bu ziyaretten haberleri olmamalıydı.

— Bay Derek, derhal Washington ile irtibat kuracağım, ancak orada daha saat çok erken. Bu ziyaretten kimseye bahsetmemenizi ve beni on altı otuzda tekrar aramanızı rica edeceğim. Verebileceğiniz bir telefon numarası var mı?

Bela Der ek ayağa kalktı ve:

— Saat dört buçukta burada olurum, dedi.

Beraberce ses geçirmez odadan çıktılar. Asansöre binip giriş katında indiler.

— Beni izlemeye kalkmayın, yoksa anında basın her şeyi öğrenir, dedi Macar.

Cevap beklemeden binadan çıktı.

— Kör Şeytan! Niçingitmesine izin verdiniz? dedi CIA sorumlusu.

— Onu burada ne kadar az kişi görürse o kadar iyi de ondan. Geri gelecek, çünkü bize ihtiyacı var.

— Öyle olmasını dilerim. Peki gelince ona ne diyeceğiz?

*

**

Mate Balaz Budapeşte Havaalanı 'na giden otoyolun kenarındaki çamurlu şantiyeye baktı. Bardaktan boşamrcasına yağmur yağıyordu. Yanında oturan Albay Antonov ise arabaya bindiklerinden beri tek kelime etmemişti. Havaalanına, bakanın kayboluşu hakkında yürütülen soruşturmaya katılmak için Moskova'dan gelecek olan KGB generalini karşılamaya gidiyorlardı. Geçen üç gün içinde şoförle ilgili izler dışında hiçbir şey bulunamamıştı. Kaçırma olayını üstlenen de çıkmamıştı. Volga Oteli'nin bir katı, takviye olarak gelen KGB ajanlarıyla doluydu. Macar İstihbarat Örgütü bu kata özel telefonlar bağlatmış, çalışma odaları hazırlamış ve resmi araçlar tahsis etmişti. Albay Antonov Macar yetkiliye ters ters baktı ve:

— Hâlâ bir şey yok, değil mi? diye sordu.

— Bir gelişme olsa size bildirirdim, dedi ıkıla sıkıla Mate Balaz. Adamlarım şehri didik

didik ediyor.

— Peki Szüsz Sibrik'ten bir haber var mı?

— Soruşturmayı sürdürüyoruz. Onun canilerin suç ortağı olduğunu gösteren en ufak bir ipucu yok.

— Beceriksizler...

— Eminim ki, Moskova'dan gelen adamlarınız daha iyi sonuç alacaklardır, dedi Mate Balaz.

Havaalanına geldiler. Buranın görünümü taşradaki bir tren istasyonundan farksızdı. Takviyeli gümrükçüler ve milis kuvvetleri Macaristan'dan ayrılan herkesin bavullarını arayıp, pasaportlarını inceliyorlardı. Sanki bakanı kaçırانlar başka gezegene gitmişlerdi.

— Orkestradaki kemancıyı sorguya çekmek lazım, sanki kızı tanıyordu, dedi Sovyet albay.

— Hemen sorguya çekeriz.

Bakanı bulmalarını o adam sağlayamazdı, ama itiraz edemedi. Ruslar Macaristan'da daha sıkı bir idare kurmak için bakanın kaçırılmasını bahane edeceklerdi. Bu yüzden Valeri İlliç Suslov'u canlı olarak bulmak için her şey yapılmalıydı.

VI. BOLUM

Central Intelligence Agency'nin Langley'deki genel merkez binasının yedinci katındaki toplantı odasında ölüm sessizliği inik um sürüyordu. Şirket şeflerinden Dennis (apueci'nin emri üzerine "gelen altı üsl il yöneticisi önlerindeki dosyaları inceliyorlardı.

Toplantıya katılanlar Beyaz Saray temsilcisi, Doğu Avrupa Masası'ndan bir uzman, Karşı Haberalma sorumlusu, bir güvenlik subayı, Harekât Dairesi Başkanı Frank Thorpe'un yardımcısı ve bazı Şirket görevlileriydi.

— Ferenszi'nin Şirket üyesi olduğunu mu söylüyorsunuz? diye sordu güvenlik sorumlusuna Dennis Capucci.

Tam karşısında oturan adam, cevap vereceğine kalın dosyadan çıkarttığı pembe fişi uzattı.

— Evet efendim, 1956-1959 arası çalışmış...

— Kimin tavsiyesiyle girdiği umurunda değil. Niçin karşı tarafa geçti?

— Taraf değiştirmedim, gitti. Şirket sayesinde şeker işinde büyük bir vurgun yaptı. ELİNT uyduları aracılığıyla Küba hakkında gizli bilgiler ele geçirdi. Cebine milyonlarca dolar indirdi.

— Tanrım! Peki sonra ne oldu? dedi Capucci.

— Edindiğimiz istihbarata göre işini sürdürmüş, zor ve karmaşık olaylara bulaşmış. Doğu Bloku ülkelerinde evler, ayrıca Rodezya

gibi ambargolu ülkelere de silah satmış. Çok sık kuşkulandı, ama hiçbirinde suç bulunamadı.

— Bunları nasıl öğrendiniz?

— Şirket onunla irtibatını kesmedi, bazen bizim için çalışıyordu. Çok iyi tanıdığı Doğu Avrupa hakkında çok önemli bilgiler veriyordu. Yüksek düzeyde görevli bir Sovyetle iyi ilişkileri vardı. Ayrıca, herhalde yahudi olduğu için, İsraillilerle arası çok iyiydi. Bize ne söylediyse doğru çıktı. Yanılmıyorsam geçen yıl Başkan yardımcılarında biri onu Beyaz Saray'da kabul etmişti...

Capucci sinirden ellerini sıkıyordu. Ruslar bunu bir bilselerdi! Ama bildikleri kesindi. Karşı Haberalma'nın başkanına döndü.

— Ya siz Ferenszi hakkında ne buldunuz?

Adam ona önündeki dosyayı işaret etti.

— Hakkında epeyce bilgi topladık, efendim. Bize göre Sovyetler tarafından yönetilen bir ajan. Ama bazı kaynaklarımıza göre Ruslar onu Şirket'in ajanı sanıyorlarmış...

Dennis Capucci başını çaresizce salladı.

— Beyler, burada bana bu adamın gerçekten kimin adına çalıştığını söyleyecek olan var mı?

Karşı Haberalma uzmanı sırttı.

— Bana kalırsa kendi hesabına çalışıyordu, efendim. Tek düşüncesi paraydı ve kendi çıkarları uğruna herkesi kullandı. Yakın zamana kadar da bunda başarılı oldu.

— Bu örgütten herhangi biri, milyonda bir ihtimal de olsa o adama Sovyet bakanı kaçırma emri vermiş olabilir mi? dedi Capucci Frank Thorpe'un yardımcısına.

Kimseden ses çıkmadığını görünce kelime-

lere bastıra bastır a konuşmasını sürdürdü:

— Eğer böyle salakça bir emir veren olduysa derhal bana söylesin.

Masada oturanları teker teker süzdü. Hepsi zar zor hayır diyerek başlarını öne eğdiler. Sıra Frank Thorpe'un yardımcısına gelmişti. Adam konuşmaya başladı:

— Dairemizden hiç kimsenin bu işe burnunu sokmadığına sizi temin edebilirim, efendim.

İstediği cevabı alınca biraz rahatlayan Capucci iskemlesini geriye iterek konuşmasını sürdürdü:

— Pekâlâ şimdi de diğer varsayımlara göz gezdirelim: Ferenszi bu işi neden yaptı? Kendi için mi?

— Olabilir, belki bu harekâtı gerçekleştirip bize şantaj yapmayı düşünmüştür. Belki de böyle bir şeyin gerçekten hoşumuza gideceğini sanmıştır... dedi Karşı Haberalma'nın başkanı.

— Bu "İvanlar"ın bir tezgâhı olamaz mı?

— Mümkün, efendim.

— Bunun bir ihtimal olduğunu ben de biliyorum. Benim istediğim sizin bu konuda ne düşündüğünüzü öğrenmek.

Bir süre tereddüt eden sorumlu alçak sesle konuşmaya başladı:

— Olabilir, ama bunu yapmaları için bir sebep göremiyorum...

Capucci Doğu Avrupa uzmanına döndü.

— Peki siz, böyle bir eylem için herhangi bir sebep görebiliyor musunuz?

— Gördüğüm söylenemez. Bu yumuşama döneminde lüzumsuz bir tehlikeyi göze almak olur. Hem Sovyetlerin zihniyetiyle de bağdaş-

az. Ferenszi hâlâ sağ olsaydı durum çabucak aydınlanırdı...

— Doğru, ama öldü. Nasıl öldüğüne dair bilgi var mı?

Bu soruyu R2'ye, yani dış haberalma sorumlusuna sormuştu.

— Görünüşe bakılırsa tabii bir ölüm. Doktor defin ruhsatını hiç zorluk çıkartmadan verdi. Polis de ölüm şeklini kabul etti. Ajanlarımızdan biri onun eski bir dostuymuş gibi davranarak hizmetçisi ve kapıcısıyla konuştu. Şüphelenilecek herhangi bir şey yok... Geceyarısı kalp krizi geçirmiş, arkadaşına telefon etmek istemişse de başaramamış... Bir otopsi yaptırmak gerekli, ama bunu yalnızca ailesi isteyebilir, oysa Ferenszi'nin kimsesi yok.

— Midemi bulandıran bir şey var bu işte. Adam cimrinin tekiydi, ama öbür salaklara otuz bin dolar vermiş, bu garip değil mi?

— Belki de çok para kazanmayı umuyordu, dedi Frank Thorpe'un yardımcısı. İsterseniz daha geniş bir soruşturma yapabilirim. Olaya dış güçlerin karışıp karışmadığını araştırır ve delil toplarım. Ancak bu iş birkaç günümüzü alır.

— Hemen işe başlayın, ama sorun hâlâ olduğu gibi önümüzde duruyor. Şimdilik sanki "İvanlar" bu işe bulaşmamışlar gibi davranalım. Şu Tanrının cezası Rus bakan işimize yarar mı?

Kimse cevap vermeye yeltenmedi. Herkes verilecek olumlu bir cevabın yol açabileceği sonuçları düşünerek cevabı bir başkasına bırakıyordu. Dennis Capucci ısrarla Doğu Avrupa Masası temsilcisine bakınca adam

cevap verme zorunluluğu duydu.

~^A Sovyet fcfckri Bakanının bizim için çok değerli bilgilere sahip olduğu bir gerçek Görevi de oldukça önemli.

Beyaz Saray temsilcisi sinirli sinirli kıpırdadıktan sonra söz almak için parmak kaldırdı.

— Politik amaçlı ve aşırı uçtaki kişilerin işlediği bir suçtan ülkemiz kesinlikle yararlanamaz. Hele şu anda bu imkânsız. Sovyet üst düzey yetkilisinin derhal serbest bırakılması gerekli.

Yeniden sessizlik çöktü. Doğu Avrupa uzmanı ona döndü ve sinirli bir ifadeyle lafa girdi:

— Yarım saat içinde bu adamların temsilcisine cevap vermeliyiz. Olaya bulaşmaktan kaçınırsak bunu bir reklam aracı olarak kullanıp Sovyet bakanı cezalandıracaklar. Oysa Ruslar bizim bu Macarlarla işbirliği yaptığımızı sanıyorlar. Temsilcinin Londra elçiliğimize geldiğini ve bu harekâtı Şirket adına düzenlediklerini söylediğini öğrenirlerse kötü neticeler çıkartabilirler.

Toplantıya katılanlar iki ayrı düşünce etrafında toplanmışlardı. Aslında Sovyet bakanı lime lime etmek istiyorlardı. Ama diğer yandan da Tahran'daki rehineleri kurtarmaya çalıştıkları bir dönemde Amerikalıların bir grup Macar ile gizli bir anlaşma yaptıkları ortaya çıkarsa Devlet Bakanlığı bir daha belini dogrultamazdı...

— Tahminimce tek bir çözüm var. Size önerdikten sonra bu yolu harekete geçireceğim, dedi Capucci.

O fikrini açıklarken kimse konuşmuyordu Konuşması bitince Doğu Avrupa Masası

temsilcisi parmak kaldırarak söz istedi.

— Elinizde dediklerinizi gerçekleştirecek personel var mı?

— Harekât Dairesi'nde yeterince yetenekli adam var. Oy kullanmak ister miydiniz?

Teker teker eller kalktı. Sekize dört kabul edilmişti.

— Pekâlâ, Harekât Dairesi ile ayrıntıları görüşeceğim, ayrıca gelişmeleri bize günü gününe bildirecekler, dedi Dennis Capucci.

Hepsi derin bir oh çekerek kalktılar, kendilerinden imkânsız gerçekleştirmeleri istenmemişti. Dennis Capucci Frank Thorpe'un yardımcısıyla yalnız kalınca:

— Şimdi önümüzde küçük bir sorun var, dedi.

— Nedir?

— Bu davayı kim üstlenecek? İş için gönüllü filan bulamayacağımız gibi Amerikan vatandaşlarına da görev veremeyiz. Bu olayın dışında kalmalıyız, işlerin nasıl biteceği belli olmaz...

— Yüzde doksan beş kötü bitecek, dedi Frank Thorpe'un yardımcısı.

— Bunu ben de biliyorum. Sevip saydığımız insanları ilk kez böyle göz göre göre ölüme göndermiyoruz ki, dostum. Bu savaştır. Böyle davalarsa işinizin bir parçası. Adamlarınız içinde hangisini önerirsiniz?

— Aklıma bir tek kişi geliyor. Ona sonuna kadar güvenebiliriz, hem belki bir çıkış yolu bulur. Üstelik Rusça da biliyor.

— Şu kendini bir halt sanan prensiniz mi?

— Evet.

— Bence uygun, ondan bahsedildiğini duydum.

— Beni düşündüren tek bir şey var şu an. Senelerdir Şirket adına çalışıyor... Üstelik daha uzun yıllar işimize yarayabilir...

— Mesleğimizi bilirsiniz, önce bugünkü sorunu çözümlmeliyiz, yarın doğacak olanı değil. En kısa sürede onunla irtibat kurun. Gözünü fazla korkutmayın, eğer bu işi başaracak olursa onu kabul ederek kutlayacağım.

— Ya kurtulamazsa?

— Benim en iyi arkadaşlarım ölümlerdir.

*

**

— Girin, girin Bay Derek.

Ted Saurer sabahkinden çok daha cana yakındı. Bela Derek ses geçirmez odaya girdi ve Ted ona doğru eğildi.

— İyi haberlerim var, Bay Derek. Yöneticilerimiz armağanınızı kabul etmeye karar verdi. Uygulamada bazı sorunlar çıkacak, bunları halledeceğiz...

— Bu savaş suçlusunu teslim alıp onu kullanacak mısınız?

— Evet, aynen öyle. Ama bunun öyle basit bir şey olmadığını ve bana bazı bilgiler gerektiğini biliyorsunuzdur herhalde. Önce tutsak nerede bulunuyor?

— Bunu size söyleyeceğimi mi sanıyorsunuz?

— Bu işi elele halledeceğimizi zannediyordum, dedi CIA sorumlusu.

— Ama ipleri sizin elinize veremeyiz. Eğer gerçekten dediğinizi yapacaksanız size vereceğimiz talimatlara uymalısınız. Önce sorularımı cevaplayın... Valeri İlliç Suslov Budapeşte'de emin bir yerde. Onu Macaristan'dan nasıl

çıkartmayı düşünüyorsunuz?

Böylesine seri ve yerini bulan bir soru beklemeyen CIA sorumlusu şaşırdı.

— Henüz bu sorunu çözümlemedim, ama birçok ihtimal söz konusu. Elimizde güçlü olanaklar var.

— Buna eminim, zaten size başvurma nedenimiz de bu. Ancak Sovyetlerin de elinde büyük olanaklar var, üstelik onlar kendi evlerinde sayılırlar... Çok sayıda ajan yollayacağınızı ya da oradan adam bulacağınızı ümit ederim. KGB ve Macar emniyet örgütlerinin takibinden nasıl kurtulacaklar?

— Doğrusunu isterseniz elimizde en ince ayrıntısına kadar hesaplanmış bir plan var, ama önce konuşacaklarımızın burada kalacağına dair söz vermenizi istiyorum.

— ^Pekâlâ, hadi anlatın, dedi Macar adam.

— Ajanlarımızın Macaristan'a girmesini sağlamak için başta Ruslara yalan söyleyeceğiz. Onlara sizinle yaptığımız görüşmeleri iletecek Valeri İlliç Suslov'u teslim alır almaz hemen iade edebileceğimizi bildireceğiz. Adamlarımız bu sayede Budapeşte'de rahat rahat çalışarak kaçış için gerekli hazırlıkları yapacaklar. Eğer bu önlemler alınmazsa harekât çok güç gerçekleşir ya da imkânsız olur. Tabii son anda her şey ortaya çıkacak, ama Ruslar hayıflanmak için geç kalmış olacaklar... Bize güvenmeniz lazım...

Bela Derek kaşlarını çattı. Bu anlatılanlar hoşuna gitmemişti.

— Yani KGB ile işbirliği yapacağınızı mı söylüyorsunuz?

— Bir bakıma öyle sayılır.

— Niçin? Onlara hiçbir şeyden bahsetmek daha iyi olmaz mı? Yapmayı düşündüğünüz şey son derece tehlikeli, f

— Şirket'in Macaristan'daki imkânları şu an için çok kısıtlı, bu yüzden de harekâtı tek başlarına gerçekleştirmeleri imkânsız. Daha doğrusu orada yalnızca araştırma görevlileri var, Harekât Dairesi'ndense kimse yok. Macarlar ve Sovyetler her şeyi en ince ayrıntısına kadar araştırırken eylemci ajanları gizlice ülkeye sokmak haftalar alır. Bu yüzden de işbirliği yapmak bahanesiyle oraya gireceğiz, sonra...

Bela Derek başını salladı.

— Bu konuyu arkadaşlarım adına kabul edemem. Adamlarınızı gönderin, bunu orada tartışalım. Ama bu iş bana zor gibi geliyor. Ne KGB'yi ne de elindeki imkânları biliyorsunuz.

— Siz öyle sanın, yirmi yıldır onlarla savaşıyorum.

Bu açıklama Maçan biraz rahatlatmıştı. Ted iyimserliğini kaybetmeden konuşmasını sürdürdü:

— Macaristan'dan Sovyet bakanın yanı sıra kaçmak isteyen tüm arkadaşlarınızı da çıkartacağımızı söyleyeyim. Adamlarımız sizinkilerle nasıl ilişki kuracaklar?

— Kolay. Suslov'a ait kimlik kartı hâlâ sizde mi?

— Tabii.

— Onu ajanlarınızdan birine verirsiniz. Adamlarınız Budapeşte'ye girer girmez takipçilerini atlatsın ve Tuna Intercontinental'in tam karşısındaki çıkmaz olan Regi Posta Utca'ya gelsin. O sokakta kristal satan küçük bir dükkân var, oraya gitsin ve dükkân

Vamamen boşalınca içeri girsin. Yalnızca Spvyete ait kimlik kartını gösterecek ve üzerinde admın baş harfleri olan altı konyak kadehi ısırmakla. Dükkânın sahibinin adı Bujak Laszlos, Ondan yerel sorumlularla irtibata geçmek için gerekli olan talimatları alacak. Arkadaşlarımız onun önerilerini değerlendirecekler, faydasına inanırlarsa..!

Ted Saurer sesini çıkartamadı. Direnişin böylesine pısrık görünümlü bir adamın denetiminde olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama Macar adam lafı uzatmaya gerek duymadan ayağa kalktı ve tam odadan çıkarken:

— Üç gün içinde adamınızdan bir haber çıkmazsa, bir terslik olduğuna kanaat getirip gazeteleri olup bitenden haberdar eder, bakanı da yargılamaya başlarız, dedi.

— Anlaştık.

— Ha aklıma gelmişken söyleyeyim, kristalci dostumuza bir şey olursa bunu ajanınıza ödetiriz, bilmiş olun.

— Anlıyorum,fakat...diyecek oldu CIA sorumlusu.

— Budapeşte Hilton'dâ kalsın. Hoşça kalın, bir daha sizinle görüşmeyeceğiz. Görevim burada bitiyor. Her şeyin yolunda gitmesini dilerim, dikkatli olun.

*

**

Vaieri İllic Suslov yerde yuvarlanmayı denedi. Bulunduğu yer çok sıcaktı. Parkenin üzerine atmışlardı onu. Gözünde bandaj vardı, elleriyle ayaklarıysa elektrik kablusuyla arkadan bağlanmıştı. Bitişik odadan aşırı gürültü geliyordu. Birisi sözde bateri çalıyor, bir

dığerıyse orgla ona eşlik ettiğini sanıyordu./ Sovyet bakan bu gürültüyü dinleyeceğin/ dayak yemeye razıydı. Zaman mefhumunu kaybetmişti, ama üç gün önce kaçırıldığını tahmin ediyordu. Şu ana kadar ne sorguya çekilmiş ne de işkenceye tabi tutulmuştu. Şoförünün öldürölmesinden sonra başka bir arabaya geçmişlerdi. Szüszi Sibrik kolundan bir iğne yapıp kendisini uyutmuştu. Ne hasımlarının kim olduğunu, ne kimin hesabına çalıştıklarını, ne de nerede bulunduğunu biliyordu.

Parkeye sürtüne sürtüne gözlerindeki bandajı kaydırmaya başladı. Önce odanın bir köşesi, sonra pencere ve nihayet sıcaktan bunalmasına sebep olan dev sobayı gördü. Oda alelade bir odaydı. Köşede televizyon duruyordu. Yuvarlana yuvarlana pencereye doğru yaklaştı, ama daha yolun yarısındayken müzik kesildi. Tüm çabasına rağmen bandajını düzeltemedi, bu sırada kapıda biten blucinli genç üstüne doğru yürüdü. Tekmeleyerek bakanı pencereden uzaklaştırdı ve sobayı göstererek:

— O KGB üyesi adiler gelecek olursa hakettiğin gibi bunun içinde kızaracaksın.

Bandajı düzelitti ve Rusun sırtına tekme atarak uzaklaştı. Biraz sonra tekrar müzik sesi duyuldu. Bakan tehditleri çocuğun gençliğine verdi.

Macarlar hiç de vahşi insanlar değildi.

VII. BÖLÜM

Gazetesini katlayıp kemerini bağlayan Malko çok heyecanlanmıştı, çünkü bu onun Macaristan'a ilk resmi gelişıydi.

Uçağın reaktörleri yavaş yavaş durdu. Lombozdan bakınca Aeroflot'un büyük Tupolev'ini gördü. Saat henüz altı olmasına rağmen ortalık zifiri karanlıktı ve şiddetli yağmur yağıyordu. Diğer yolcular gibi o da ayağa kalkarak sıraya girdi. Viyana CIA sorumlusunun aldığı tüm önlemlere ve yaptığı açıklamalara rağmen bir türlü raharedemiyordu.

Haki renkli üniformalı bir milis eri uzun uzadıya pasaportunu inceledi. Bu kez gerçek kimliğini kullanıyordu. Soylu Serenissime AltesleriPrenş Malko Linge. Oysa Central Intelligence Agency'nin kadro dışı gizli ajanı olarak KGB ile işbirliği yapmakla görevliydi.

Çevresindekilere bakarak bunlardan hangilerinin KGB üyesi olabileceklerini anlamaya çalıştı.

— Bay Malko Linge mi?

Malko sert bir hareketle döndü. Bagaj salonunda, yaşı belli olmayan sıradan, memur tipli bir adam kendisine bakıyordu.

— Benim, dedi Avusturyalı.

Adam elinden çantasını aldı.

— Hilton Oteli'nde çalışıyorum, sizi oraya götürmekle görevlendirildim.

Dışarda bir Lada bekliyordu. Arabaya yaklaştıklarında Malko arka koltukta birisinin

oturduğunu gördü. Bu siyah saçlı iriyarı biü adamdı. Tokalaştılar. /

— Ben Binbaşı İgor Vasili Tenin. *Sizi* Budapeşte'de görmek beni mutlu etti, dedi.

Rusça konuşmuştu. Malko adamı dikkatle süzdü.

— Amirlerimin emri üstüne dost olarak geldim, dedi Avusturyalı Rusça.

Araba yasak bölgede ilerliyordu. Sovyet bir sigara yaktı ve:

— Burada olmanız size olan güvenimizin bir kanıtıdır, eğer bu iş başarıyla tamamlanacak olursa ülkem size minnettar kalacaktır, dedi.

— Bir ilerleme kaydettiniz mi?

— Hayır, dedi Ruş. İyi gizleniyorlar, sizin aracılığınızla bizi atlatmayı düşündüklerine göre bunda şaşılacak bir şey yok...

Budapeşte'deki CIA sorumlusu Sovyet meslektaşına kaçırma olayına karışanların Şirket'e yaptıkları garip tekliften söz etmişti. Bu bir iyi niyet gösterisiydi ve Amerikalılar Valeri İlliç Suslov'u kurtaracakmış gibi davranıyorlardı.

Yirmi dakika sonra Szechenyi Köprüsü'nden geçiyorlardı.

— Eğer beni böyle yakından izlerseniz rahat çalışmam, ayrıca ilişki kuracağım kişiler de kuşkulanırlar, dedi SAS.

— Bay Linge, yalnızca size iyi şanslar dileyip direkt bir telefon numarası vermek istemiştım, dedi Rus. Böylece istediğiniz zaman beni bulabilirsiniz.

Sağ taraflarında eski bir manastırın yerine inşa edilmiş ve tüm şehre hakim olan Hilton gözüksü. Yanındaki adam kolay yutulur

ipkma değildi. Lada,, Hilton'un önünde durdu. Burada devletin kasasına biraz döviz girsın diye uğraşan yüzlerce üniversite öğrencisi yosma volta atıyordu. Rus Malko'ya döndü.

— Kimsenin sizi izlememesi için gerekli emri verdim, böylece onlarla daha rahat ilişki kurarsınız. Görüyorsunuz ya, size güveniyorum. Bunu boşa çıkarmayacağınızı umarım.

— Güven karşılıklıdır, Albay İgor Antonov... dedi SAS.

Sovyet adam şaşırmadı, çünkü CIA'nın düzgün arşivi olduğunu biliyordu. Tüm Ruslar sahte kimlikle çalışmalarına rağmen her yere sızmış olan Amerikan casusları bunların gerçek kimliklerini ortaya çıkartıyorlardı.

*

**

Hilton'un lüks lobisinde ilk göze çarpan şey orospulardı. Bunlar dışlerine göre bir müşteri arıyor ve kredi kartı bile kabul ediyorlardı.

Malko'nun odası oldukça lükstü. Duş yapınca biraz rahatladı. Bu görevi ona kabul ettirinceye kadar Viyana sorumlusu ile bazı üst düzey yetkilileri çok uğraşmışlardı. Onun gibi tanınmış bir ajanın Doğu Bloku ülkelerinden birine girmesi pek akıl kârı değildi. Ayrıca böyle bir ülkeden Rusları atlatarak bakanı kaçırmakla, aç bir aslanın kafesine girmek arasında pek fark yoktu. Albay Antonov ise bu ihtimali düşünmeyecek kadar aptal değildi ve gerekli tüm önlemleri almış olmalıydı.

Malko'nun yanında yassı tabancası bile yoktu, üstelik KGB'den silah da isteyemezdi. İşbirliğinin de bazı sınırları vardı. Bakanın kimlik kartına baktı. Kimle irtibat kuracaktı? Bu olaya neyin sebep olduğundan haberi

yoktu. Tek bildiği, işe Macaristan'ın 1956'dak/ "normalleştirilmesinden" kurtulanların karıştıydı. Adamlar çeyrek yüzyıl Ruslara kin beslemiş, intikam için de garip bir yol seçmişlerdi. Onların da hayatları tehlikedeydi, çünkü Ruslar bu tür eylemleri affetmezlerdi.

Malko bir an önce CIA Budapeşte sorumlusunun ülkeden kaçışları için nasıl bir çare bulduğunu öğrenmek istiyordu... "Resmi görevli" olduğuna göre her olanaktan yararlanacaktı. Yarın sabah ilk işi CIA Budapeşte sorumlusunu ziyaret etmek olacaktı.

*

**

— Budapeşte'ye hoş geldiniz, yolculuğunun iyi geçmiş olmasını dilerim!

George Hamilton sağ eliyle Malko ile tokalaşırken sol eliyle tavanı gösteriyordu. Bu hareketle gizli mikrofonları işaret ederek ajanı uyarmak istiyordu. CIA sorumlusu zeki, sakallı bir gençti.

— Kısa bir yolculuktu. Viyana'dan geldim, dedi SAS.

— Size kahve ısmarlayabilir miyim?

Bürodan çıkmışlardı bile. CIA sorumlusu açık havaya çıkınca biraz rahatlardı. Arabaya binince söze girdi:

— Elçilikte çok sayıda mikrofon var. Odamdakilerin ikisini tespit ettim. Ne zaman sökssek hemen yenilerini yerleştiriyorlar.

Trafik herhangi bir Batı başkentindeki kadar yoğundu. Arabaların çoğu Sovyet ya da Doğu Alman malıydı.

George Hamilton 7 Kasım Meydanı'na çıktı ve arabayı Abbazia adlı kahvenin önüne bıraktı. İçeri girdiklerinde Avusturyalı gözle-

rine inanmadı. Burası Araplarla doluydu.

— Garip değil mi? dedi CIA sorumlusu. Bunlar Libyalı ya da Iraklı öğrenciler. Aralarından bazılarıyla ilişkimiz var.

Kendine Pepsi Cola, Malko'ya ise kahve ısmarladı.

— Burada ne aradığımı biliyor musunuz? dedi SAS.

— Elbette! Washington'dan öyle bir fırça yedim ki, üç gündür gözüme uyku girmiyor. Sanki böyle manyakların varlığından haberim varmış gibi. Macarlar bile bilmiyorlardı. Rusların da haberi yoktu, halksa hâlâ bir şey bilmiyor...

— Kaçmış olamazlar mı?

**

— Zannetmiyorum. Macar emniyet örgütü şehirde kuş uçurtmuyor, tüm muhalifler sorguya çekildi. Suçlular dışardan gelmiş olmalı, burada suç ortakları olduğu muhakkak, çünkü Ruslardan nefret ediliyor.

— Diyelim ki, bakanı kaçırılanlarla görüşmeler olumlu geçti, bizi ülke dışına nasıl çıkartacaksınız?

— KGB'ye İçişleri Bakanının ve onu kaçırılanların nerede teslim alınacağını söyleyeceğimizi bildirdik. Onların elinden kurtulmak tabii ki çok zor iş, ama başaracağız... Viyana bana yakın işbirliğinde bulunacağına dair söz verdi, hatta bazı yabancı istihbarat örgütleri de yardım edebilir.

— Mesela hangileri?

— Zannederseniz Almanlar ve Fransızlar. Elimizde yeterince adamımız yok.

Anlatılanlar hiç de profesyonelce değildi. Malko teori ile uygulama arasında epeyce farklılık olacağını sezdi.

- Uçan daireye binip ortadan kaybolacak halimiz yok, dedi SAS. Ruslara ihanet edecek olursak anında KGB ile Macar emniyet örgütü peşimize düşer. Bu da, resmi çıkış da olsa havalimanlarından yararlanamayacağımız anlamına gelir.

'— Ama Viyana'da oldukça zeki bir plan düzenlemişler. Fertö Gölü'nden bahsedildiğini duydunuz mu?

— Avusturya sınırında değil mi?

— Doğru. Yurtdışına oradan çıkartılmanız kararlaştırıldı.

— Nasıl olacak bu iş?

— Şişme botlara ses çıkartmayan motorlar takılacak ve bunlar kullanılacak. Bu mevsim gölde yoğun sis vardır, devriye sayısıysa az. Zaten daha önceden de bu yolu aynı tür işler için kullandık.

— Peki tüm demirperde ülkelerinde olduğu gibi, kızılötesi ışınlarla çalışan otomatik silahlar yok mu?

— Bugüne kadar bu tür silahların varlığından haberdar edilmedim.

— Göle nasıl ulaşacağız? Tüm bölgede kontrol noktaları olduğunu sanıyorum.

— Dediğiniz kesinlikle doğru. En az denetim altında tutulan ve Balaton Gölü'ne giden 70 numaralı karayoluna gireceğiz. Oradan kuzeye çıkan 84 numaralı yola sapacağız ve 85 numaralı yolla birleştiği yere kadar gideceğiz. İşte göl bu noktadan dört kilometre kuzeyde. Oraya yol olmadığı için kontrol yok, ayrıca etraf ağaçlık. Buluşma yerini iyice belirledikten sonra yürümek gerekiyor, radarlar yüzünden telsiz kullanamayız.

— Yeri iyice belirlemek lazım. Herhalde harekâtın gece yapılmasını ve sis olacağını düşünüyorsunuzdur. Sınır muhafazasının bizi zor teşhis edeceği doğru, ama aynı şey buluşacağımız kişiler için de geçerli.

— Gölün kıyısında elli metrelik bir açıklık var, buluşma orada gerçekleşecek. Bu işi Almanlar üstlendi, bölgeyi çok iyi biliyorlar. Göle rahatça yaklaşabilirsiniz. Sınırdan geçmekse topu topu birkaç dakika sürecek. Yine de izlenebileceğiniz düşünüldü ve bir koruma birliği bulundurulması uygun görüldü.

Teoride olabilir gibi görülüyordu, ama Malko bu tür harekâtlarda yüzlerce göze görünmez ihtimalin faciaya yol açabileceğini biliyordu.

Etrafına bakındı, önünde daha birkaç gün vardı. Önce irtibatı kurmalıydı. Her şeyden kesin emin olmadan harekete geçmeyi düşünmüyordu, çünkü asi Macarlara istemeyerek de olsa ihanet etmeye niyeti yoktu. Saatine baktı.

— İyi, önce ilişki kuracağım adamları bulayım, umarım bir yanlış anlamaya sebebiyet vermemişizdir.

Bölge sorumlusuna bakanı kaçırانlarla nasıl irtibat kuracağını söylememişti.

— Yarın Viyana'ya gidip sizi karşılamak için gerekli hazırlıkları yapacağım, dedi Amerikalı. Dönüşümde görüşürüz, yokluğumda KGB sorumlusu ile irtibatı sağlayın...

— Hiç vakit kaybetmedi. Onunla tanıştık bile.

Ona Albay Antonov ile karşılaşmasını anlattı.

— Albayı iyi tanırım, adamlarımdan çoğunu öldürttü, bu yüzden de burada kimse

kalmadı diyebiliriz, dedi CIA sorumlusu. Moskova ile bu konuyu konuştuk, ama onları da uyuttu. Bakanı bulmak için Budapeşte'yi yıkmaya hazırdır. Ancak Macarlardan da kendinizi koruyun. İhtiyar Mate Balaz Ruslardan nefret eder, ama bu olayın halkına ödetilmesinden de ödü patlıyor. Bu yüzden de Suslov'u bulmak için elinden geleni yapacaktır. Hatta sizi izlettirdiğine eminim, bunu belki Ruslara söylememiştir bile, çünkü kendine çıkar sağlamayı umuyordur.

— Pekâlâ, dedi S AS.

Beyaz elçilik binasına geldiler. Malko kendi arabasına bindi ve Szechenyi Köprüsü'ne doğru yola koyuldu. Bu olayda herkes birbirini kazıklamaya uğraşıyordu. 56 olaylarında Amerika'yı kendilerini yüzüstü bırakmakla suçlayan asi Macarlar, niçin şimdi onlara gümüş tepside bir Sovyet bakanı sunuyorlardı?

Bu işte birinin canı yanacaktı. Eğer yaşamak istiyorsa S AS dikkatli olmalıydı. KGB ile oynadığı oyunu bırakarak Liezen'e dönmeyi düşündü, ama bunu yapacak kadar başına buyruk değildi. Hilton'un karşısına arabasını park etti. Neyseki Buda'da park yeri sorunu yoktu.

Lobide yanına pantolonlu Kızıl bir dilber yaklaştı.

— Biraz zamanınız var mı? dedi kadın. (İngilizce konuşmuştu.)

— Yok.

— Yazık, çok iyi vakit geçirirdin. (SAS'ın elinde tuttuğu anahtara baktı.) Canım sıkılınca nereye geleceğimi biliyorum, görüşmek üzere.

VIII. BÖLÜM

Malko kristal ve cam hediyelik eşya satan dükkânın küçük vitrini önünde durdu. Gotik tarzdaki tabelada "BUJAK LASZLOS, Master of Diamond point and glass designer yazıyordu. Bunun en ilginç yanı da İngilizce olmasıydı.

Malko dükkâna yaklaştı ve kapıyı açtı.

İçerdeki tek adam Malko'ya sırtarak:

— Kapıyı çabuk kapatın, yoksa kuşlar uçar! dedi.

Dükkânda serbest bırakılmış çok sayıda muhabbetkuşu vardı. SAS kapıyı kapatınca adam sanki tek başıymış gibi bir camı parlatmaya koyuldu. Avusturyalı bir sure vitrine baktıktan sonra söze girdi:

— Şöyle güzel konyak kadehleri arıyorum, üstüne baş harflerimi yazdıracaktım.

— Tabii. Aklınızda bir model var mı?

— Evet, mesela şu.

Cebini karıştırarak Sovyet bakana ait kartı sokaktan görülemeyecek bir şekilde tezgahın üstüne koydu. Kartı bir süre inceleyen adam onu geri verdi.

— Anlıyorum. Bence de tam size göre.

Kalkarak bir dolabı açtı ve karmaşık desenleri olan ağır bir kadeh gösterdi

^a— Bu biraz pahalıdır, parçası altmış beş forint, dedi Macar satıcı.

— Altı tane alıyorum. Ama daha pahalı olsabile, adımın baş harfleri yerine armalarımı

işleyebilir misiniz?

Böylece bir kez daha buraya gelmek için çok iyi bir fırsat yaratmıştı.

— Tabii, ama bu biraz zaman alır, bana iki gün sonra telefon eder misiniz? Yüzüğünüzdeki armayı da çizmem lazım, balmumuyla birkaç saniyede hallederim.

— Buyrun, alın.

Yüzüğünü çıkartıp Macara uzattı. Adam çıkardığı mumu yaktı ve kartona bir damla akıtarak yüzüğü bastırdı. Sonra Malko'ya kartını verdi.

— Hangi otelde kalıyorsunuz?

— Hilton'da, oda numaram 424.

— Pazar günleri bile buradayım, çok işim var. Eğer sizi arayamazsam telefonum kartta var, siz beni arayın.

Malko'yu yolcu ettikten sonra kuşlar yüzünden hemen kapıyı kapadı.

Biraz rahatlayan SAS artık güzelce vakit geçirmeyi hak ettiğini düşündü. İlonka Ungvar son buluşmalarında neredeyse uçağını kaçırıyordu. Kadın onu burada görünce sevinirdi. Üstelik Budapeşte'de daha uzun süre birlikte olabilirlerdi.

**

Butikte sadece şişman bir tezgâhtar vardı. Avusturyalı içeri girdi.

— Bayan Ungvar yok mu?

— Kim arıyordu?

— Prens Malko Linge.

— Bakayım, yerinde mi?

Tezgâhtar merdivenden çıkarak kayboldu. Biraz sonra iki uzun bacak ve İlonka'nın ince silueti görüldü. Kadın mor bir elbise giymiş,

boynuna da altın zincir takmıştı.

— Malko, burada ne arıyorsun? Bana haber vermemiştin. Harika bir şey bu!

Tezgâhtarın gözleri önünde tüm benliğiyle Malko'ya sarıldı.

— Görünüşe göre işlerin yolunda, dedi SAS.

— Yetişemiyorum! Serbest meslek sahipleri burada çok kazanıyor ve nereye harcayacaklarını bilmiyorlar. Eşleriye en az Viyana'daki kadınlar kadar şık giyiniyor.

Avusturyalının koluna girdi ve:

— Bana Vörösrnarty'de çay ısmarla, yürüyerek gidebiliriz, dedi.

İlonka Ungvar Malko'nun gerçek mesleğini bilmiyordu.

*

**

Mate Balaz Malko'nun doldurduğu polis bildiriyle oynuyordu. Bu beklenmeyen ziyaretçi hakkında diğer Doğu Bloku ülkelerinin emniyet teşkilatlarından da bilgi ve fotoğraf almıştı.

Kafasını kurcalayan ve midesini bulandıran bir şey vardı: Polis kayıtları KGB'ce denetlenmediği halde bu adama bir şey yapılmamıştı. Normal olarak Albay Antonov'un sinirden küplere binmesi gerekliydi, ama onu daha birkaç saniye önce görmüştü ve Sovyet adam CIA ajanının gelişi hakkında tek kelime etmemişti. Kapı çalındı.

— Girin.

Gelenler en güvendiği ajanlarından ikisiydi ve görevleri Avusturyalıyı takip etmektir. Onu rahatça izlemişlerdi. Önce ABD Elçiliği'ne uğramış, sonra da tüm gününü diğer turistler

gibi alışverişle geçirmişti.

— Peşinde başkası var mı?

— Kesinlikle yok.

— Bir an bile peşini bırakmayın.

Adamlar dışarı çıktılar. Mate Balaz iyice şaşmıştı. CIA'nın en iyi ajanlarından biri Budapeşte'ye alışverişe gelmiş olamazdı. Onu koruyan bir şey vardı. Bu da Macar emniyeti olmadığına göre Ruslardı. Her şey Albay Antonov'un suskunluğunu açıklamaya yetiyordu. Piposunu yakıp camın önüne dikildi. Niçin Ruslar bir CIA ajanının Macaristan'a girmesine yardımcı olmuşlardı? Ayrıca niçin CIA en iyi ajanlarından birini kaybetmeyi göze almıştı?

Cevap şuydu: İki haberalma örgütü bir konuda anlaşmışlardı. Bu da ancak kaçırılan bakanın bulunması olabilirdi. Demek kaçırılan Amerikalı değildi, aksi takdirde Ruslar işbirliğini kabul etmezlerdi. Geriye bir asi Macarlar, bir de Çekoslovaklar kalıyordu...

Mate Balaz çok sinirlenmişti. Rusların Amerikan ajanının yardımıyla kaçırılan bakanı kendi ülkesinde bulmaları iki sonuç doğurabilirdi. Bunlardan biri ihanet suçundan görevden el çektirilmesi, diğeryse Macar emniyetinin en aza indirilerek rejimin liberalleştirilmesi. Yerine oturdu ve dahili hattan sekreterini aradı.

— Kaçırılma olayıyla ilgili bir gelişme var mı? Ülkeye girenlerin araştırılması ne oldu?

— Henüz yok. Yüz kişi kadar elendi, ama bir o kadar daha var.

— Bu iş için mümkün olduğu kadar çok adam görevlendirilsin. Ayrıca Avusturyalının yaptığı her şey hakkında ayrıntılı bilgi

istiyorum.

— Hepsi bu mu?

— Hayır, Albay Antonov'un telefonunu dinlemeye alın.

**

Malko pastanedeki pastalara baktı. Tıpkı Viyana'daki gibiydi. Burası her şeyiyle Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu hatırlatıyordu. Müşterilerin çoğunluğunu şapkalı yaşlı kadınlar oluşturuyordu. Malko ile İlonka sol taraftaki salona geçmişlerdi. Burası sevgililere ayrılmış olduğundan müşterileri de daha gençti. Malko elini genç kadının dizine koydu.

— Dikkat et, bizi görürlerse başıma büyük dert açılır.

Niçin? dedi SAS.

— Birlikte olduğum adam çok kıskançtır, ayrıca Parti'de de sözü geçer. Bana sıırsıklam aşık, ne yapacağı da belli olmaz. Bana para verdi ve kumaş ithal belgesiyle döviz bulundurma belgesi almamı sağladı. Burada her şey karmakarışık ama onun sayesinde rahat bir yaşam sürüyorum. Yılda iki kez Batı'ya gitme iznim bile var... Tezgâhtarım bile onun adamıdır, her yaptığımı yetiştirir. Benimle büromda bile sevişemezsin.

— Çok hoş.

— Dur, bir fikrim var. Tabii biraz kilo vermekten korkmazsan. Eski Gellert Oteli'ni biliyor musun? Orada Türk hamamları var. Haftada bir giderim. Kadınlarla erkekler ayrı ayrı yerlerde, ama orayı iyi bilirim. Rahat bir kabin vardır, çok buhar olduğu için kimse kimseyi göremez.

Malko şaşırmıştı, çünkü Macaristan'da Ilonka ile bir Türk hamamında sevişmek aklının köşesinden bile geçmezdi. Uzun uzun bakiştılar.

dedTsASrÇekten ^ SeVgİlİn Çok kİskan?mİ^

— Hem de çok. Birlikte bir akşam yemeği yememizi bile kabul etmez, başına bela açmasını istemem. Bavuluna uyuşturuu konması bile yeter...

Zaten bir bu eksikti. Garson kadın çaylarını doldurduktan sonra Ilonka Ungvar konuşmasını sürdürdü:

— Hâlâ Budapeşte'ye niçin geldiğini söylemedin, turizm sezonu da değil.. Bari bem görmek için gelmiş olsan.

— k için, Avusturya'da kaliteli deri ticaretiyle uğraşıyorum. Burada daha ucuza temin edebilir miyim diye incelemeye geldim.

— Bu konuda sana yardımcı olabilirim vergilerim ödeyerek serbest çalışan çok sayıda zanaatkar tanıdığım var.

— Bir de kristal mamuller arıyorum, burada Batı'ya oranla daha ucuz.

— Alışverişe birlikte çıkarız!

Macar kadın saatine baktı.

^ - Kalkmam lazım. öbür gün sabah Gellert e gel, seni bekleyeceğim. Saat dokuzda.

— Anlaştık.

— Önce ben çıkayım, tehlikeye atılmanın lüzumu yok.

? l r k a İ ? a k i k a bekledikten sonra Malko da çıktı. Hafif bir yağmur yağıyordu.

Sokaktakiler, pastanenin tam karşısındaki metro istasyonuna koşuyorlardı. Malko takip

edildiğini hissetti. Ruslar bu konuda yalan söylemiş olamazlardı... Hilton'daki acenteden kiraladığı arabaya binince bir ceza pusulası buldu. Sosyalist idare de kapitalist idarenin bazı araçlarını kullanıyordu. Örneğin park saatinin açılması şarttı ve on beş dakikası bir forintti.

Malko az sonra otele geldi ve odasına çıktı. Burada kendisini daha emniyette hissediyordu.

*

**

Kapı iki kez hafifçe vurulduğunda SAS banyodaydı. Gidip kapıyı açtı. Karşısında mavi gözlü bir kumral duruyordu. Kadın davet edilmeyi beklemeden içeri girdi ve kürkünü çıkartarak yatağa uzandı.

— Şanslısınız! dedi. Bronşitim var, ama burası sıcak.

Kadın son derece rahat hareket ediyordu. Malko yatağın önüne dikilerek:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Kadın sırtarak yırtmaçlı eteğini sıyırdı.

— Seninle sevişmek.

Daha Avusturyalı ağızını açamadan konuşmasını sürdürdü:

— Bana yüz dolar ver, seni memnun edeyim.

— Oda numaramı kimden öğrendiniz?

— Arkadaşımdan. Senin diğer turistlerden çok farklı ve seksi olduğunu söyledi.

Yatağa eğilen Malko kadını bileğinden yakalayarak ayağa kalkmaya zorladı.

— Başka sefere, yatacağım kadını kendim seçerim.

— Hata ediyorsun, seviştikten sonra alışverişe çıkabiliriz. En iyi kristallerin satıldığı

yerleri biliyorum.

Malko bir an duraklayınca kadın ona sarıldı ve öptü. Bu elçi miydi, yoksa orospu mu? Yavaş yavaş Avusturyalı da kadının hareketlerine karşılık vermeye başlamıştı. Kaybedeceği yüz dolardı, bir de olsa olsa hastalık kapardı.

— Çizmelerim kalsın mı, çıkarayım mı? diye sordu kadın.

— Kalabilir.

Tam SAS kadına doğru bir hareket yapınca:

— Önce dolarlar, dedi kadın.

Kadın Malko'nun yatağın üstüne bıraktığı yüz doları aldı ve sağ çizmesine soktu.

— Çok eli açıksın, seni çok memnun edeceğim...

Avusturyalının sevişecek hali yoktu, ama Macar kadın elinden geleni yapıyordu. Sevişmeleri biter bitmez kız banyoya geçip hazırlandı ve SAS'ı dudağından öptükten sonra gitti. Malko bir süre şaşkın şaşkın oturduktan sonra banyoya geçti.

Aynaya kırmızı rujla İngilizce olarak "Yarın öğleden sonra üçte, Özgürlük Anıtı'nda" yazılmıştı.

IX. BÖLÜM

Malko çok sevindi, demek kız fahişe değildi. Kadın tüm önlemleri almış ve kamerayla gözetlenme ihtimali olan odada ne tek kelime etmiş ne de bir hareket yapmıştı. Malko iz kalmaymıca kadar aynayı sildi.

Viyana'da kendisine anlatılanları hatırlayınca biraz önce seviştiği kadının bakanın kaçırılması olayına katılanla aym kişi olduğunu anladı. Kadın ya kendinden çok emindi ya da aşırı derecede cesurdu. Çünkü Hilton'a gelirken muhakkak izlenmiş olmalıydı.

Lobiye, kafeteryaya ve bara çabucak göz attı, ama kadın görünürlerde yoktu. Dışarı baktı, müşteri bekleyen çok sayıda kız vardı, ama o onların arasında değildi. Demekki Hilton'a SAS için gelmişti. Odasına döndü..En geç yirmi dört saat sonra görevi başlıyordu. Bir kez daha hayatını ortaya koyuyordu. Otelde tek başına yemek yemek istemeyince arabasına atladı ve rasgele dolaşmaya koyuldu. 1956 savaşlarından sonra müze olan eski kalenin önünden geçti. Burada kanlarının son damlasına dek savaşan Macar asiler Amerikan takviye birliklerinin gelmesini bekleyerek ölmüşlerdi.

Szechenyi Köprüsü'ne çıkan tünele yaklaşırken içinde iki kişi olan bir Warburg'un kendisini takip ettiğini farkettil.

*

**

Özgürlük Anıtı'nın yanında elinde makineli

tüfeğiyle bekleyen Sovyet askeri sanki buz gibi rüzgârı hissetmiyordu.

Bu mevsimde buralarda in cin top oynardı. Volkswagen'in içinde sevişen bir çift, köpeğini dolaştıran yaşlı kadın ve kır bekçisi dışında kimseler yoktu. Gellert Tepesi Budapeşte'nin en yüksek noktasıydı. Malko saatine baktı, üçü yirmi geçiyordu. Yine de mesajın anlamı hakkında yanılmış olamazdı.

Soğuktan donmamak için volta atmaya başladı. Tam düşüncelere dalmışken ayak sesleri duydu. Karşısında elli, altmış yaşlarında, elleri ceplerinde, mavi gözlü, gözlüklü, iriyarı' bir adam duruyordu. Dikkatle bakınca, geride iki kişi daha olduğunu gördü. Araba sesi duymamıştı.

— Malko Linge misiniz? dedi yabancı.

— Evet.

— Kimlik kartı yanınızda mı?

SAS cebinden Sovyet bakanın plastik kaplı kimliğini çıkartarak karşısındakine uzattı. Adam karta bir göz gezdirdikten sonra cebine attı ve Budapeşte'ye hakim olan kale duvarına doğru yürüdü. Malko adamın hafifçe aksadığını far ketti.

— Nihayet bize yardım etmeye geldiniz, çok nazıksınız. Yalnızca yirmi beş yıl kadar geciktiniz. Kaldığınız otelin karşısındaki kaleyi gördünüz mü? Sovyet tankları birkaç metre yakına gelinceye dek oradaydım, gitmek istemiyordum, ama yaralıydım. Beni sınıra arkadaşlarım taşıdı. Böylece istemememe rağmen hayatımı kurtardılar... Viyana'da sol bacağıma kestiler. (Diz kapağına vurunca madeni bir ses duyuldu.) Çok güzel çelik ve plastik karışımı bir takma bacağım var ve aşağı

yukarı normal şekilde yürüyebiliyorum.

— Sovyet bakam siz mi kaçırdınız? dedi şaşırان Avusturyalı.

— İyi bildiniz, adım Janos Toth. İngiltere' de yaşıyordum. Ülkeme bir daha hiç dönemeyebilirdim, ama mutlu bir tesadüf sonucu benimle hemfikir olan bir memleketlime rastladım. Kendi kendime bir daha Budapeşte'yi görmeden ölmenin aptalca bir şey olacağını söyledim ve bu seyahatimden Sovyetlere unutmayacakları bir am bırakmaya karar verdim.

— Yakalanmaktan korkmuyor musunuz?

— Önce şunu söyleyeyim, çok iyi korunuyorum, ayrıca bu işi benim yaptığımı bilen kimse yok. Tabii siz hariç, ama konuşmayacağınıza eminim...

— Güveniniz için teşekkür ederim

— Teşekkür etmenize gerek yok, konuya girelim, dedi sert bir tonla Macar. Benimle görüşmek istediğinize bakılırsa beni elimdeki domuzla birlikte Macaristan'dan çıkarmaya hazır olmalısınız.

— Doğru.

Teklifimizi kabul edeceğinizi sanmıyordum. Basma dağıtılmak üzere içinde Sovyet katliamlarının da açıklandığı bir bildiri hazırlıyordum. Beni tüm bunlardan kurtardınız. Belki böylesi daha iyidir, hem de daha insanca.

— Ya şimdi polis işe karışırsa ne yapacaksınız?

— Hiç. Yalnız, bir saate kadar önceden kararlaştırdığımız yerde olmazsam Bakan Suslov'un gırtlığı kesilecek.

— Gitmeye hazır mısınız?

— Evet. Bizi Budapeşte'den nasıl çıkartmayı düşünüyorsunuz? Helikopteriniz, uçağınız var mı? Ne bileyim, doğru dürüst herhangi bir şey...

— Hayır, bundan çok daha basit bir yol deneyeceğiz, ama önce bilmem gereken bazı şeyler var...

— Belki de gizlendiğimiz yeri...

— Hayır.

— Her neyse çünkü gizlendiğimiz yeri size söyleyeceğim. Elçiliğinizi gören bir dairedemiz. 6 Ekim Utça, no: 26. Orası, şu anda Moskova'da seyahatte olan bir Macar İşçi Partisi üyesine ait. Kadıncağz evinde kaçırılmış bir Rus bakanının gizlendiğini duysa çok şaşırır. Rahatladınız mı?

— Hayır, size bunların hiçbirini sormamıştım, bunları bilmem tehlikeli olabilir.

— Niçin?

Malko daha cevap vermeye fırsat bulamadan Macar adam işaretparmağını itham edercesine uzattı ve konuşmasını sürdürdü:

— Size niçin olduğunu söyleyeceğim. Bize yardıma değil, ihanet etmeye geldiniz. Her zamanki gibi bizi Ruslara teslim edeceksiniz.

— Yanılıyorsunuz.

Toth'un niye bütün sırlarını söylediğini anlıyordu. Adam onun bu gizli buluşmadan canlı olarak ayrılmasına göz yummayacaktı... Onu yanlış düşündüğüne inandır malıydı. Arkadaki iki karaltı yaklaşmıştı. Bunlar elleri ceplerinde olan iki adamdı. Kır bekçisi kaybolmuştu, hiç kaçış yolu yoktu. Bu sırada Macarın sesi duyuldu:

— Buraya hakiki isminizle geldiniz ve gizlenmiyorsunuz, çünkü düşmanlarımızla iş-

birliği yapıyorsunuz.

— Ruslara yalan söylemeye mecburduk, aksı takdirde asla Macaristan'a giremezdim Ama...

— Yalan söylüyorsunuz!

Malko soğuk terler döktüğünü hissetti. Macarlar sinirlenmişti.

— Dinleyin... dedi Malko.

Devam edemedi, çünkü Janos Toth sağ elim yağmurluğunun cebinden çıkartmıştı ve büyük siyah bir tabanca tutuyordu. Adamın elini yakalayabilirdi, ama biraz uzağındaki iki kişi onu kolluyordu. Ayrıca, silahlı da değildi.

— Adi herif! diye bağırdı Macar. Sizi buraya efendilerinizin yanında ölmeniz için çağırdım.

Silah susturuculuydu. SAS kalkık horozu ve Janos Toth'un deli gözünü andıran gözlerim gördü. Arkasına bakınca yüz metrelik dik bir yar gördü ve kendini boşluğa bıraktı. Toth öfkeyle bağırdı. Ardından bir patlama sesi duyuldu ve şakağında bir şey hissetti. Tutunacak tek bir dal bile yoktu. Bir an için gözüne Macar adam çarptı. Janos tabancasını doğrultmuş, hâlâ onu vurmaya uğraşıyordu.

Hatırladığı son şey Tuna'mn manzarasıydı.

X. BOLÜM

Albay Igor Antonov votka kadehini bıraktı, elleri titriyordu. Şişenin üçte birini bitirmişti, ama alkol bile sinirini yatıştırmaya yetmemişti. Sovyet Elçiliği'ndeki bürolar teker teker kapanmıştı. Hilton Oteli'ni arayarak 424 numaralı odayı istedi. Belki bu otuzuncuydu.

— Cevap vermiyor, dedi santral memuru.

Sovyet subayı ahizeyi kapattı. Garip. Amerikan ajanı sabahtan beri ortalarda yoktu. Öğlen sıraları Antonov'un adamları izini kaybetmişlerdi. Saat gecenin onu olmuştu. Ajanın oteline uğramaması garipti, ama bu facia demek de değildi.

Belki de bir şey olmuştu. Ya Amerikalılar oyun oynamışlarsa? Ya gerçekten onu kullanırlarsa? Her şeyi ülkeye rahatça girip bakarı olarak dışarı çıkmak için yapmış olabilirli. Bunu düşününce iyice sinirlendi. En kötüsüyse onun gibi güçlü bir kişinin kendini güçsüz hissetmesiydi. Düşüncelere öyle dalmıştı ki, telefon çalınca irkildi. İçgüdüsel olarak eli çekmecesindeki Tokarev'ine gitti, ama çabucak toparlanarak telefonu açtı.

—Yoldaş Mate Balaz sizi görmek istiyor, albay, dedi emireri.

— Yukarı gelsin.

Birkaç dakika sonra ufak tefek Macar kapıda bitiverdi. Macar İstihbarat şefinin gözleri pırıl pırıldı, mutlulukla konuşmaya başladı:

— Yoldaş Antonov, gördüğüme göre geç

saatlere kadar çalışan yalnız ben değilmişim...

Mate Balaz bir iskemle alarak masanın karşısına oturdu.

— Kaygılı bir haliniz var, Yoldaş Antonov.

Albayı dikkatle süzdükten sonra konuşmasını sürdürdü:

— Yoksa sizin için çok değerli birisini mi kaybettiniz?..

— Dalga geçmenin sırası değil. Bakan belki de Budapeşte'den çoktan gitti. Amerikan casusuyla...

Bu, gizli bir şey olup da açmaza düşüldüğünde yapılan eski bir numaraydı. Piposunu tüttüren Mate Balaz da albayın oynadığı oyuna katıldı.

— Tabii onun nerede olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?

Rus tuzağa düştü.

— Hiçbir fikrim yok.

— Eğer bu teşebbüsünüzden bana daha önce bahsetmiş olsaydınız belki de şimdi suçluları yakalamış olacaktık. Bu konuda uzunca resmi bir rapor hazırladım. Bir nüshasını da size vereceğim. Böylece kimin sorumlu olduğu ortaya çıkacak.

Bu söz bardağı taşıran son damla olmuştu. Albay karşı saldırıda bulunmalıyım diye düşündü.

— Bir iz mi buldunuz?

— Belki. Adamlarım o Amerikan ajanını takip etti ve Budapeşte'de ilişki kurduğu herkesi tespit ettiler. İçlerinden biri bizi ilgilendirebilir. Adam zamanında devrim aleyhtarlığı nedeniyle fişlenmiş bir zanaatkar.

— Kim?

— Soruşturma bitene kadar adını verme-

meyi daha uygun buluyorum. Ama sizi gelişmelerden resmi kanalla haberdar edeceğim.

Durum değişmişti. İgor Antonov sesini çıkartmadan oturdu.

— Ya çok geç kalınmış olursa?

— Zannetmem, dedi Mate Balaz. Özgürlük Anıtı'nın muhafızlarından biri yerde üç mermi kovani bulmuş. Örgütüme haber verilince adamlarım yörede araştırma yaptılar ve olay yerinin az ötesinde Amerikan ajanının kullandığı arabayı buldular. Duruma bakılırsa kaçırma olayını gerçekleştirenlerle buluşmuş, ama bu iş pek iyi bitmemiş.

— Onu öldürmüşler mi?

— Bilmiyorum, belki gövde gösterisinde bulunmuşlardır, ama kaçırılmış olma ihtimali fazla. Öldürmüş olsalar cesedi olay yerinde bırakırlardı, oysa kan izine bile rastlamadık.

Albay Antonov'un sırtından ağır bir yük kalkmıştı. Şayet Amerikan ajanı bakanı kaçırılanlarla işbirliği yapmamışsa daha hiçbir şey kaybedilmiş sayılmazdı.

— Bu ya bir oyunsa?

— Sanmıyorum, dedi Mate Balaz. Boş kovanları bulabileceğimizi bilemezlerdi.

Bu yaklaşım Sovyet adamı rahatlatmıştı. Kalkarak Macann elini sıktı.

— Çok iyi, Moskova'ya ne kadar başarılı olduğunuzu bildireceğim.

Mate Balaz tek kelime etmeden piposunu içiyordu. Önemli bir avantaj sağlamıştı, ama kristalcinin peşini bırakmaması ve sorunu çözümülemesi gerekiyordu.

— Bu zanlıyla ilgilenmemiz lazım, onu konuşturmaya yarayacak bazı yöntemlerimiz

var, dedi Albay Antonov.

— Biraz bekleyelim. Bizi diğerlerine götürebilir.

*

**

Malko gözlerini açtı ve kör olduğunu zannetti. Etraf zifiri karanlıktı. Zar zor kolunu kıpırdatıp yanağını ovuşturdu, ama hiçbir şey hissetmedi, canlı canlı donuyordu. Sol şakağında büyük yanma vardı.

Yavaş yavaş olanları hatırlamaya başlamıştı. Macann mermilerinden kurtulmak için tepeden atlamış, yamaçtaki kayalara çarpmış ve bayılmıştı. Gece olmuştu. Bu uzun süre baygın kaldığını gösteriyordu. Zorla doğruldu. Paltosu yırtılmıştı, ensesinde korkunç bir ağrı vardı ve yüzünün sol tarafı da kurumuş kan içindeydi. Düşüşünü yavaşlatan ve onu ölümden kurtaran bir koruluğun ortasındaydı. Etraftan motor ve korna sesleri geliyordu. Tüm gücünü toplayarak doğruldu, soğuktan dişleri takırdıyor ve kalın paltosu bile onu ısıtmaya yetmiyordu. Birkaç adım attıktan sonra yere kapaklandı.

On beş dakika korulukta sendeleye sendeleye ilerledikten sonra Szabadsag Köprüsü'nün ışıklarını gördü. Yol o kadar eğimliydi ki, defalarca düştü. Epey sonra bir orman yoluna çıktı ve koşmaya başladı. Tek düşüncesi ısınmaktı. Üzerinde Kelenhegyi Utça yazan tabelayı görünce bunun Gellent Oteli'ne çıkan bir sokak olduğunu anladı... Yarı donmuş haldeki ayakları yürürken canının yanmasına yol açıyordu. Nihayet bir virajdan sonra karşısına çıkan levhada "Bistro" yazdığını gördü. Isınabileceği bir kahve bulmuştu.

içen girdi. Salon boştu ve garson ona garip garip bakıyordu. Tezgâhın üstündeki aynada kendisini görünce bunun sebebini anladı 'Yuzunun sol tarafı kurumuş kanla kaplıydı' ayrıca kürk paltosu da paramparça olmuş!

— Kaza geçirdim, bir barrack palinka* istiyorum, dedi Almanca olarak

Ancak üstüste içtiği dört kadehten sonra biraz toparlanabildi. Alkol midelerini yakarken adaleleri yavaş yavaş ısınıyordu. Macarın ilk ateş edişinde merminin şakağını sıyrarak geçtiğini farketti. Biraz daha iyi nişan alınsaydı, şimdi ölmüş olacaktı.

Yavaş yavaş toparlandı ve olanların anlamını kavramaya başladı. Sovyet bakanı Kaçıranlar öldüğünü sanarak kendisini aramamışlar ya da korulukta bulamamışlardı Eğer ikinci şık geçerliyse onu ya otelinde ya da arabasında bekliyor olmalıydılar

Başka otele de gidebilirdi, ama asilerin nerede suç ortakları olduğunu bilmiyordu.

ATM U J^f Ç ? z ü m v a f d l -- KGB'ye sığınmak. Ama bunda da-ıki riziko söz konusuydu. Adamlarla ilişki kurduğunu açıklamaları gerekcekti ve o zaman da Ruslar bildiği her şeyi öğrenmek isteyeceklerdi. İkinci olasılık ABD Elçiliği ne sığınarak başarısızlığı kabul etmeseydi, ama asilerin orada da kendisini bekleme ihtimalleri vardı.

Ertesi günkü randevusunu hatırladı. Güvenebileceği tek kişi İlonka Ungvar idi, ama ertesi güne kadar beklemeliydi. Otellerde güvencede olamayacağına göre sığınabileceği

(*) Kayısı rakısı

tek yer kiliseydi.

Hesabı ödedi ve Gellert'e doğru yola çıktı. Orada kendisini Matyas Kilisesi'ne götürecek bir taksi bulabileceğine emindi. Güçlenmeden KGB'nin karşısına çıkmaya niyetli değildi. Eski otele gelince kaldırımında mantosuna sarınmış bir genç kadına çarptı. Kadın sırtıttı ve Almanca olarak:

— Benimle gelmek istemez miydiniz? diye sordu.

— Nereye?

— Evime, rahattır. Ateş yanıyor, sana kahvaltı da hazırlarım. Yalnızca iki yüz dolar...

Kadın adeta yalvarıyordu.

— Pekâlâ, dedi Malko.

*

**

Gellert Otel yapı tarzı bakımından Avusturya-Macaristan İmparatorluğu dönemindeki pastanelere benziyordu, ama içers modernleştirilmişti. Malko Türk hamamına girdi, on forint ödeyerek havlusunu aldıktan sonra soyunmaya gitti. Sabah zar zor uyanmıştı. Lea aldığı iki yüz dolara karşılık olarak mükellef bir kahvaltı hazırlamış, yarasını temizlemiş ve yıkanmasını sağlamıştı. Havlusuna sarınan SAS koridorda ilerlemeye başladı.

Koridorun sağ tarafı erkeklere, sol tarafıysa kadınlara aitti. Oturmuş satranç oynayan iki adam gördü. Bazılarıysa uzanmışlardı. Biraz ilerde kadınlar kısmına giden koridor vardı. Orada birisinin olduğunu farketti ve yaklaştı. İlonka Ungvar'm ıslak saçları bornozun üstünde bir karaltı oluşturuyordu. Genç kadın Avusturyalının kollarına atıldı ve uzun süre

şehvetle öpüştiler.

— Ne oldu sana? dedi Malko'nun şakağını görünce.

— Hiçbir şey, sana sonra anlatırım.

Koridordan ilerleyerek erkekler kısmındaki küçük bir odaya girdiler. İçerde tek bir bank vardı. İlonka bornozunu çıkartarak uzandı. SAS da aynı şeyi yaptı. Böylece onun görünmesini engelliyordu.

Bir süre sonra yerinde doğrulan ve Avusturyalı'nın vücudundaki şişlikleri gören İlonka:

— Neler geldi başına? Kaza mı geçirdin? diye sordu.

— Öyle de diyebiliriz, ama az kalsın bir daha beni göremeyecektin.

Artık kadından Budapeşte seyahatinin asıl sebebini gizleyemeyecekti. İlonka her şeyi en ufak ayrıntısına dek dikkatle dinledi.

— Belki de bana yardım edebilecek tek kişi sensin... Tekrar ortaya çıkarsam vurulabilirim, kaçarsam da tüm emekler boşa çıkar. Bakanı vuracakları gibi kendileri de yakalanacaktır, dedi SAS.

— Tanrım, senin hakkında söylenenleri duymuştum, ama hepsinin yalan olduğunu sanmıştım. Demek ajansın! Başına bir şey gelmesini istemem, çünkü dayanamam. Sana nasıl yardım edebilirim?

— Bilmiyorum, istediğim tek şey onlarla yemden irtibat kurmak. Ya kaçırma olayına katılanların başı Janos Toth ya da şu beni görmeye gelen kızı bulmalıyım. Onun olaya katılan Szüsi Sibrik ile aynı kişi olduğuna eminim...

— Szüsi Sibrik! diye haykırdı İlonka.

— Onu tanıyor musun?

— Evet, müşterilerimden biridir diyebiliriz, ama aslına bakarsan benden evvel sevgilimle o yaşamış. Daha sonra karşılaştık ve birbirimizden hoşlandık, sert görünümüne rağmen oldukça hisli bir kız...

Buhardan bunalmışlardı. Macar kadının Szüsi'yi tanınması ne büyük bir şanstı!

— Gazeteler hiçbir şeyden bahsetmedi. Onun kaçırılma olayına karıştığını bilmiyordum.

— Szüsi Sibrik'i bulabilir misin? Yalnız dikkat et. Macar ve Rus İstihbarat Örgütleri onun da bu olaya karıştığını biliyorlar. Büyük ihtimalle evinde kalmıyordur.

İlonka güldü.

— Sevgilim sayesinde kimse benden şüphelenmez, ama yine" de çok dikkatli olacağım. Evinde olmadığı kesin, ama arkadaşlarının çoğunu tanıyorum.

— Eylemleri hakkında bir şey biliyor musun? 1956 olaylarına karışmış olmayacak kadar genç.

— Hayır, politikayla ilgilendiğini bilmiyordum. Tıpkı erkekler gibi maceralı ve oldukça serbest bir yaşam sürüyordu. Duldu. Parayı çok sevdiğini sanıyorum, ona yanımda tezgâhtarlık yapmasını teklif ettim, ama yeterince para kazanamayacağını söyledi. Belki de canı sıkılıyordu ve bu olaya eğlence olsun diye karıştı.

— Bir şey daha var. Tam bir profesyonel gibi hareket etti.

— Aklım almıyor, oysa ne kadar tatlı birisiydi. Uzun süredir görmedim, ama bulacağım. Seninle... Onlar arasındaki yanlış

anlaşmayı gidermek lazım. Çok tehlikeli bir durum.

— Szüszi ile doğrudan temas kurmanın başka bir yolu daha olabilir, ama çok tehlikeli.

— Nedir bu yol?

— Janos Toth bana 6 Ekim Utca'da gizlendiklerini söylemişti. Oradan ayrılmış olabilirler, ama denemekte yarar var... Ancak KGB evi gözetim altında tutuyor olabilir, ayrıca Toth da sana kötü davranabilir.

— Szüszi Sibrik bana inanacaktır.

İlonka SAS'ın saçlarını okşadı ve yaralı şakağını öptü.

— Arabamı al, Budapeşte'nin otuz kilometre kuzeyindeki Sylvanus Otel'i'ne git, dinlen. Resepsiyon sorumlusunu tanıyorum, sen yoldayken ben de ona telefon açarım. Kimse seni rahatsız etmez. Adamlarla ilişki kurunca oraya gelirim...

— Oteldeki kayıt defteri sayesinde Macar istihbaratı beni bulur.

— O defterleri incelemeleri günler alır, o zamana kadar sen Budapeşte'ye dönmüş olursun.

Yanlarına doğru erkekler gelince birbirlerine sarıldılar ve yarım saatten uzun bir süre böyle kaldılar. Derken saatine bakan İlonka:

— Gitmem lazım! dedi. Sen de giyin, otoparkta buluşuruz.

— Son kez öpüştükten sonra, Malko havlusuna sarınırken İlonka da bornozunu giydi.

XI. BÖLÜM

İlonka Ungvar eski binanın iç avlusunun tam ortasında durdu. Burası 6 Ekim Utca'nın en pis binasıydı.

Genç kadın heyecanla merdivenlere yöneldi. Artık geri dönmesi imkânsızdı. CIA ajanı adresi vermiş, ama hangi daire olduğunu söylememişti. Oysa her katta en az altı daire vardı ve bilgi almak söz konusu değildi. Yapılacak tek iş yukarı çıkmaktı. Dairelerden koridor görülüyordu. Aradığı kişiler tetikte olmalıydılar.

Onu görüp bir şey aradığını anlamaları mümkündü. Szüszi Sibrik orada değilse adamlar onu aian sanıp kötü davranabilirlerdi.

Korkudan midesi kasılarak ilk katın koridorunda ilerlemeye başladı. Hiç hareket yoktu. Bir üst kata çıkarak orada da aynı şeyi yaptı, yine hiçbir şey elde edememişti. Dördüncü kata kadar bu böyle sürdü. Bina terkedilmiş benziyordu. Kiracıların hepsi işlerindeydiler. İlonka Ungvar'ın kanı çekilmiş ve umutsuzluğa kapılmıştı. 6 Ekim Utca'ya gelmeden önce Szüszi Sibrik'in izini telefonla bulmaya çalışmış, ama herkes ondan son zamanlarda haber alamadığını söylemişti. Dipteki merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Janos Toth'un SAS'a anlattıklarından sonra kaçırma olayına karışanlar buradan gitmişlerdi.

İlonka Ungvar düşüncelere öyle dalmıştı

ki, merdiveni çıkan birisine çarptı, özür diledi, ama aynı anda güçlü bir kolun kendisini* yakalayarak çevirdiğini hissetti ve:

— Burada ne arıyorsun? dendiğini duydu/

Başını kaldırınca karşısında asker başlığı giymiş olan Szüsi Sibrik'i gördü.

Kızın sesi öyle sertti ki, İlonka birkaç dakika sesini çıkartmadı. Kendi kendine Szüsi'nin nereden çıktığını sordu.

— Seni arıyordum, dedi sonunda.

— Niçin?

— Sabret, anlatacağım. Bir yere gidebilir miyiz? Senin burada oturduğunu bilmiyordum...

— Burada oturmadığımı bal gibi biliyorsun.

— Bildiğim çok şey var, aksi takdirde burada olmazdım. Janos Toth'a iletmem gereken çok önemli bir mesaj getirdim...

— Janos Toth! Bu ismi nereden öğrendin?

— Uzun hikâye. Janos Toth'un hain sanarak öldürmeye kalktığı kişiyi çok eskiden beri tanırım. Onu yanlış değerlendirmiş...

— Sen bu işlerden anlamazsın kızım, başka bir dünyada yaşıyorsun. Bu adam...

İlonka Ungvar kadının lafını kesti:

— Eğer o adam sandığınız gibi olsaydı şimdi MVA bu binayı sarmış olurdu. Bana inanmalısınız, birbirimizi uzun süredir tanıyoruz, buraya size yardıma geldim. Ben de büyük tehlikelerle karşı karşıyayım.

Szüsi Sibrik nihayet İlonka'nın kolunu bıraktı, ama hâlâ merdiveni tutuyordu. Nasıl davranması gerektiğine bir turla karar veremiyordu.

— O adamla ne yapıyorsun?

— Sevgilim, hem de uzun süreden beri. Kiden ne yaptığımı bilmiyordum, bu bir geVçek, ama iyi niyetine garanti veririm. Toth ile konuşmam, ona bazı bilgiler vermem gerek. Zaten onun gerçekten hain olduğuna inansaydınız şimdi burada olmazdınız.

— Tercih hakkımız yoktu, fare gibi kapana kısıldık.

Aniden karar verdi ve konuşmasını sürdürdü.

— İyi öyleyse, benimle gel, ama ne tür tehlikelerle karşı karşıya olduğunu biliyor musun? KGB senden şüphelenecek olursa verimizi öğrenmek için kerpetenle göğüslerini kopartırlar. Sevgilin o adamla olan ilişkini öğrenebilir. Bizse istemeden bile bize ihanet etsen, seni öldürürüz.

— Bunları biliyorum.

Çok az tanıdığı bir adam için atıldığı bunca tehlike onu korkutuyordu, iki kat aşağı inip bir kapının önünde durdular. Kapı açılır açılmaz İlonka kendini içerde buldu. Iriyarı, sakallı, elinde tabanca olan bir adam onu içeri çekmişti. Terörist, İlonka Ungvar'ı ite kaka dar bir koridordan geçirdi ve hemen hemen boş olan bir odaya soktu. Odaya yalnızca gözlüklü adamın oturduğu bir koltuk konulmuştu. Szüsi de peşi sıra içeri gir misti, İlonka SAS'm tarifi üzerine bu adamın Janos Toth olduğunu anladı.

— Kim bu? dedi Macar adam öfkeyle.

— Eski bir arkadaşım, dedi Szüsi Sibrik.

— Onu buraya hiç getirmemeliydin.

Dünden beri öfkesi bir türlü yatışmamıştı. CIA ajanına ateş ettikten sonra adamlarını cesedi bulmaları için yollamıştı. Ama çevre

polis kordonu altında olduğu için onlar CIA⁷ ajanının bulunması gereken yere yaklaşmamışlardı. Sabah gazetelerinde ceset bulunduğuma dair herhangi bir haber yoktu, ama bu hiç önemli değildi. Bu tür haberler asla basına askettirilmezdi. CIA ajanı eğer KGB adına çalışsaydı ve ölmemiş olsaydı binaya baskın yapıldı, böyle bir şey olmamıştı.

Tüm öfkesine rağmen Janos Toth kendisine yeni haberler getiren bu kumral kadını görmekle rahatlamıştı. Kaçırılan bakan bitişik odadaydı. Ellerindeki silahlarla olası bir baskına birkaç saat dayanabilirlerdi, ama buradan kurtulmaları söz konusu değildi. Zaten Macar adam da bunu umursamıyordu. Önünde, ayakta duran kadını süzdü ve:

— Senin adın ne? dedi.

— İlonka Ungvar, Szüsz'i'nin eski arkadaşıyım.

— Kim olduğumuzu biliyor musun? Teröristiz, daha önce de adam öldürdük, bundan sonra da öldürmekte tereddüt etmeyeceğiz. Bizim için tehlikeli olacak şeyler biliyorsun. Bu daireyi arıyordun, değil mi? Niçin?

— Sizi ihbar etmek için değil, bunu size Szüsz'i de söyleyebilir. Onun arkadaşıyım, ama öldürmek istediğiniz adam da dostumdur. Hâlâ yaşıyor ve sizi görmek istiyor.

— MVA'daki dostlarıyla bize tuzak kurmak içindir, dedi Toth.

ilonka Ungvar başını salladı.

— Hiç de değil. Amerikalıların yardımıyla sizi Budapeşte'den çıkarmaya uğraşmak için buraya geldi. Sovyetlere yalan söylemeye mecburdu. Takip edildiğinden haberi yoktu.

Ona inanmanız ve onunla tekrar görüşmeniz lazım...

Janos Toth tek kelime etmedi. Szüsz'i Sibrik de dinlemekle yetiniyordu. İlonka konuşmasını sürdürdü:

— Bu adam KGB üyesi olsaydı Ruslar çoktan buraya gelmiş ve binayı bodrumdan çatıya dek aramış olurlardı...

— Niçin bu olaya bulaşıyorsun?

— Ona yardım etmek istiyorum ve onu çok seviyorum. Başka başka dünyalarda yaşadığımız için birbirimizi az görüyoruz. Asla benim olamayacak, ama onu ne zaman görsem büyük bir mutluluk duyuyorum. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun, Janos Toth?

Genç kadının samimiyetine şaşırان Macar adam hemen cevap vermedi. Sonsuza kadar bu dairede kalamazlardı. Hafta sonunda ev sahibi Moskova'dan dönecekti. Burada yakalanmak Janos Toth'a hiçbir şey kazandırmazdı. Ama hür olursa bu olayı herkese anlatabilirdi, eğer konuşması engelleme bile, Sovyetlere önemli bir darbe indirmiş olacaktı...

— İlonka Ungvar, sana inanıyorum.

O adama gidip ikinci kez buluşmayı kabul ettiğimi söyleyeceksin. Eğer bir terslik olursa ölecek olan sensin. Dostun korusa bile seni bulacak arkadaşlarımız var Budapeşte'de.

— Korkmuyorum. Niçin benimle gelmiyorsun? Böylesi daha kolay...

— Hayır, çok tehlikeli, dedi Szüsz'i Sibrik.

Janos Toth düşünüyordu.

— Benim aklıma daha iyi bir fikir geldi. Sen burada kalacaksın, ben Szüsz'i ile onu görmeye gideceğim. Bacağım yüzünden arabayı kullanamıyorum... dedi Janos.

İlonka Ungvar aniden sinirlenmişti.

Bundan kuşkulanan Macar adam:

— Ne oldu? Korkuyor musun? Tuzaktı değil mi? diye sordu.

— Hayır, dedi genç kadın. Aradığınız kişi Budapeşte'de değil, yanma gitmeniz üç saatinizi alır. Evden ayrılalı bir saat oldu. Birlikte yaşadığım adam çok kıskançtır, kuşkulayıp nerede olabileceğimi araştıracaktır. En azından ona telefon etmem lazım.

— Telefon et, ama bizler de yanında olacağız. Sonra biz yola çıkacağız, sen de adamlarımdan ikisiyle kalacaksın. Ama söylediklerimi sakın unutma. Hayatının üstüne kumar oynuyorsun...

*

**

Sis Tuna'nın görülmesini engellerken çevreye gerçeküstü bir görünüm kazandırıyordu. Janos Toth patikada Malko'nun önünde ilerliyor, Szüszi Sibrik de yürümesine yardım ediyordu. Macar kadın Avusturyalı Sylvanus Otelinin bodrumundaki bowling salonunda bulmuştu. İlonka'nın buluşmayı haber vermek için ettiği telefon Malko'ya ilaç gibi gelmişti.

Orman tarafındaki parmaklıklara geldiklerinde Janos Toth yüzünü SAS'a döndü. Bu havada sıcak oteli bırakıp dışarı çıkan bir tek onlardı. Macar adam ellerini cebinden çıkartmamıştı.

— Eğer bayan arkadaşınızın söyledikleri doğruysa sizi öldüremediğime sevindim, dedi. Önce söylenenleri kamtlamalısınız.

— Sizi ihbar etmeyerek bunu zaten yaptım. Janos Toth başını salladı.

— Bu bir kanıt sayılmaz, belki de uygun bir

an bekliyorlardır. Ancak bize bir şey olursa ihanetinizi İlonka Ungvar hayatıyla ödeyecek.

— İhanet falan yok. Macaristan'a CIA hesabına geldim. KGB ile ilişki kurduğumuz doğru, ama onlara yalan söyledik. Amaç tutsağınızla birlikte sizi sınır dışına çıkartmaktır. Aksi yönde emir alsam bile uygulamayacağım, çünkü bu inançlarıma ters düşer. İlonka'nın size kim olduğumu anlatmış olması lazım. Ben de en az sizler kadar Sovyetlerden nefret ediyorum.

— Pekâlâ, size inanıyorum, ama başarılı olmanız gerekecek, çünkü üç gün içinde Budapeşte'yi terketmeliyim.

— Neden üç gün?

— Dairenin sahibi Moskova'dan dönüyor, her şey o zamana kadar tamamlanmalı. Aksi takdirde bakanı yargılayıp cezalandırmamız gerekiyor. Sonra da başarabilirsek Macaristan'dan kaçacağız, tabii bu durumda size ihtiyacımız yok. Hangi seçeneği kabul ediyorsunuz?

— Budapeşte'ye dönüyorum, size kendi adıma her şeyin yolunda gideceğine ve Macaristan'dan hep birlikte sağsalım çıkacağımıza dair söz veririm.

— KGB'ye ne diyacaksınız? dedi Janos Toth.

— Hemen hemen gerçeği. Sizinle buluştuğumu, ama işlerin ters gittiğini, beni öldürmek istediğinizi ve bugüne kadar tam neresi olduğunu bilmediğim bir yerde tutsak ettiğinizi ayrıca beni hain olarak değerlendirdiğinizi.

— Sizi anında sınır dışı ederler, dedi Szüszi.

— Hiç sanmam, şu an için tek bilgi kaynakları benim. Tam tersine doğru söyleyip

söylemediğimi anlamak için beni daha sıkı takip edeceklerdir. Dikkatli hareket etmeliyiz, ama başaramayız.

— Umarım, dedi Janos Toth. Arkadaşınız İlonka'nın size kefil olduğunu biliyorsunuz, bir şey olursa...

Her zamanki gibi yine şantaj yapıyordu. Ama karşısındaki adamlar bu işe baş koymuşlardı ve bazı önlemleri almaları doğaldı.

— Bizi takip edin. Szabadsag Meydanı'ndaki Arany Utca'da durup bekleyin, dedi Toth. İlonka Ungvar oraya gelecek. Bir mesajınız olursa kristalciye gidin. Eve gelmeniz çok tehlikeli, çünkü sizi takip edebilirler.

— Peki, dedi SAS.

Sylvanus'un otoparkına döndüler. Tam Toth arabasına bineceği sırada döndü ve:

— Şansınız varmış ki, İlonka size güveniyor. Aksi takdirde sizi vururdum, dedi. Hepimizin hayatı sizin elinizde. Nerede olduğumuzu ve hiçbir yere gidemeyeceğimizi biliyorsunuz.

Adam Malko'nun cevap vermesini beklemeden kapısını kapattı ve Budapeşte yolunu tuttu.

**

İlonka Ungvar arabaya biner binmez SAS'a sarıldı ve:

— Beni öldüreceklerini sandım, dedi küçük bir kız sesiyle.

Avusturyalı kadının saçlarını okşadı.

— Hayatımı kurtardın, ama daha sorunlar çözümlenmedi. Macaristan'dan onlarla birlikte çıkmalıyız. Bunun için KGB'nin takibinden

kurtulmamız gerekiyor.

— Bir de benim sevgilimle olan sorunlarım var! dedi İlonka gülerek. Yokluğumu açıklamak için ona karmaşık bir hikâye anlattım, ama bana inanmadı. Beni daha sıkı takip ettirecektir, belki de sokağa çıkmamı bile yasaklar. Dükkânımın karşısındaki kristalciye buluşuruz, böylesi daha emin. Oradan geçerken seni görürüm.

— Akşam beşe doğru gelirim. Yapacak çok işim var.

Genç kadın onu Jozef Attila Sokağı'nın köşesinde bıraktı.

Malko bir taksiye bindi ve şoföre Özgürlük Anıtı'nın yanındaki eski rıhtıma gitmek istediğini söyledi. Çünkü arabası orada kalmıştı. Lada'sına binip tam koltuğuna kurulmuş, hareket etmeye hazırlanırken önünde bir yük arabası durdu. Arka kapılar açılınca içinde Albay Antonov'un oturduğunu gördü. Adam Malko'nun araca binmesine yardımcı oldu. Malko'yu iyice süzdükten sonra:

— Ne oldu size? diye sordu.

— Neredeyse beni kaybediyordunuz, olanlara bakılırsa izlediğimiz kişiler çok kuşkucu...

Daha önceden hazırladığı hikâyeyi anlattı, albay da inanmış gibi davranarak başını salladı.

— Ne yapacaksınız? Macaristan'ı terketmeyi mi düşünüyorsunuz?

— Hayır, köşeye kısılmış vaziyetler. Eğer emin bir çıkış yolu bulamazlarsa bana geleceklerini sanıyorum. Bakanı vuracaklarını tahmin etmiyorum...

— Çok iyi, öyleyse Hilton'a gidin, ama bu kez çok dikkatli olun.

— Siz de, dedi Avusturyalı. Eğer onlarla yeniden temasa geçmemi istiyorsanız fazla ortalıklarda gözükmeyin. Verdiğiniz numardan ben sizi ararım.

El sıkıştıktan sonra Malko arabasına bindi. Sıcak bir duş yapabilmenin özlemini çekiyordu.

Artık Janos Toth ile anlaştığına göre vaatlerini yerine getirebilmek için CIA'nın desteğine ihtiyacı vardı.

İlonka Ungvar teröristlerin rehinesiydi ve onu kurtarmak için muhakkak başarması gerekiyordu. Önündeki mühlet üç gün gibi kısa bir süreydi ve Macarlarla KGB'nin takibi altında gölü geçmek için gerekli hazırlıkların yapılması hiç de kolay değildi. Ayrıca Janos Toth kristalciyi polislerin sorguya çektiğini de söylemişti, demekki Macar İstihbaratı iz üstündeydi. Bu işi ne kadar zamanda başarcaktı? *W*

CIA en ufak bir zayıflık gösterirse her şey berbat olurdu.

XII. BÖLÜM

Masasında oturan sakallı Amerikalı Malko'nun yaralı şakağına baktı.

— Aman Tanrım! Ne oldu size?

George Hamilton da tıpkı diğer CIA masabaşı görevlileri gibi pek sık vahşetle karşılaşmazdı. Misafirini içeri aldıktan sonra S AS'm anlattıklarını büyük bir dikkatle dinledi. Bu arada Avusturyalı Janos Toth ve İlonka Ungvar'dan da söz etmişti.

—Demek önümüzde üç gün var. Bu süre yeterli olabilir, ancak Sovyet ve Macar meslektaşlarımızı uyutmanın bir yolunu bulmalıyız. Onları hafife almak doğru olmaz...

CIA sorumlusu sakalını sert bir şekilde ovuşturmaya başladı.

—Viyana'ya gidip gelmem gerekecek, bu yol telekten daha iyi.

— Ne yaparsanız yapın, ama benim çabuk hareket etmem lazım.. Aksi takdirde tatsız şeyler olabilir. Hem, yalnız benim başıma iş açılrsa yine iyi. Sovyet bakan ve bana yardım eden herkesin başına kötü şeyler gelebilir.

— Bu mühlet daha kısa olsaydı, sizi Romanya üzerinden acil durum planına göre kaçırdık.

— Bizi Rusya'dan geçirmemek için mi? diye alay etti S AS. Elime elle tutulur bir plan vereceğinizi umarım. Ne zaman gidiyorsunuz?

— Siz odamdan çıkar çıkmaz.

Malko adama aynı şeyi tekrarlaması için fırsat tanımadı.

Her gelişmeyi kendisine bildireceğine dair Janos Toth'a söz vermişti. Doğruca yayalara tahsis edilmiş mahalleye gitti. Vitrine baktıktan sonra dükkâna girdi. Onu gören Bujak Laszlos sırttı. Janos Toth ona gerekli talimatı vermişti.

Malko daha ağzını açmaya vakit bulamadan içeri iki genç kız girdi. Biri sarışın, diğeri ise İskandinav tipli bir kumraldı ve her ikisi de çok güzeldi. Pantolon ve kürk ceket giymişlerdi. Kızlar hem dükkândaki mallara bakıyor, hem de aralarında konuşuyorlardı. Malko dükkân sahibiyle bakıştıktan sonra kızların önünde konuşmanın doğru olmayacağını düşünerek dışarı çıktı. Çevreyi dolaşmaya karar vermişti.

Yirmi dakika sonra kristalciye döndüğünde kızlar hâlâ oradaydılar. Ceketlerini çıkartmışlar, evlerindeymişler gibi rahat davranıyorlardı.

— Henüz bardaklarınıza amblemleri işleyemedim. İsterseniz oturun hemen yapayım... dedi Bujak Laszlos Malko'ya. V

Kristalci işe koyulurken Malko ayakta durmayı tercin etti. Sarışın kız ona bir vitray göstererek fikrini sordu, derken lafa kumralı da karıştı. Kızların Finnair'de çalışan iki hostes olduğunu ve Tuna Intercontinental Otel'i'nde iki gün kalacaklarını öğrendi.

Bujak Laszlos da kızların cazibesine kapılmıştı. Son bardağın işlemlerini bitirince onu diğerleriyle birlikte bir kutuya koydu ve:

— işte, hepsi yetmiş forint, dedi.

Solveig adındaki kumral kız:

— Bildiğiniz iyi bir lokanta var mı? diye sordu Macara.

— Tabii var, sizi oraya götürmekten mutluluk duyarım.

Finlandiyalı kızlar teklifi kabul ettiler. Görünüşe bakılırsa bu davetten hoşnut olmuşlardı. Malko sinirlenmişti, ama dikkatleri üzerine çekmeden dükkânda daha fazla kalmasına imkân yoktu. Paketini alarak dışarı çıktı, tekrar gelmesi gerekiyordu.

XIII. BÖLÜM

Mate Balaz Albay Antonov'u dinlerken bir taraftan da piposunu içiyordu. Son dalaşmalarından sonra iki adam sıkı işbirliği yapıyor ya da en azından öyle gözüküyorlardı. Macar istihbarat şefi de Malko'nun tekrar meydana çıktığını öğrenmişti, ama Rusun kendisini anında arayarak bu gelişmeyi bildirmesi hoşuna gitmişti.

— Ne düşünüyorsunuz? dedi albay. Fazla bekleyemeyiz.

Macar sorumlu kendisine Bujak Laszlos' dan bahsedince başını salladı.

— Biraz daha bekleyelim.

Mate Balaz böylesine nazik konularda sert davranma taraftarı değildi. Üstelik bir memleketlisini KGB'nin pençelerine atma düşüncesi midesini bulandırıyor. Ayrıca onun elinde, daha albayın bilmediği bir ipucu vardı. Macar istihbarat görevlileri Amerikan casusunun Sylvanus Oteli'nde kaldığını tespit etmişlerdi. Demek adam Ruslara yalan söylemişti. Bulunan kovanlardan başının teröristlerle belaya girdiği doğrulanıyordu, ama hiçbir zaman kaçırılmamıştı.

Bu açıdan bakıldığında kötü bir sürprizle karşı karşıyaydılar. Amerikalıların içten olmadıklarını gösteren ilk delildi bu.

— Ne düşünüyorsunuz? dedi Albay Antonov.

— Eklemlerim ağrıyor, herhalde kar yağacak.

— Benim de başım ağrıyor, bu olay yüzünden uykularım kaçıyor. Her iki saatte bir Moskova' dan teleks alıyorum. General Rotov sinirden deliye döndü.

Bu Moskova'dan soruşturmayı izlemek için gönderilen ve Volga Oteli'ne yerleştirilen KGB generali idi.

— Tabii, bu hiç de hoş bir şey değil; dedi Mate Balaz.

Albay Antonov bir el işareti yaptı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı. Macar yetkili bir dosyadan kendisine biraz önce verilen bir vı aldı. Bu on beş gün önce Macaristan'a pl< n ve bir dernek başkanı olan elli üç yaşındaki Janos Toth'a aitti. Adam adres Olarak Tuna Intercontinental'i vermesine rağmen oraya hiç gitmemişti. Bir acenteden kiraladığı Lada'nın da izine rastlanmamıştı. Janos Toth 1956'da eski gizli polis örgütü olan AVA'nın üyelerini yargılamakla görevli mahmede görev almıştı.

Ancak adama ait tek resim vize alabilmek için verdiği eski fotoğraftı. Mate Balaz bunu I fişleri Bakanlığı'ndan almıştı.

Macar istihbarat şefi pencerenin önünde dikilerek ülkesinin iyiliği için bakanı kaçıranlı ı bulması gerektiğini düşündü.

Tüm kalbiyle bu eylemi yapanları destekliyordu, ama Macaristan'ı da çok seviyordu. Asilerin başarısı ülkesine pahalıya patlayabilirdi. Ruslar Macaristan'ın fazla* liberal olduğunu düşünüyor ve uzun süredir rejimi katılaştırarak için bir bahane arıyorlardı.

**

Malko komodinin yanında durdu ve çalar

saate baktı. Dokuz olmuştu. Telefonla Bujak Laszlos'u aradı, ama cevap alamadı.

Sonra dükkânın numarasını çevirdi, ama sonuç yine aynıydı.

Merakla giyindi ve kahvaltı bile etmeden otelden çıktı. Arabasını Tuna Otel'i'nin otoparkında bırakarak doğru kristalciye gitti. Dükkân hâlâ kapalıydı ve içerde kuşlar uçuşuyordu. Garip bir durum. Herhalde Macarı Finlandiyalı kadınlar kaçırmamıştı...

Tekrar arabasına atlayıp Amerikan Elçiliği'ne doğru yol aldı.

— Şansınız varmış. Bay Hamilton Viyana'dan şimdi döndü, daha paltosunu bile çıkarmadı, dedi sekreter.

**

SAS neredeyse CIA sorumlusunu öpecekti. George Hamilton Avusturyalı bürosuna aldı.

— İyi haberleri mi, yoksa kötüleri mi istersiniz?

— Dalga geçmenin sırası olduğunu sanmıyorum, dedi Malko.

— Yo, yo! Gerçekten bazı kötü haberler, daha doğrusu sorunlar var.

— Ne gibi?

— Önce Viyana grubu yaptığınız işten ötürü sizi kutluyor. Adamları çabuk buldunuz. Bu arada Romanya fikrinden vazgeçildi.

— Bu iyi işte. Gölden kaçacağız değil mi?

— Her şey size anlattığım gibi. Sabaha karşı üçle beş arası harekât gerçekleşecek. (Duvarda asılı duran haritaya doğru gitti.) Şuradan, çünkü en uygun yerdir. Hem muhafızlar çok uzaktadır, hem de bir mülteci

bize mayınların yerini söyledi. Eylem için gerekli araç gereci sağlamakla meşgulüz.

— KGB'nin dikkatini çekmeden Budapeşte'den nasıl çıkacağız?

George Hamilton sakalını ovuşturdu.

— Bence Macarlarla ilişki kurar kurmaz hep birlikte önceden kararlaştıracığınız bir yere gidin ve üzerinde anahtarları olan CD plakalı bir araç çalın. Böylece ne sizi kimse durdurabilir ne de arayabilir. Kaç kişi olacaksınız?

Bilmiyorum. En az beş veya altı, belki de • i Hiü facia İlü iş bana tutarsız geldi, tehlikeyi iltmak için iki araba lazım.

Pekâlâ, bunu ayarlarız, dedi sürekli not İlan (İA sorumlusu.

— Kötü haberler ne?

— Henüz hazır değiliz, hazırlıklar daha bir haftamızı alır.

Hay kör şeytan! Size bu adamların üç lün içinde yurtdışına çıkartılması gerektiğini <>vlçmişim. Şimdiyse iki günümüz kaldı ve Otele de gidecek halleri yok... Eğer bekleme-mi/ gerekirse planınız bir işe yaramaz. Teklifi i ibul etmez, Sovyet bakanı da öldürürler...

— Durun, size geçici bir barınak bulacağınızı. Balaton Gölü kenarında bungalovu olan İMI dışı var. Adam Şirket'in bir dostu. Hiçbir sormaz. Zaten kendisi burada değil. Hazırlıklar tamamlanana kadar bungalovda l alırsınız. Bu mevsimde oralar çok ıssızdır...

— Diğerleri adına cevap veremem, onlara mesajınızı ileteceğim.

— Adamları ikna etmeye uğraşın. Akşama ana'ya teleks çekmeliyim.

— Çalışırım, ama bir sorunum var: Aracı

olan kişi ortadan kayboldu.

Amerikalıya kristalcinin ortadan kayboluşunu anlattı. Janos Toth'a ne diyecekti? Gözünün önüne Ilonka Ungvar'ın tatlı yüzü geldi, yine işleri düzeltmek genç kadına düşmüştü.

Artık Janos Toth'u bulmalıydı, ona ulaşmanın tek çaresi de Ilonka idi.

**

Vaci Sokağı yine oldukça kalabalıktı. SAS elleri cebinde her vitrine bakarak yürüyordu. Bujak Laszlos'un dükkânı hâlâ kapalıydı. Adama ne olmuştu? Ev telefonu da cevap vermiyordu.

Malko modaevinin hizasında yavaşlayarak vitrine baktı. Ilonka Ungvar onu gördüğünü anlatmak istercesine sırttı. Malko yoluna devam ederek biraz ötedeki kristalciye girdi. Tam kristal bir vazoya bakıyordu ki, Ilonka çıkageldi. Sırtmasına rağmen gözlerinden kaygılı olduğu anlaşıyordu.

Eline bir tabak aldı ve Avusturyalının anlattıklarını dinledi. Suratındaki zoraki neşe yok oldu ve tabağı bırakarak konuşmaya başladı:

— Planlar hiç de akıllıca değil. Bu ortamda KGB, CD plakalı arabaları da tereddüt etmeden arar. Sınırı gölden geçmek de bana oldukça tehlikeli geliyor. Süre meselesine gelince Toth'un bu konudaki fikri nedir bilemem...

— Başka fikrin var mı?

— Sınır dışına çıkmak için evet. Benden ayrılınca 7 Kasım Meydanı'ndaki Abbazia'yâ git. Garson kızlardan birine Raşid'i sor.

— O da kim?

— Buraya tahsil için gelmiş bir Filistinli, m.ı kaçakçılık yapıyor... Tüm gümrükçüleri VI muhafızları tanır. Gümrükten ne olursa ir. Bazen dönüşte bazı zorluklarla karşılaşır.11, ama gidiş için böyle bir şey asla söz konusu değil.

— Ama onu mimlemiş olmaları lazım... İclisSAS.

— Tabii, ama gümrükteki subaylar için portatif video çekicisi ve televizyon getiriyor. Hm ada bu tür aletleri bulmak imkânsız.

— Bize ihanet etmez mi?

— Belli olmaz. Ona tüm olanları anlatma, böylece daha tehlikesiz olur.

Malko'ya ihtirasla sarıldı.

— Gitmeliyim, yarın üçe doğru Gellert (»leli'nin barında bulaşalım. Bu arada Toth ile ilişki kurarım. (Sesini alçaktı.) Sana ihtiyacım v.11.

Kadın dışarı çıktı. Alışveriş yapmaya kendini mecbur hisseden SAS bir vazo aldı. Aıabasına döndüğünde ilk kar taneleri düşmeye başlamıştı.

— Ne zaman?
— En kısa sürede.
— Belki olabilir. Burada aileleriyle İmlikle olan Kuveytli dostlarım var. Tedavi için arabalarıyla kaplıcalara geldiler, som .1 tin p durumlarını ayarlamak için İsviçre. Diplomatik dokunulmazlıkları olduğu için arabaları kesinlikle aranmaz, tki arabaları v.ır, üstelik birinin bagajı çok büyük.

— Kabul ederler mi?
— Onlar ilgilenmezler, ama sekreteri gençlerimden biridir. İş onun aracılığıyla bitirebiliriz.

— Ne zaman gidiyorlar?
— Bilmiyorum, tedavileri biter bitmez herhalde. Birkaç gün, en fazla bir hafta sonra. Tabii kabul ederlerse ödeme önceden yapılacaktır.

— Bu durumlarda nasıl ödeme yapıldığını bilirsiniz, değil mi? Paranın yarısını size önceden vereceğim, bizi sınır karakolundan sonra bekleyeceksiniz, kalanını da orada alırsınız. Ama bana kısa sürede neticeyi bildirmelisiniz.

— Sizin adınıza kaç dolara kadar çıkabilirim?

— Mantıklı bir teklifte bulunsunlar. Filistinli kafadan bazı hesaplar yaptı.
— Üç kişiden fazla olmaz, kabul ederlerse bagajda seyahat edecekler. Anlaştık mı?

— Anlaştık, dedi S AS.
Cebinden bir tomar banknot çıkarttı ve Filistinliye beş yüz dolar verdi.

— Yarın aynı saatte burada, dedi Raşid.
Ayrırlırlarken el bile sıkışmamışlatdı. Adam adını sorma zahmetine katlanmamıştı 1, ;mıa

böylesi daha iyiydi. Kar yağıyor, bir yandan da buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Etrafına bakındı, ama takip edilip edilmediğini anlayamadı.

XV. BÖLÜM

Malko daha odasının kapısını açmadan içerde birisinin olduğunu bitletti. Arkasını döner dönmez Albay Anlonov ile burun buruna geldi.

— Bana hiçbir gelişmeyi bildirmiyorsunuz, Bay Linge. Moskova sabırsızlanmaya başlıyor.

— Beni takip ettirdiğinize göre bir ilişki kuramadığımı bilmelisiniz... dedi SAS.

— Sizi izletmiyorum, ama yalan söylüyorsunuz, irtibat kurdunuz...

Malko anlamamış gibi davrandı. Sovyet adam kimden bahsediyordu? İlonka'dan mı, yoksa kaybolan kristakiden mi?

— Bu doğru değil. Henüz onların yaşadığına dair en ufak bir belirti yok. Ama sonunda bir şeyler bulacağım. Sonsuza dek Budapeşte'de gizlenemezler.

Albayın gözleri ışıldadı.

— Hâlâ Budapeşte'de olduklarını nereden biliyorsunuz? Bana ilişki kuramadığınızı söylemişsiniz.

Bir an bocalayan Malko kendine hakim olmayı başardı.

— Eğer yabancı bir ülkede olsalardı, eylemlerini duyurmak için ellerinden geleni yaparlardı... Ya Budapeşte'deler ya da öldüler.

— Doğru, çok doğru. Zeki bir adamsınız. Bay Linge. Ama fazla zeki olduğunuzu da sanmayın...

— Teşekkür ederim. Başka bir şey var mıy-

di?

— Sizi akşam yemeğine davet etmek istiyordum.

Bu davetten çok bir emirdi. Malko KGB albayının gözlerinin içine baktı. Acaba kendisi için nasıl bir tuzak kuruyordu? SAS Amerikan Elçiliği'ne telefon ederek George Hamilton'ı istedi. Amerikalı toplantıdaydı.

— Pekâlâ, onu aradığımı ve Albay Antonov ile yemeğe çıktığımı söyleyin, anlar, dedi.

Rus sırtarak başını salladı.

— Çok temkinlisiniz, temkinli insanları severim...

*

**

Siyah Tatra Tuna boyunca hızla ilerliyordu. Albay Antonov sigarasını içiyordu. Şoför de onun gibi KGB üyesiydi. Malko nereye gittiklerini sormamıştı bile.

Volga Oteli'nin salonunda, bir paravananın arkasındaki masalarına oturana kadar tek kelime etmemişlerdi. Biraz sonra kızarmış ekmek, bir kutu havyar ve votka getirdiler. Bir lokma havyar yiyen albay kadehini kaldırdı.

— Zaferimize.

SAS da kadehini kaldırdı.

— Çok yetenekli bir insansınız, Bay Linge. Niçin birkaç haftalığına Sovyetler Birliği'ne gelmiyorsunuz? dedi albay.

— İstihbaratınızın sorguya çekmesi için mi?

— Çok ciddiym dostum. Kim olduğunuzu biliyoruz. Sovyetler Birliği'nin sizin gibi uzmanlara gereksinimi var. Bu iş bitince Moskova'ya gelin. Yoldaş General Rotov ile buluşuruz, harika org çalar, çok zeki ve ince

ruhlu bir insandır. Eğer iş yapamazsak da önemi yok, hoşça vakit geçirmiş oluruz.

Bu bir iş teklifiydi. Sovyetler bakanlarına gerçekten de çok önem veriyorlardı.

*

**

Malko Gellert Oteli'nin holüne girdi ve doğruca küçük bara gitti. Barmen kadın ona votka getirdi. Barın tek müşterisi oydu.

Yarım saat geçti İlonka hâlâ gelmemişti. Ciddi olarak merak etmeye başlamasına rağmen kadın gelirse diye oradan ayrılamıyordu. Yirmi dakika daha geçti. Üçüncü votkasını içiyordu ve barmen de ona tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. İlonka'nın butiğine gitmeye karar vererek kalktı ve birden kadınla çarpıştı. Macar kadının gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, SAS'ın kollarına atıldı.

— Az, kalsın gelemiyordum, dostum beni gözetliyor, dedi genç kadın. Bana nereye gideceğimi sordu. Ona gerçeği söyleyemezdim, çünkü bizi hemen ihbar ederdi. Ben de ona aşık olduğumu ve sevgilimle bulaşacağımı söyledim. Arabada kavga ettik, ama ondan kurtulmayı başardım, öldürmek için beni tüm Budapeşte'de arıyordur...

Malko insiyaki olarak kapıya baktı. İlonka kaybolacak olursa Toth ile olan bağlantısı kopardı. Kadının elini tutarak onu sakinleştirmeye çalıştı. İlonka onu şehvetle öptükten sonra:

— Doğru, sen sevgilimsin, ben de sana aşağım, dedi.

— Toth'u gördün mü?

— Hayır, metrodaki telefon kulübelerinden birinden onu aradım. Çok sinirli, ama

sayemde teklifini kabul etti. Ancak fazla uzun sürmemesi gerekiyor.

— Hâlâ 6 Ekim Utca'daki dairede mi gizleniyorlar?

— Evet, yarına kadar.

— Pekâlâ, geçişi ayarlayacağım, bu akşama kadar hallederim. Seni görmem lazım, nerede olursun?

— Bilmi...yorum. Çok korkuyorum. Dostumu tanımazsın, beni bulursa öldürür ya da eve kilitler. Artık eve dönmek ve Macaristan'da kalmak istemiyorum. Hayatımı yeniden düzenleyeceğim. Avusturya olabilir. Burada patlamak üzereyim, üstelik dostum hayatı bana zindan eder. Aramızdaki her şeyi söyletene dek beni gece gündüz sorguya çeker. Ona kendisini aldattığımı söyledim, anlıyorsun değil mi?

Malko kendini votkaya verdi. Bir bu eksikti. Viyana'da İlonka'yı pek sık göremiyordu, üstelik kadının başına gelenlerden o sorumluydu. Ona yardım edip destek olmalıydı. Macar kadın düşüncelerini okumuş gibi tatlı bir sesle konuşmaya başladı!

— Merak etme, Viyana'ya gelirim sana musallat olmam. Yollarımız ayrı. Beni görmek istersen memnuniyetle buluşuruz.

— Peki ne yapacaksın?

— Tüm mülteciler gibi çalışacağım. Dikiş konusunda deneyimliyim.

— Peki sen de geleceksin, ama beklerken ne yapacaksın? Dostun tehlikeli olabilir.

— Burada kalacağım, kapıcı beni tanır. Bekle de şu işi ayarlayayım.

Mantosunu çıkartıp kırıta kırıta uzaklaştı. On dakika sonra elinde bir anahtarla döndü.

. — 707 numaralı oda, canım. Ama defterde adım kayıtlı değil, telefonlara da cevap vermeyeceğim. Odada tamirat var ve kiraya verilmiyor. Kapıcı orayı gizlice otele gelen orospulara kiralar. Seni akşam yemeğine davet edebilir miyim? Alışverişi sen yap... Dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum.

— Zevkle, ama önce George Hamilton'ı görmeliyim, dedi S AS.

İlonka konyak ısmarlarken paltosunu giydi. Yine de sıkıntısını gizleyemiyordu. İlonka hiç yoktan bir sorun olmuştu, kristalci Bujak da meydana çıkmamıştı, kayboluşuysa iyice kaygı uyandırıcıydı. Tüm sevimli görünümüne rağmen Albay Antonov'un kafasında bir şeyler olduğu belliydi.

Yirmi dört saat içinde epeyce şey olacaktı. Eğer George Hamilton sözünde durursa işler yoluna girerdi. Aksi takdirde...

XVI. BÖLÜM

George Hamilton işaret parmağını Balaton Gölü üzerine koydu. Hamilton Malko ile beraber Szondi Utca'da duran Buick'indeydi. Camlardaki buğu onların dışardan görülmelelerini engelliyordu, ayrıca mikrofon derdi de yoktu...

— Dostumuzun evinin kapısında numara yok, ama kolayca bulunur, dedi CIA sorumlusu. Zanardi'ye giderken hemen köy evleri sergisini geçince sağda bir çıkmaz var, o sokağın sonundaki ev. Bahçeli ve sarı panjurlu. Anahtarlarını saat dörtten itibaren Bininci Yıl Müzesi önünde bırakılacak olan Chevrolet'nin torpido gözünde bulacaksınız. Oralarda ilkbahara kadar in cin top oynar, arabanın bagajına gerekli yiyecek içeceği koyduracağım. Daha sonra hazır olur olmaz adamların Ferto Gölü üzerinden batıya geçişlerini sağlayacağız.

Malko tek kelime etmedi. Haritada Balaton Gölü'nü inceledi. George Hamilton sinirliydi ve sürekli sigara içiyordu. Aniden S AS ona bir soru sorma gereksinimini duydu.

— Ruslar peşinize düşmedi mi?

— Ruslar hayır, ama Macarlar evet. Daha bu sabah Mate Balaz telefon ederek neler bulduğumuzu sordu. Onu çabuk ikna ettim. Neyse her şeyi ayarladım. Yarın saat dörtte Bininci Yıl Müzesi önünde buluşuruz. Araba oradaki çiçekçi dükkânının karşısında olacak, fazla gecikmesinler.

- Ya ben? dedi SAS.

— Güvenlik için sizin birkaç gün daha Budapeşte'de kalmanız bence daha uygun. Eğer ortadan kaybolursanız şüphelenebilirler...

— Ama daha sonra ortadan kaybolman lazım, bu konuyu hiç düşündünüz mü?

— Kesinlikle. Siz de diğerleriyle gölden gideceksiniz. Her şey hazırlanıncaya kadar bu ikili oyuna devam edeceksiniz...

Adam kendisinden öyle emin gözüküyordu ki, Malko tartışmak istemedi. CIA sorumlusuna mültecilerin arasında İlonka Ungvar'ın da olacağını söylemedi. Eğer her şey yolunda giderse Janos Toth, rehini, Szüsi Sibrik ve İlonka Ungvar emniyette olacaktı.

George Hamilton haritayı katladı ve Szabadsag'daki elçiliğe doğru yola koyuldu. Bir ara Malko'ya döndü.

— Her şeyin yoluna girdiğine memnunum, umarım Sovyet bakanı fazla hırpalamamışlardır.

— Umarım dedi Malko.

*

**

Janos Toth ve arkadaşları bir haftadır gizleniyorlardı. Malko önündeki bir günün bir an evvel geçmesini istiyordu. Kâğıt üstünde her şey normaldi, ama Albay Antonov ile Mate Balaz'ın neler bildiklerini bilmiyordu.

Janos Toth'u sığınağından çıkarmak demek onu ölüm tehlikesiyle karşı karşıya bırakmak demektir. Ama ev sahibi geri döneceği için Macar adamın seçim hakkı yoktu.

*

**

Raşid Abbazia'da bekliyor olmalıydı. Malko 6 Ekim Utca'dan çıkıp Vörösmarty Meydanı'nda arabasını park etti ve trene atlayarak Blaha Meydanı'na gitti. Oradan bir taksi tuttu, ama önlem olarak Abbazia'ya gelmeden beş yüz metre önce arabadan indi. Yolun geri kalan kısmına yaya olarak devam etti. Onu takip etmeye kalkmış olsalar da izini kaybetmişlerdir.

**

Abbazia yine ağzına kadar doluydu, geçen günkü masasında oturan Filistinliyi gördü. Adamın kendisini görebilmesine imkân tanımak için ona doğru ağır ağır ilerledi. Masanın yanına gelince duracağına tuvaletlere doğru gitti...

Raşid aptal değildi ve daha SAS ellerini yıkarken Filistinli içeri girdi.

— Bir aksilik mi var?

— Yo, bir sorun çıkmaması için ihtiyatlı olmak lazım, dedi Avusturyalı... Cevap getirdiniz mi?

— Evet, onları ikna ettim, ama bu iş pahalıya patladı.

— Ne kadara?

— En fazla üç kişi ve adam başına yirmi bin.

— On beşten fazla olmaz, hem dört kişi de olabilir, dedi Malko.

Filistinli üzgün üzgün başını salladı.

— İmkânsız! Bagajda üç kişi bile sıkışık olacaklar. Dostlarım aracın içine alınmalarını istemiyorlar. Onlar da tehlikeye atılıyor, ama neyseki diplomatik pasaportları var. Bir sorun çıkarsa bagaj anahtarını kaybettiklerini söyle

yecekler.

- Kesinlikle dördüncü birine yer lazım.
- Hayır, onları ikna edinceye kadar canım çıktı. Ya uç, ya hiç.
- Ne zaman?

İki, en geç üç gün sonra tedavileri bitiyor. Arabalarını yükledikten sonra sizinkileri almak lazım. Aksi halde çocukların ve eşyaların yerleştirilmesi saatler alır.

— Her sabah buraya geleceğim. Telefon etme, bu çok tehlikeli olur.

— Bu yeterli değil, istediğim zaman sizi bulabilmeliyim, dedi Raşid.

— Pekâlâ, Hilton Oteli 424 numaralı odaya mesaj bırakırsınız. Acenteden aradığınızı ve arabayı ne zaman teslim edeceğimi sormak istediğinizi söyleyin.

— Olur. Parayı benim beş binlikle beraber hazır etmeyi unutmayın.

Geriye sayım başlamıştı. Artık geriye dönüş söz konusu değildi. KGB diğerlerinin kaçtığını öğrenir öğrenmez Malko'yu tuzağa düşürmeye çalışacaktı.

**

Buda ve Peşte'ye hakim olan Balıkçılar Tabyası'nda buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Malko parmaklığa yaslanmış Tuna'yi seyrederken kendi kendine yarın neler olacak diye soruyordu.

**

-BayLinge*

, ;

Arkasına baktı.

Albay Antonov alay edercesine bakıyordu, SAS onun geldiğini duymamıştı. Avusturyalı

Gellert Oteli'nde İlonka Ungvar ile buluşmadan önce Hilton'a uğramıştı. Odasına henüz girdiğinde telefon çalmış, açınca yabancı bir ses albayın kendisini Balıkçılar Tabyası'nda görmek istediğini söylemişti.

Bu ani buluşmanın anlamı ne olabilirdi? Albay Antonov yeni bir şey mi öğrenmişti?

Bir kez daha hırsız polis oyunu oynayacaklardı.

— Beni mi görmek istediniz?

— Evet.

Albay da parmaklığa dirseklerini koydu.

— Sizin için biraz endişeliyim, Bay Linge.

— Endişeli mi?

— Evet. Hasımlarımız bu yola baş koymuş kişiler, daha önce de adam öldürdüler. Kenara kıştırılınca sizden intikam almak isteyeceklerdir. Size küçük bir hediye getirdim...

Adam elini cebinden çıkartınca Malko büyük siyah bir otomatik tabanca gördü. Korkmaya zaman bulamadı, çünkü Rus silahı namlusundan tutuyordu.

— Alın bunu, Mauser marka, iyi bir silahtır. Sizinle birlikte çalışmak istediğimizi defalarca söylemiştim. Tek bir şarjör var, ama yeterli olacaktır. Sonra hatıra olarak sizde kalabilir.

— Teşekkür ederim, dedi şaşırان SAS.

Silahı cebine yerleştirdi. Antonov dostluk gösterisi olarak omzuna vurdu.

— Yakında görüşmek üzere, dikkatli olun ve cesaretinizi yitirmeyin, nasılsa inlerinden çıkacaklar.

Adamın sesi buz gibiydi. Malko hem Budapeşte hem de bu tehlikeli oyundan bir an

evvel kurtulmak istiyordu.

Rus hâlâ yanibaşında durduğu için ona dönerek:

— Sizden ayrılmak zorundayım, dedi ve arabasına atladı.

XVII. BOLUM

Mate Balaz Malko'nun gittiği yerleri duvardaki bir haritaya renkli iğnelerle işaretliyordu. Adamları Avusturyalıyı iki kez kaybetmişlerdi, bu da onu deliye döndürmüştü. Ama fazla tehlikeli olabileceği için de yakın takibe geçemiyordu.

Geriye çekilerek haritayı inceledi, hiçbir şey anlamıyordu. CIA ajanının adamlarla bir ilişki kurduğuna emindi, ama kimle ve nerede buluşmuştu?

*

**

Macar istihbarat şefi uyanık bir adamdı. İki kötü haber almıştı. Birincisi polis futbol takımı kalecisi batıya geçmişti, ikincisiyse kristalci Bujak Laszlos'un cesedi Tuna'da bulunmuştu. Bu bir kaza olamazdı. Mate Balaz KGB'nin adamı kaçırarak çekip öldürdüğüne emindi. Acaba ondan bir şey öğrenmişler miydi?

En kuvvetli ipucu ortadan kalkmıştı. Geriye yalnızca Ilonka Ungvar kalıyordu.

Yine de siyasi açıdan o kadından şüphelenemezlerdi, ama adamlarının verdiği rapor onu bu yönde düşünmeye zorluyordu. Janos Toth'un hâlâ izine rastlanamamıştı. Kiraladığı arabanın özellikleri ve plakası tüm emniyete dağıtıldığı halde henüz bir şey çıkmamıştı.

George Hamilton da hiçbir yenilik olmadığını tekrarlayıp duruyordu. Ama Macar yetkili burnunun dibinde bazı şeyler döndüğünü

hissediyordu.

707 numaralı oda Gellert Oteli'nin en üst katındaydı. Malko heyecanla kapıyı vurdu ve "benim" diye mırıldandı. Kapı açıldı ve İlonka Ungvar'ın siyah uzun saçları görüldü.

SAS içeri girdi.

Kadının değiştiğini farkettiler. Önden düğmeli siyah yün bir elbise, giymişti. Baldırlarının yarısı meydandaydı. Büyük odanın tam ortasında üstünde şamdanlar ve bir şişe Moet et Chandon olan bir masa vardı.

— Dışarı mı çıktın? dedi SAS.

— Hayır. Hizmetçimi çağırdım, bana tapar. Dostum beni bulmak umuduyla havalanına gitmiş, o da bundan yararlanarak eşyalarımı getirdi. Bu gece sana güzel gözükme istedim... Harika bir gece geçirmemizi istiyorum... V

Malko'nun boynuna sarıldı ve onu öperken:

— Zevklerini biliyorum, dedi.

— Oda hizmetçisine güveniyor muşu.-•?

— Kendime güvendiğim kadar.

— Gerekli her şeyi aldım, dedi Malko.

Paketlerdeki yiyecekleri çıkartmaya başladı. İlonka yanına gidip:

— Ben yemeği hazırlarken, otur, dinlen ve gelişmeleri anlat, dedi.

— Her şey hazır, yarın arkadaşları götürüyoruz. Dilerim işler yolunda gider...

— Bu dileğe ben de katılıyorum, ama korkuyorum İlonka. (Yüz ifadesi değişmişti.)

Malko 7.65'lik Mauser'i çıkartınca kadın hafif bir çığlık attı. Avusturyalı bir tornavi-

dayla tabancayı söktü ve mermiler de dahil olmak üzere her yerini inceledi. Tüm parçalar normale benziyordu, ama Sovyet subayın bu beklenmedik hediyesi midelerini bulandırmıştı. Kullanmak istemese de bir silah sahibi olduğu için mutluydu...

— Yemek hazır, dedi İlonka.

Malko'nun tam karşısındaydı. Bir an için dertlerini unutan SAS kendini başka bir dünyadaymış gibi hissetti. Yarın yeni bir gün olacaktı.

— Gel, dedi İlonka.

Kadın çok içmişti ve artık arzularını d i zginley emiyordu. Yatağa uzandılar.

Bu sırada telefon çaldı.

Malko beyninden vurulmuşa döndü, kadın da sıçradı. Bakıştılar. Hâlâ telefon çalıyordu. Malko'nun bileğini tutan İlonka:

— Sakın açma, dedi.

Telefon dokuz kez çaldıktan sonra sustu. SAS kapıya giderek dışarıyı dinledi, hiç ses yoktu. Pencereyi kontrol etti ve yatağa döndü.

— Dostun olabilir mi?

— Yo, eğer o olsaydı yukarı çıkıp kapıyı kırardı. Bir yanlışlık olmalı.

Malko'nun gözü yatağın yanındaki silaha i akıldı ve Sovyete bu hediyesinden dolayı müteşekkir oldu. Yerlerini kim bulmuş olabilirdi? KGB mi? Macarlar mı? Yoksa Janos Toth mu? Sebep neydi? Yanındaki çekici kadına rağmen bir türlü ortama uyamıyor ve İlonka ile şatosunda sevişmeyi düşlüyordu. Dünyada kendini emniyette hissettiği tek yer orasıydı.

Kafasında son bir sorun vardı. Arabadaki yer üç kişilikti, ama iki eylemci, bakan ve Ilonka toplam dört kişiydiler. Kim feda edilecekti?

VXIII. BOLUM

Janos Toth özenle tıraş oldu. Bugün ölecek bile olsa eli ayağı düzgün olmalıydı. Sonra giyindi ve çantasındaki MP5'e ait sekiz şarjörün olduğu torbayı kemerine astı. Pardösüsünün sağ cebindeyse P 38'lik Walther marka tabanca vardı, ama susturucusunu çıkartmıştı. Ayrıca, Amerikan malı iki müdafaa bombası almayı ihmal etmemişti. Üstelik patlama süresini beş saniyeden ikiye indirmek için bunların pimlerini çıkartmıştı. Tüm silahları elde etmesinde Benedek Ferenszi aracı olmuştu. Hepsi Tuna'nın emanetine bırakılan bir bavuldan çıkmıştı.

Dar olan kurşun geçirmez yeleğini giyerken epeyce zorluk çekti.

Saat henüz on birdi, vakitten yana sıkıntısı yoktu, çünkü buluşma saat dörtte olacaktı. Ev sahibini Moskova'dan getirecek uçak da saat yedide gelecekti. Pencereden baktı, kar ve sisten göz gözü görmüyordu. Aynada kendini seyretti, bu haliyle teröristten çok emeklilik aşamasına gelmiş çökük bir devlet memurunu andırıyordu...

Bir an tüm bu olayları başlatan adamı, arkadaşı Ferenszi'yi düşündü. Ne yazık ki, o ölmüştü! KGB'yi atlatmaktan çok mutluydu, ölse bile harika bir macera yaşamış olacaktı. Gözlerinin önüne Szüsi Sibrik'in hayali geldi. Bir gece evvel kadınla yatmıştı. Uzun süredir ilişki kurduğu en nefis kadın oydu. Bir an için yakında yine işadamı olması gerekeceğini

düşenerek sıkıldı. Kapı vuruldu.

— Girin...

Gelen, onlara teyzesinin dairesini açan müzik delisi genç matbaacı Nagy idi. El ilanlarını gizlice basan ve şoförü öldüren oydu. Bir rock müzik orkestrası kurabilmek için Batı'ya geçmeyi hayal ediyordu...

— Her şey hazır mı? dedi sırtarak Janos Toth.

— Evet. Tutsağı bir haliya sardık ağzında da tıkaç var. Son anda indireceğiz, bagaja milimi milimine sığıyor, onu götürebilirim.

— Götürmek... ama sen bizle gelmiyorsun ki.

— Tam tersine, artık Budapeşte'de kalmak istemiyorum. Diğer üç arkadaşım da öyle, ama onlar Yugoslavya'ya gidecekler. Resmi yollar-dan. Rusların beni yakalarlarsa kurşuna dizeceklerini sen de biliyorsun.

— Seni bulamayacaklar, böyle kaçmak çok zor, belki de ölüme gidiyoruz.

— Madem bir kadını beraberinde götürü-yorsun, beni de pekâlâ götürebilirsin.

— Szüsz Batı'ya gitmek istiyor, ayrıca onun burada kalması çok tehlikeli, Sonra herkese yetecek kadar silahımız da yok.

— Ben de bir silah var.

Odadan çıkan Nagy biraz sonra elinde Alman yapısı bir MP 44 tüfekle geri geldi.

— Üç tane de şarforü var, yeni mini müzik setimle değiştirdim.

Janos Toth susmayı yeğledi. Olaylar onu aşırıyordu! Büyük sorumluluğu vardı. Nagy'yi Batı'ya geçirip geçiremeyeceğini bilmiyordu

bile, ama gelmesine engel olamazdı.

— İyi araba kullanıyor musun? Git benzin doldurt, dedi Nagy'ye.

O anda Szüsz Sibrik de içeri girdi.

— Amerikalılara güveniyor musun? diye sordu Janos'a. Başımızın çaresine baksak daha iyi değil mi? Bakanı ya burada bırak ya da öldür, ikimiz kaçmayı beceririz belki. Bu iş beni korkutmaya başladı.

— Söylediklerin olmaz, İlonka'yı tanıyan Avusturyalıya güveniyorum.

— İlonka aşık ve gözü hiçbir şey görmüyor. O adam samimi olabilir, ancak diğerleri öyle değil.

— Seçim hakkımız yok, moruk bu gece geliyor, bunu sen de biliyorsun. İlk işi de bizi ihbar etmek olur. Korkma kendimizi korumak için gerekli her şeye sahibiz. Bakan yüzünden bize ateş etmeye cesaret edemeyecekler, böylece de kurtulacağız.

— Tanrı yardımcımız olsun!

Kız korkmaya başlamıştı. Batı'ya geçmek güzel bir hayaldi ve çok uzaktı. Ama bir kez bu işe bulaştığı için geri dönemezdi.

**

Malko son derece sakindi. Sıcak odayı terkedip soğuğa çıkmayı canı hiç istememişti. İlonka otelde kalmıştı, dışarı çıkması tehlike-liydi. SAS teröristleri güvenli bir yere götürdükten sonra kadını almaya karar vermişti.

Arabayı otelin arkasında bırakmıştı. Buluş-maya daha iki saat vardı ve KGB ile Macar İstihbaratı'nı oraya sürüklemenin alemi yoktu. Takip edilmediğine emin olmak istedi ve

Szabadsag Köprüsü'nden geçerek Buda'ya geldi. Oradan kuzeye saptı ve kıyı boyunca ilerledi. Bu yolda az araç olduğu için peşinde olup olmadıklarını anlamak kolaydı.

Sonunda şehir merkezine yöneldi ve müzenin önünden durmadan geçti. George Hamilton'ın bahsettiği dükkânın önünde hiç araba yoktu. İlk darbeyi yemişti.

*

**

Yoluna devam etti ve gördüğü ilk telefon kulübesine daldı. ABD Elçiliği'nin telefonu meşguldü, ancak üçüncü çevirişinde santral memuru cevap verdi. George Hamilton'ı istedi ve kendi adını verdi. Bu belki ihtiyatsızlıktı, ama her ne pahasına olursa olsun programdaki en ufak değişikliği bile öğrenmeliydi. Sekreter CIA sorumlusunun yerinde olmadığını söyledi, saat beşe doğru dönecekti.

Yani buluşmadan bir saat sonra...

SAS yeniden arabasına bindi ve köprüden geçerek Gellert Oteli'ne geldi.

707 numaralı odaya çıktı. Kapıyı açan İlonka çıkmak üzere hazır bekliyordu. Kadın meraktan deliye dönmüştü. Avusturyalı ona olup biteni anlattı.

Kötü hava şartları şehri iyice kasvetli yapıyordu. Yağmur tüm şiddetiyle devam ederken gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Malko Toth'un gizlendiği eve telefon etmeye karar verdi. Telefon defalarca çaldı, ama karşılık veren olmadı. Teröristler gitmişlerdi bile ve randevunun ertelenmesi artık imkânsızdı. İlonka Avusturyalının kollarına atıldı.

— Her şey yolunda gidecek, içime doğuyor, sinirlerine hakim ol, dedi.

— Tanrı yardımcımız olsun!

Buluşma saatine yarım saat kalmıştı. SAS İlonka'yı öptü. Peşindekileri ekmek istiyordu, buluşma yerine arkasında KGB ve Macar İstihbaratı olduğu halde gitmenin alemi yoktu.

XIX. BÖLÜM

Malko Dohany Utca'daki kırmızı ışıkta durdu. Bu tek yönlü yol aşağıda çift yönlü Lenin Caddesi ile birleşiyordu. Biraz önceki şehir turunda buraları iyice ezberlemişti.

Avusturyalının istediği oldu ve yeşil yandı. Farlarını yakıp kornaya basarak yola koyuldu.

Önce geçemeyeceğini sandı, ama bir vatmanın tereddüt etmesinden yararlanarak ileri çıktı ve ön tamponu-bir trolleybüse çarptı. Şoförün öfkeli suratını gördü, onu deli zannetmiş olmalıydı...

İleri geri yaparak üç metre daha ilerledi ve kendini caddenin ortasında buldu.

İşin geri kısmı, tüm araçlar sağdan geldiği için daha zordu. Yolu tersten geçerek Dohany Utca'ya girdi. Arkasına dönüp baktı ve tüm trafiğin kenetlenmiş olduğunu gördü. Kimse takip edemezdi. El kol hareketleri yaparak koşan bir adam gördü. Polis plakasını alacaktı, ama bunun önemi yoktu. Saatine baktı: üç elli.

Solda Tuna'ya inen Dob Utca'ya girdi. Beş dakika sonra Müze Caddesi'ne çıkmıştı. Bu trafik keşmekeşinde kimse onu izlemiş olamazdı. Bininci Yıl-Müzesi, Rakoczi Kavşağı'ndan iki yüz metre uzaktaydı. Malko Ilonka'yı yanında getirmemekle isabetli bir iş yaptığını düşündü... Albay Antonov'un verdiği tabancaya rahatça erişip erişemediğine baktı.

**

Müze Caddesi oldukça geniştir. İki yanma ağaç dikilmişti, üstelik trafik de azdı. Malko önce Bininci Yıl Müzesi'ni, sonra postaneyi ve nihayet çiçekçiye gördü. Park etmek yasak olmasına rağmen kaldırımda çok sayıda araba duruyordu. Arabaların yanından yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Üçüncüsü bir Lada idi, şoförünü yanında Janos Toth, arkadaysa Szüszi Sibrik oturuyordu, arabayı üçüncü bir şahıs kullanıyordu.

Toth da onu görmüştü, kapısını açıp kaldırıma indi. Malko mümkün olduğunca yakına park etti. Amerikalının söz verdiği araba neredeydi? Arabasından indi, Janos Toth da elinde çantası, yavaş yavaş ona doğru geliyordu.

Malko aniden olup biteni anladı, çok korkunç bir şeydi bu.

Macarla aralarında on metre kalmıştı ki:

— Gidin! Gidin! diye bağırdı.

Arkasına dönen Macar Lada'ya doğru ilerlemeye başladı. Çiçekçi dükkânında gizlenen birisi vardı, adam kendini dışarı attı ve kaldırıma uzandı.

— Janos, dikkat edin!

Macar arkasını dönerken çantasından kısa namlulu bir makineli çıkarmış, bu arada diğer adam da tabancasını doğrultmuştu. Her ikisi de aynı anda ateş ettiler. Janos Toth sendeledi, ama düşmedi, diğeriyse iki büklüm olup yuvarlandı. Macar bir an tereddüt edince postaneden çıkan iki adam bağırmaya başladı, e 11 er inde de tabanca vardı.

Adamlardan biri teröristlerin olduğu yöne doğru ateş açtı.

— Öldü, dedi kendi kendine Avusturyalı.

Ama Macar yerde dönerek makineliyle postanenin girişini taradı. Camlar uçtu ve iki adam yere yuvarlandı. Boşalan şarjörünü çıkartan Janos omzunda asılı olan çantasından dolusunu alarak taktı.

Bu sırada çiçekçiden ikinci bir polis çıktı. Toth makineliyi sol eline alarak çantasından çıkardığı bombayı o tarafa fırlattı.

**

Dükkân infilak etmeden önce Malko zar zor bir ağacı kendisine siper aldı. Yoldan geçenler sağa sola kaçışırken Janos Toth arabasına doğru ilerledi, bir yandan da cephane çıkartıyordu. Malko ellerinde değişik tipte silahlar olan çok sayıda adamın koştuğunu gördü.

Lada'dan inen genç adam elinde bir makineli tutuyordu. Malko bunun bir Kalashnikof olduğunu sandı. Adam otobüsün geçmesini bekledikten sonra silahlı gruba ateş açtı ve tüm yolu taradı. Arabayı siper alan Janos da yaylını ateşe başlamıştı. Bir süre yalnızca silah sesleri duyuldu. I

Derken genç adam arabaya yaslanarak yere kaydı. Ağzından burnundan kan geliyordu.

Toth arabaya binip canını kurtaracağına hasımlarına bir bomba atıp adamın yanma gitti. Szüsi Sibrik de kapısını açarak yaralıyı içeri çekmeye başladı. Malko koştu, Janos Toth ona ters ters baktı. Avusturyalı adamın kendisine pek iyi davranacağını zannetmiyordu, ama Toth yalnızca:

— Cabuk, kendinizi koruyun... Onu bura da bırakamam, dedi.

Malko hâlâ sıcak olan Alman yapısı MP

44'ü aldı. Müzeden üç kişi çıkmıştı, bacaklarını nişan alarak ateş açtı. Janos'un yüzü gözü ter içindeydi. Adamlardan ikisi vuruldu, biri de kendini yere attı. Bu sırada Szüsi bir çığlık attı, arabaya ateş edilmiş cam patlamıştı. SAS müzeden çıkanlarla uğraşırken bir grup da arkadan gelmiş ve onları farketmemişti. Szüsi yere çömeldi.

Malko birdenbire çöken sessizlikte madeni bir ses duydu. Megafonla anons yapılıyordu.

— Bay Linge, aptallık etmeyin de o silahı atın.

Kafasını çevirince müzenin merdivenlerinde yanında çok sayıda adamıyla duran Albay Antonov'u gördü. Öfkeden deliye dönen Avusturyalı merdivenlere ateş açtı. İki mermiden sonra yalnızca şakırtı duyuldu, mermi bitmişti.

Nefes nefese kalan Janos silahını arabaya atarak direksiyona geçti ve hareket etti. Her şey öylesine çabuk olmuştu ki, CIA ajanı araca binecek kadar zaman bulamadı. Boş makineliyi fırlatarak arabasına doğru koştu. Bu arada kalbura çevrileceğini sandıysa da bir el bile ateş edilemedi. Arabasının motoru çalışıyordu, vites taktı ve hareket etti.

Sonunda Tuna kıyısına çıktı. Polis neredeyse her yeri tutardı, o yüzden çabuk davranmalıydı. Macar nereye gidebilirdi? Genç adam ağır yaralıydı, belki Szüsi de yaralanmıştı. Polis arabasının plakasını almıştı. Ya İlonka? (ı)ıu otelde bırakacak hali yoktu.

Aniden bu olayın sorumlularını düşündü. Albay Antonov görevini yapıyordu, üstelik o bir düşmandı, Macar yetkili de aynı durumdaydı. Ya George Hamilton? Adamları bile

bile ölüme göndermişti. Emirleri yerine getirmiş olsa bile, adi bir köpekten başka bir şey değildi. Malko Budapeşte'den ayrılmadan önce Amerikalının kafasına kurşun sıkacağına dair kendi kendine söz verdi.

Üstelik de bu iş için Albay Antonov'un verdiği silahı kullanacaktı. Macaristan'da kapana kısılmıştı, kurtulma ihtimali de çok azdı. Tek umut Arapların kendilerini kaçırmasıydı...

İlonka biraz bekleyecekti.

Kuzeye yani ABD Elçiliği'ne giden yola saptı.

XX. BÖLÜM

Voltajın düşmesiyle büro daha da kasvetli bir görünüm kazandı.

George Hamilton öğleden beri içtiği viski şişesine boş gözlerle bakıyordu. Alkol düşünmesini engelliyordu. Bürosundaki duvar saati dörde beş vardı. Her şey birkaç dakika içinde olup bitecekti. Viyana'ya gitmek için aldığı uçak bileti masasının üstündeydi, ama gidip gitmeyeceğinden bile emin değildi. Elverişsiz hava koşulları yüzünden Budapeşte Havaalanı kapatılmıştı. Geceyi yalnız geçirme düşüncesi onu korkutmaya yetiyordu. Tayinini istemiş, Central Intelligence Agency ile olan mukavelesini yenilememeye karar vermişti. İşsiz kalma pahasına da olsa, "Şirket"ten ayrılacaktı. Bu işe girdiğinde ne tür pislikleri örtmesi gerekeceğinden haberi yoktu. Çok yumuşak bir insandı. Bugüne kadar kimseyi öldürmediği gibi ateş bile etmemişti. Ama şimdi söylediği yalanlar yüzünden belki de çok sayıda insan ölecekti. Ülkesinin çıkarları için bile olsa, bu davranış ona ters geliyordu. Bir yudum daha viski içti, sarhoş olmak istiyordu... Kalkıp pencereye gitti. Szabadsag Meydanı'nda, Parti binasının üstündeki Kızıl Yıldız adeta kendisiyle alay ediyordu...

Odasının kapısı çalındığında George Hamilton düşüncelere dalmıştı. Malko'nun telefonundan sonra rahatsız edilmek istemediğini bildirmişti... İstemeyerek de olsa, "girin" diye bağırdı. Gelen şifre sekreteri Susan idi.

- Viyana'dan "çok acil" bir mesaj aldık. Orayı aramanızı istiyorlar, efendim. Arayan Bay Ham idi, dedi kadın.

Bu Viyana Sorumlusuydu.

Amerikalı için Ham ile konuşmanın kendi idam fermanını imzalamaktan farkı yoktu, ama "çok acil" bir mesajı almamazlık edemezdi. Şifre odasına kadar Susan'ı takip etti. Sekreter Viyana'nın kodunu koydu. Böylece Ruslar konuşmayı dinleseler bile, anlamını büyük bilgisayarlarla ancak üç günde çıkartabilirlerdi. Oysa, ellerinde bu işi yapacak bilgisayar yoktu.

— Bay Ham karşınızda, dedi Susan.

— Ben bölge sorumlusu Hamilton, neler oluyor?

— "Shamrock" harekâtını derhal durdurun.

George Hamilton dilini yutmuştu adeta. "Shamrock", eylemcilerle rehinlerini Rusların elinden kurtarma harekâtının adıydı Amerikalı dizlerinin bağının çözüldüğünü sandı. Saatine baktı: Dörde üç vardı. Olan olmuştu artık.

— Dave, bu imkânsız. Harekât çoktan başladı. Hatta, belki de bitmiştir.

— Hay kör şeytan! Bir şeyler yapmak lazım, dedi Viyana sorumlusu.

— Neler oluyor?

— Londra bölgesi Ferenszi'nin ölümüyle ilgili bir soruşturma yapmış. Bizim adımıza eylemi başlattırdığı öne sürülen bu herif, ilk bakışta kalp krizinden öldüğü sanılmıştı. Ama uzmanlar kapının kilidini sökerek incelediler ve mikroskopik izler buldular. Kapıyı maymuncukla açmışlar. Gerçek profesyoneller.

— Tüm bunların manası ne?

- Birisi onu öldürmüş. Yüksek dozda kurar ya da adrenalin verilmiş olabilir. "Şirket" ölümün doğal nedenlerden olmadığına inanıyor.

— Peki, bunun bizle ne alakası var?

— İvanlar bize güzel bir oyun oynadılar, Ferenszi'nin ipleri onların elindeydi. Ondan kurtulmak, öbür salağı da tek başına bırakmak için iyi zamanlama yapmışlar.

— Neden ama?

— Şu an için bir şey bilinmiyor. Bakanı bulmaları için onlara yardım etmenin de alemi yok. Vicdanen rahatsız. Eğer hâlâ vaktiniz varsa, her şeyden vazgeçin. Casusumuzu kurtarıp gerisine boş vereceğiz. Başlarının çaresine baksınlar. Yapabileceğiniz bir şey var mı?

— Bilmiyorum, dedi Hamilton. Şu anda teröristlerce kaçırılan bakan ya KGB'nin elindedir, ya da ölmüştür. Ajanımıza gelince ona ne olduğunu bilmiyorum, çünkü gerçeği söylememiştim.

— Bir şeyler yapın, dedi David Ham. Eğer çok geç kahndıysa, tumturaklı bir protesto notası verin. Böylece belki adamları acımasızca yargılamaktan vazgeçerler. Aksi takdirde, Başkan çok sinirlenecektir...

— Ya buradaki KGB ne olacak?

— Onların haberi olmadığına eminim.

— İmkânlarımı araştıracağım.

George Hamilton telefonu kapattı, aniden ayrılmıştı. Odasından ceketini alarak aşağıya indi. Kafası alak bullaktı. İlk işi, buluşma yerine gitmek olacaktı. Eğer geç kalmışsa, ya MVA'ya ya da SSCB Elçiliği'ne giderek Albay Antonov ile görüşecekti.

Buick'inin direksiyonuna oturduğunda yüreği ağzına geliyordu. Arkasında bir araba korna çaldı. Dikiz aynasından bakınca aracın şoför mahalinde Malko'nun oturduğunu gördü. Çok sevindi, en azından o sağsalim kurtulmuştu. Arabasından fırladı ve arkadaki araca koştu.

Malko'nun gözlerinde buz gibi bir ifade vardı.

— Bay Hamilton, ödülünüzü mü almaya gidiyorsunuz? dedi soğuk bir ses.

George Hamilton cevap verecek zaman bulamadı. Avusturyalı elindeki tabancayı kendisine doğru doğrultuyordu. Birden, sağır edici bir patlama oldu ve kendini geriye attı.

*

**.

Malko sürekli Mauser'in tetiğine basıyordu. George Hamilton doğacak sonuçları bile bile defalarca yalan söylemişti. Ölülere bir yenisinin eklenmesinde sakınca yoktu. Patlama normalinden çok daha şiddetli olmuş ve Malko sağ kolunda bir acı hissetmişti. Eline baktı. Mauser'in ne namlusu ne de sürgü kolu kalmıştı.

Kapının öbür tarafındaki Amerikalı ise, şaşkın şaşkın bakıyordu.

SAS merminin namluda patladığını ve sürgüyü geri ittiğini anladı. Silahı önünde tutsaydı, sürgü kolu göğsüne veya yüzüne gelerek, onu ya öldürecek ya da ağır yaralayacaktı... Yanına baktı, tabanca parçalarının saplandığı koltuğun paramparça olduğunu gördü...

Gözlerinin önünde, KGB subayının Mauser'i verirken gülümsemesi canlandı. Eğer Malko

silahı Sovyete karşı kullansaydı, intihar etmiş olacaktı. Eli ağrımaya başlamıştı. Parmakları şişiyordu.

— Ne yapıyorsunuz? Siz delinin tekisiniz... diye mırıldandı Amerikalı.

Sinirden deliye dönen Malko arabadan fırladı ve CIA sorumlusunu elçiliğin kaldırmasına itti.

— Hayır, deli filan değilim, sizi gerçekten öldürmek istedim. Bu silahın sabote edilmiş olmasına üzülüyorum... Yürüyün, içeri girelim.

George Hamilton itilip kakılmaya razı oldu. Kıl payı ölümden döndüğünü anlamıştı. Asansöre gelince konuşmaya cesaret etti.

— Ben de sizi aramaya çıkıyordum. Harekât durduruldu. Eylemcileri Sovyetlere teslim etmemek gerekiyor. Ruslar bizi atlattı... Viyana bana...

Neler olup bittiğini anlamama sırası bu kez Malko'ya gelmişti. Demekki, Amerikalılarla Ruslar onu atlatmak ve Janos Toth'u KGB'ye teslim etmek için anlaşmışlardı. Peki, CIA'ya ikrini değiştiren sebep neydi? CIA sorumlusunu asansöre itti ve kapıyı kapattı.

— Çok geç kaldınız, bir saat önce uyanmanız gerekirdi, dedi.

— KGB'nin eline mi düştüler?

— Bilmiyorum, dedi SAS. Her şey olabilir. Bana gelince, MVA ve KGB ajanlarının üstüne ateş açtım ve birçoğunu vurdum. Size "istenmeyen adam" ilan edildiğimi söylememe gerek yok. Uzun süre bu elçilikte kalmam gerekebilir.

Kardinal Mindszenty de on beş yılını burada geçirmişti.

George Hamilton Malko'nun anlattıklarını şaşkınlıkla dinledi. Durum düşündüğünden de beterdi. Asiler, Macarlar, Amerikalılar ve Sovyetler olmak üzere herkes küplere binecekti.

— Elimden bir şey gelmezdi, emirlere uydum, dedi Amerikalı.

— George da Nuremberg Mahkemesi'nde aynı mazareti öne sürmüştü, ama bu asılması-na engel olmadı.

George Hamilton herhangi bir şey söylemedi, odasına çıktılar ve hemen Viyana'yı aradılar. Karşı taraf cevap verir vermez Hamilton olanları anlatmaya başladı.

Viyana sorumlusu biraz rahatlamıştı.

— Prens Malko orada mı? İyi öyleyse, dedi.. Bizi ilgilendiren o. KGB ile asiler konusunu halledeceğiz. Tüm bu pislğin sebebi onlar. Yeni bir emre kadar prensi elçilikte tutun, tehlikeye atılmasının alemleri yok. Öteki-ler, işi aralarında halletsinler. Bir Sovyet bakanı ülkemize götürecektir halimiz yok.

— Anlaşıldı, dedi George Hamilton.

Telefonu kapattı ve mesajı Malko'ya aktardı. İyi biten her şey iyiydi. Bir grup Macar asinin Sovyet bakanı kaçırmaması CIA'yı ilgilendirmezdi. "Şirkef"bu büyük olayı gel, çekeştirenlere sempati duyuyordu, ama bunu uluorta belli edemezdi.

— Memnun musunuz? dedi fırtına bulutlarının dağıldığını sanan Hamilton.

— Hayır.

— Niye? Burada dostlar arasındasınız, hem zaten öyle pek uzun sürmeyecek.

— Sizin gibi dost olacağına, düşman olsun daha iyi. Janos Toth ile omuz omuza çarpıştım.

Sizin yüzünüzden ona yalan söyledim, ama onu yüzüstü bırakıp kaçacak değilim.

— Bu da ne demek oluyor?

Malko sağ kolu sancıldığı için sol elini uzattı.

— Arabanızın anahtarlarıyla işler vaziyette bir silah istiyorum. Yardımınız olmasa da onları bulmayı ve bu ülkeden çıkartmayı deneyeceğim.

George Hamilton Malko'nun anlattıklarını şaşkınlıkla dinledi. Durum düşündüğünden de betledi. Asiler, Macarlar, Amerikalılar ve Sovyetler olmak üzere herkes küplere binecekti.

— Elimden bir şey gelmezdi, emirlere uy-
dum, dedi Amerikalı.

— George da Nuremberg Mahkemesi'nde
aynı mazareti öne sürmüştü, ama bu asılması-
na engel olmadı.

George Hamilton herhangi bir şey söyle-
medi, odasına çıktılar ve hemen Viyana'yı
aradılar. Karşı taraf cevap verir vermez Hamil-
ton olanları anlatmaya başladı.

Viyana sorumlusu biraz rahatlamıştı.

— Prens Malko orada mı? İyi öyleyse,
dedi., Bizi ilgilendiren o. KGB ile asiler
konusunu halledeceğiz. Tüm bu pisliğin sebebi
onlar. Yeni bir emre kadar prensi elçilikte
tutun, tehlikeye atılmasının alemi yok. Öteki-
len işi aralarında halletsinler. Bir Sovyet
bakanı ülkemize götürecek halimiz yok.

— Anlaşıldı, dedi George Hamilton. *

Telefonu kapattı ve mesajı Malko'ya
aktardı. İyi biten her şey iyiydi. Bir grup
Macar asinin Sovyet bakanı kaçırmayı CIA'yı
ilgilendirmezdi. "Şirket"bu büyük olayı ge-
çekleştirenlere sempati duyuyordu, ama bunu
uluorta belli edemezdi.

— Memnun musunuz? dedi fırtına bulutla-
rının dağıldığını sanan Hamilton.

— Hayır.

— Niye? Burada dostlar arasındasınız, hem
zaten öyle pek uzun sürmeyecek.

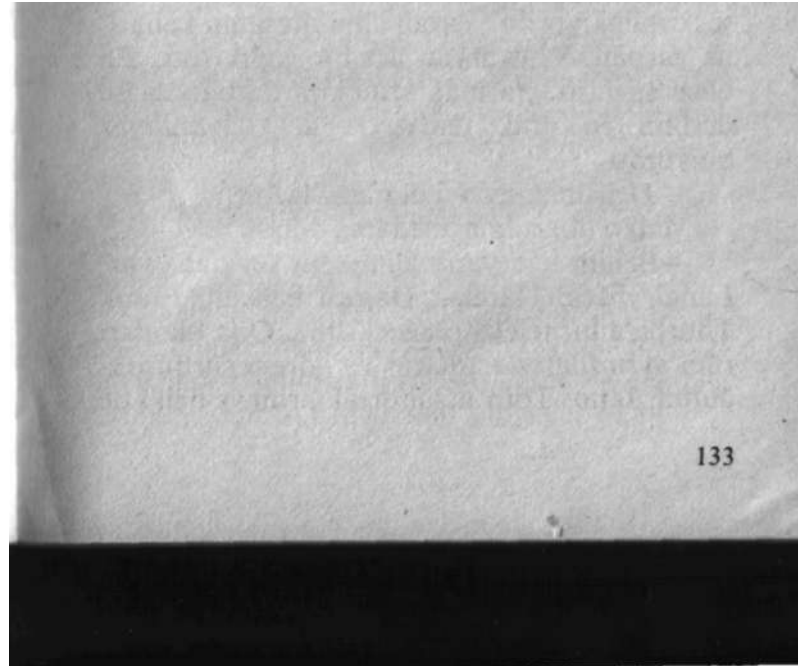
— Sizin gibi dost olacağına, düşman olsun
daha iyi. Janos Toth ile omuz omuza çarpıştım.

Sizin yüzünüzden ona yalan söyledim, ama
onu yüzüstü bırakıp kaçacak değilim.

— Bu da ne demek oluyor?

Malko sağ kolu sancıldığı için sol elini
uzattı.

— Arabanızın anahtarlarıyla işler vaziyette
bir silah istiyorum. Yardımınız olmasa da
onları bulmayı ve bu ülkeden çıkartmayı
deneyeceğim.

XXI. BOLUM

George Hamilton, Malko'ya şeytan görmüş gibi bakıyordu. Her şey bu günü bulmuştu. Koltuğuna otururken en kısa sürede CIA'dan ayrılacağına dair kendi kendine söz verdi. Üzerine dikilen sarı sert gözler adeta onu büyülemişti. Ellerinin titrediğini farkettiler, karşısında duran adam biraz önce kendisini öldürmüş olabilirdi. Aniden ondan kurtulmak istediğini farkettiler.

S AS buz gibi bir sesle isteğini tekrarladı.

— Anahtarlar nerede?

— Arabada...

— Bir de silah istiyorum.

— Silahım yok. Silah yalnızca muhafızlık görevi sürdüren deniz piyade erlerinde var, onlar da vermez.

Malko tek kelime etmeden masanın arkasına geçti ve çekmeceleri karıştırmaya koyuldu, ama hiçbir şey bulamadı. Amerikalı şaşkın şaşkın bakıyordu. Yaralı elini masanın kenarına çarpan Avusturyalı acı bir çığlık attı. Eli iyice şişmişti. Parmaklarını kıpırdattığında ise derinin en ufak temasıyla acı dayanılmaz oluyordu.

— Delisiniz, tedavi olmanız lazım.

Malko doğruldu ve adama döndü.

— Benim için yapacağınız bir şey daha var. Langley'deki Harekat Dairesi başkanı Frank Thorpe'a bir teleks çekeceksiniz. Ona olanları tüm ayrıntılarıyla anlatın ve görevi sürdürdüğümü, Janos Toth'u, suç ortaklarını ve belki de

rehini Macaristan'dan çıkartacağımı söyleyin. Onlarla anlaştım, ayrıca bana yardım eden birisi var. Şimdi kaçacak olursam onu öldürürler. Frank Thorpe beni iyi tanır, anlayacaktır. Başarıp başaramayacağımı bilmiyorum, ama onu teleksle arayın ve bana yardım etmeye yetkili olup olmadığınızı sorun. Size telefon edeceğim.

— Siz zır delisiniz, tavşan gibi avlanacaksınız... Nereye gidiyorsunuz?

— Bilmiyorum.

Kapıyı çarparak çıktı, öylesine öfkeliydi ki, bu korkusunu bastırıyordu. Eli çok acıyordu, bu yüzden onu kullanamazdı. Silah bulamadığına canı sıkılmıştı.

Elçiliğin önünde duran Hamilton'in Buick'ine bindi. En azından CD plakalı bir arabayla onu durduramazlardı. İlk işi İlonka'yı bulmak olacaktı. Macar kadın meraktan kudurmuş olmalıydı, ama ona telefon edemezdi ve yine Janos Toth'u yalnız onun sayesinde bulabilirdi.

— Girin, diye bağırdı Mate Balaz.

Albay Antonov'un iri cüssesi görüldü, adam bir iskemleye çöktü. Macar yetkili ona öfke ve kinle bakıyordu, bu salağın yüzünden her şey altüst olmuştu.

— İki adamım öldü, üçü de ağır yaralı, dedi Sovyet. Birinin kafasında mermi var ve çıkartılamıyor.

— Üzgünüm albay, ama bu işte benim bir suçum yok. Amerikalılarla birlikte bu işi halletmek istediniz, başaramadınız. Adamlarım aynı duruma düşseydi, şehri iyi bildikleri

için suçluları kaçırmazlardı.

— Adamların izi bulundu mu?

Saat yedide bürosundan çıkarken olanları öğrenmişti. General Rotov şayet kaçakları bulamazsa KGB'deki görevinin sona ereceğini bildirmişti.

— Hayır, en ufak bir ipucu bile yok. Görgü tanıklarına bakılırsa içlerinden en az biri ağır yaralıymış. Ayrıca, arabaları mermi içinde kalmış. Ancak aracı bulamadık. Uzun süredir gizlenmeyi başardıklarına bakılırsa, güvenli bir yerleri var. Tabii doktora gereksinim duymadıkları sürece...

— Ya Amerikan casusu?

— ABD Elçiliği'ne sığındığını sanıyoruz. Arabası orada. Şehirde elini kolunu sallayarak dolaşacak kadar çılgın olacağını sanmam. Görürsek hemen tutuklayacağız.

— Onu bulursanız hemen bana haber vermenizi istiyorum. Adamlarıma ateş etti yargılanması için onu Sovyetler Birliği'ne göndereceğim.

Macar omuz silkti.

— Önce diğerlerini bulmak gerekir. Bakan Suslov için kaygılanıyorum. Bu olaydan sonra onu öldürmeye karar vermiş olabilirler. Elimizi çabuk tutmalıyız... Budapeşte'de aramalara başladık, sizi nerede bulabilirim?

— Büroma dönüyorum, Merkez'e durumu bildirmeliyim.

Mate Balaz hiç tepki göstermedi, bir süre sonra Albay Antonov'dan kurtulacaktı. Bu tür başarısızlıkları Ruslar affetmezlerdi.

— Pekâlâ, şansınız açık olsun, dedi.

Antonov dışarı çıktı, adam çökmüştü. Bir an, Batı'ya sığınma fikrine kapıldı. Onlara

ilginç gelecek çok şey biliyordu... Bu düşünceyle arabasına bindi.

Mate Balaz pencereden Mercedes'e bakıyordu, araba gözden kaybolunca zile bastı. İçeri yardımcısı Gyula girdi.

— Bir gelişme var mı?

— Hayır, efendim. Yalnızca eğlendirici bir haber var, Halpern Ferenc'in metresi kaçmış. Bizden onu bulmamızı istedi. Kadının şehirde sevgilisiyle birlikte gizlendiğini söylüyor. Kadını öldür mek istiyor...

Halpern Ferenc İçişleri Bakanlığı komisyonunda görevliydi. Son derece kıskanç bir adamdı. Mate Balaz bu habere şaşırmış gibiydi. Aniden gözleri mutlulukla parladı.

— Gyula elinizdeki adamlardan kaç boşa, bu işle görevlendirin ve kadını bulun...

Gyula Rakos şefine bir deliye bakar gibi baktı... Bazı forslu zamparalara yaranmak için İstihbarat kaynaklarının kullanılmasına alışık değildi. Onun şaşkınlığını gören Mate Balaz açıklama yapma gereğini duydu.

— Gyula, atladığınız bir konu var. Bu da, Amerikan ajanının bu kadını çok iyi tanıdığı. Son günlerde sık sık birlikte görüldüler. Kadının Batı'da o adamla yaşadığı söyleniyor...

Mate Balaz sustu. Artık her şey aydınlanıyordu. Aradığı bağı bulmuştu. CIA ajanı Budapeşte'de bu kadın sayesinde rahatça dolaşıyordu.

— Her ne pahasına olursa olsun, kadını, bulmalıyız. Çevresindekileri sorguya çekin. Emrinde çalışanlardan başlayın, sokaktaki dükkanları ve genellikle gittiği yerleri de unutmayın.

— Hemen işe başlıyorum, dedi Gyula.

Yardımcısı dışarı çıktı. Macar yetkili, kaçakçıları yakalayıp Moskova'ya teslim ederse, Albay Antonov'a karşı büyük bir zafer kazanacağını düşündü. Böylece Sovyetler Macaristan'ın statüsünü değiştirmek için herhangi bir sebep bulamayacaklardı.

XXII. BÖLÜM

Malko, Gellert Oteli'nin önünden iki kez geçmişti. Amacı, oranın gözetlenip gözetlenmediğini anlamaktı. Kapıda pusuya yatmış araba yoktu, ama lobide kendisini bekliyor olabilirlerdi. İlonka'ya başka türlü haber verme imkânı yoktu, muhakkak gitmesi lazımdı. Arabayı otoparka bırakarak otele daldı. Asansöre binince derin bir nefes aldı. Yedinci katın koridoru boştu. 707'ye kadar koştu. Kapıyı vurdu, içerden en ufak bir ses bile gelmedi. Bir kez daha vurdu, kapının arkasında birisinin olduğunu hissedince alçak sesle:

— İlonka benim, ben Malko, dedi.

Kapı açıldı ve İlonka Ungvar ağlayarak SAS'ın kollarına atıldı. Yüzü tanınmayacak hale gelmişti.

— Öldüğünü zannettim, neredeyse gidecektim, dedi kadın.

Çantası hazır vaziyette kapının yanında duruyordu. Avusturyalı kısaca olanları anlattı. Kadın şaşkın şaşkın dinliyordu.

— Nerede olabilirler? diye sordu S AS.

— Bilmiyorum, Toht hakkında pek bilgim yok, düşünmem lazım. Onlarla birlikte olan başkaları da var. Szüszi evine dönemez, bilmiyorum... Sana yardım edemem, korkuyorum.

Malko oturdu, elinin ağrısı gitgide artıyordu. KGB henüz gelmediğine göre, gizlendikleri

bu yer şimdilik emindi. Budapeşte'de dolaşıp yakalanmak hiçbir şeye yaramazdı.

— Burada biraz daha kalabiliriz, bu süre içinde düşünelim. Beni tedavi edebilecek bir doktor tanıyor musun?

— Evet.

Telefona gitti ve harici bir hat istedikten sonra Macarca oldukça uzun bir konuşma yaptı. Ahizeyi kapattığı zaman mutluydu.

— Yarım saate kadar burada olacak, bu arada sen dinlen, dedi.

Kadının kendisini yatağa taşıyıp yatırmasına göz yumdu. Şimdi büyük ihtimalle Budapeşte'de dolaşan ve henüz yakalanamayan Janos Toth'u düşündü. Her şeyin sebebi saflığıydı. Yatağın yanında ayakta durmuş, onu seyreden İlonka:

— Her şey düzelecek, dedi.

Kadının güçlü bir mizacı vardı.

**

— İstirahat etmeniz ve yarın bir iğne daha yaptırmanız gerekli, dedi doktor. Kırık olduğunu sanmıyorum, ama ilk fırsatta röntgen çektirmenizde yarar var.

Malko sarılan sağ eline baktı, acısı dinmişti. İlonka'nın dostu olan yaşlı doktor tek bir soru sormadı, ücret de almadı.

— Beni bulduğunuz için şansınız varmış, dedi sırtarak Malko'ya. Bir kongre için Sofya'ya gitmem gerekiyordu, ama gidemedim. Kötü hava şartları nedeniyle havaalanı trafiğe kapalı.

Malko sıçradı.

— Emin misiniz?

— Kesinlikle. Buraya gelmeden önce telefon

ettim. Yarın sabahdan önce açılma ihtimali de yok. Ne sıkıcı...

— Teşekkür ederim, dedi SAS:

İlonka doktoru kapıya kadar geçirdi, bu iki saatlik dinlenme kadını biraz yatıştırmıştı. Avusturyalı parıldayan gözleriyle ona bakıyordu.

— Nereye sığınacağımızı biliyorum, dedi.

— Nereye?

— 6 Ekim Utca'daki daireye. Uçaklar inemediğine göre ev sahibinin gelme tehlikesi yok... Belki Janos Toth da bizim gibi düşünmüş olabilir... Gel.

Janos Toth'un nerede saklandığını Hamilton'a söylememekle isabetli bir iş yaptığını düşündü.

*

**

Malko ile İlonka holün kalabalığına daldılar, sol elinde kadının bavulu vardı. Otopark bomboştu. Tam Buick'e vardıkları sırada arkalarından birisi:

— Sayın patroniçem, diye bağırdı.

Arkalarına baktılar, bir kadın onlara doğru koşuyordu.

— Sonia bu, burada ne işi var?

Malko'nun başından aşağıya kaynar sular indi. Tüm olanlardan sonra hizmetçiyi unutmuştu.

— Çabuk gel! diye seslendi SAS.

Kadını arabaya doğru çekti, hizmetçi kadın İlonka'ya ağlayarak sarıldı. Malko'nun anlamadığı bazı şeyler söylüyordu.

— Polis gelmiş ve nerede olduğumu öğrenmek için onu sorguya çekmiş, diye tercüme etti İlonka. Bilmediğine dair yemin

etmiş, onu korkutmuşlar.

— Peki sonra ne olmuş? *I*

— Gitmesine izin vermişler, o da dururum anlatmak için hemen beni görmek istemiş.

— Tanrım! Onu takip etmişlerdir, dedi arabanın kapısını açan Avusturyalı.

Bu dünyanın en eski numaralarından biriydi. İlonka da olanları anlamıştı, otoparkın ortasında ağlayan, hizmetçiye bir şeyler söyledi.

Malko hızla hareket etti, on metre sonra otoparka ters yönden giren gri bir Fiat ile karşılaştı. Arabada dört kişi vardı, bunların kim olduğunu anlamak için ileri zekâ olmak gerekmezdi. Geriye gidemezdi. Arabayı birinci vitese taktı ve gazı kökledi, iki tonluk araç yerinden fırladı ve saatte otuz kilometrelik bir hızla Fiat'a çarptı. Malko darbenin etkisinden kurtulunca arabayı hareket ettirip Tuna boyunca uzanan Müegyetem Rapkart Caddesi'ne girdi. Fiat'ın yanından geçerken polislerden birinin silahını doğrulttuğunu, bir diğerininse kaza geçiren araçtan çıkmaya çalıştığını görmüştü.

Üç yüz metre sonra Buda'ya giden yola saptı. İlonka başını avuçlarının arasına almış ağlıyordu. Malko yaralı eliyle kadının ensesini okşadı.

— Önemli değil, kurtulduk.

Macarlar kullandığı arabayı artık biliyorlardı. Bir an önce bunu bırakmalıydı. Janos Toth'u yüzüstü bırakarak daha kolay bir çözüm seçmeyi düşündü. Elçiliğe dönebilirdi, ama Amerikalıları iyi tanırdı. Kadının herhangi bir istihbarat örgütü üyesi olmadığı için CIA onu yurtdışına kaçırma işine bulaşmayabilirdi.

.Kaldı ki, CIA Vietnam'da kendi ajanlarını bile yüzüstü bırakmış bir örgüttü...

\ — Ya orada kimse yoksa, ne yapacağız! diye sordu İlonka.

— İçeri gireceğiz, ama arabayı çok uzakta bırakmalıyız.

— Bence arabayı ABD Elçiliği'nin önüne bırak. Böylece, oraya döndüğünü sanırlar.

— Orası gözaltında tutuluyor olabilir.

Arabayı elçiliklerin bulunduğu Aradi Utça girişinde bıraktıktan sonra, şiddetlenen yağmur altında hızla 26 no'lu binaya girdiler. Binanın önünde çok sayıda araç olmasına rağmen, Janos Toth'un arabası yoktu. Bomboş merdivenleri çıktılar. Sahanlığa geldiler, koridor boştu. Asilerin gizlendiği daireden ışık sızılmıyordu. Bu da ev sahibinin henüz gelmediğine işaretti.

— Beni burada bekle ve işler sarpa sararsa kaç. ABD Elçiliği'nden sığınma hakkı iste, dedi Malko.

İlerledi ve kapıyı vurdu. Cevap yok. Bu kez cama vurdu, arka taraftan bir gıcırta geldi.

Kapı açılmış ve elinde büyük bir tabancayla Janos Toth gözüküyordu. Adamın deli gibi baktığını görünce Malko donakaldı.

XXIII. BÖLÜM

— Sizi hiç beklemiyordum, dedi Macar.

Ses tonunda alay ettiği belliydi, ayrıca gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. SAS Janos'un ne yaptığını bilmez bir halde olduğunu ve kurtarmaya çalıştığı bu adam tarafından her an öldürülebileceğini anladı. Adam İlonka'ya bakarak:

— Yalnızca KGB üyesi dostlarınız eksik. Neredeler? Aşağıda mı bekliyorlar? dedi.

— Saçmalamayı bırakın. Biz de tuzığa düştük. Kötü hava şartları yüzünden sizin de buraya geleceğinizi düşündüm, dedi Malko.

Moskova'dan kalkan uçak yarından önce gelmeyecek, ama bu da fazla bir şey değiştirmez.

— Belli olmaz...

— İçeri girin. Bize iki kez ihanet ettiniz, ama üçüncüye fırsat bulamayacaksınız.

Avusturyalı ile İlonka içeri girdiler. Adam kapıyı kilitledi. İçeri çok sıcaktı.

Janos Toth onları tabancasıyla dürterek büyük odaya soktu. İçerde Szüsi Sibrik sigara içiyordu. Masanın üstünde bir makineli tüfekle çok sayıda şarjör duruyordu. İlonka Ungvar kadına Macarca bir şeyler söyledi, ancak aldığı cevap kısa ve kuruydu.

— Arabayı kullanan delikanlı nerede? dedi Malko.

— Öldü.

— Ya bakan ne oldu?

— O burada.

Perdeyi aralayınca, yerde yatan beti benzi almış, gözleri kapalı birisi görüldü. Bu SSCB Uışleri Bakanı Valerie İllic Suslov idi.

— Yaralı mı?

— ölecek, pardösüsünü açıp bakın, dedi l.mos.

Malko çömeldi ve adamı pardösüsünü iiiiilayınca kesif bir kan kokusu yayıldı. l'antolonuyla eti arasına sıkıştırılmış olan havlu kıpkırmızıydı.

— Bu is nasıl oldu?

— Herifler arabaya ateş açtılar. O da bagajdaydı.

— Peki buraya kadar nasıl getirebildiniz?

— Aslını isterseniz ben de bilmiyorum. İimaya geldiğimizde henüz yürüyebiliyordu. Yukarı çıkmasına yardım ettik.

— Hemen hastaneye götürülmezse bu adam ölür. Onu niye herhangi bir yere bırakmıyorsunuz?

Sovyet bakan ayakbağı oluyordu. Ayrıca, Ruslar onu bulunca takibi gevşetebilirlerdi. Ama Janos Toth Avusturyalıyı öfkeyle dışarı illi.

— Onu bırakmam. Gerçi hiçbir umudum kalmadı, ama postumu pahalıya satacağım... İlimde dostum Ferenszi'nin verdiği silah ve cephane var. Ferenszi'nin şu an benimle iftihar ettiğine eminim.

— Dostunuz Ferenszi ikili casustu, dedi fırsatı kaçırmayan SAS. Sizi Ruslar adına kullandı ye olanları öğrenmemeniz için de onlar tarafından öldürüldü.

Janos Toth'un gözlerinde garip bir parıltı belirdi, adam silahını Avusturyalıya doğrulttu.

— Yalan söylüyorsunuz! Ferenszi Benedek

gerçek bir vatanseverdir. Ona kazık atan adı CIA'dır, belki de onu ajanlarınız öldürmüştür/ Ruslar niçin kendi bakanlarını kaçırsınları Sizce KGB beni aramadığı halde arıyormuş gibi mi davranıyor? (Tüm yüzünü öfke kaplamıştı.) Bir kez daha bana ihanet etmeye kalktınız! Adi herif. Rus uşağı!

Malko konuştuğuna pişman olmuştu. Janos sert bir hareketle silahının namlusunu boynuna dayadı.

— Yatın yere, yoksa sizi vururum!

S AS söyleneni yapmak zorunda kaldı. Bu durumda Macar onu oracıkta vurabilirdi. Szüsi Sibrik onlara yaklaştı. Malko kadının elindeki copu farketmemişti. Kulağının arkasına sert bir darbe indi ve bayılmadan önce duyduğu tek şey, İlonka'nın çığlığı oldu.

*

**

Sıcaklığın etkisiyle kendine gelen Malko fırında kızaran bir tavuk gibi hissediyordu kendini. Gözlerini açınca, tavana uzanan dev fayans sobanın yanında olduğunu anladı. Elleri ve ayakları bağlanmıştı.

Kapı açıldı, Janos Toth gözüktü.

Malko:

— Ben gerçeği söyledim beni çözün, dedi. Ferenszi Benedek haindi ve...

— Hain olan sizsiniz. Bu durumdan kurtulmak için bunları saçmalıyorsunuz.

— İlonka'ya sorun, o...

— Ungvar İlonka size aşık, onun için de ne deseniz inanır. Sözde MVA sizi arıyor, ama bugün olanları kendi gözlerimle gördüm. Ruslar müzenin önünde size ateş etmediler...

— Doğru değil!

Toth omuz silkti, sesinden çok heyecanlı olduğu belliydi.

— Bunların önemi yok, yarın buradan \ alıyorum... Macaristan'dan kaçabilir miyim bilmiyorum, ama daha önce bazılarıyla hesaplaşacağım.

— Ya kullandığınız araba?

— Onu buraya geldiğimde kiralamıştım, oldukça uzağa bıraktım.

— Bakanla bana ne yapacaksınız? İlonka nerede?

— Kızı yandaki odaya kapattım. Giderken serbest bırakacağım. Yabancı bir ülkeye kaçmak için başının çaresine baksın. Bana ihanet edemez, çünkü o da burada kalamaz. Buna sebep de sizsiniz.

— Ya biz, yani Suslov ile ben ne olacağız?

— Her ikinizi de öldüreceğim. İşin başında, Amerikalılara Sovyet bakanı öldüreceğimi söylemiştim. Size gelince, sizi de uyarmıştım. Hu yüzden ölmeyi hak ettiniz...

Malko dikkatle Macarın mavi gözlerine baktı, adam şaka etmiyordu. Janos devasa sobaya yaklaştı ve kapağını açtı, odaya korkunç bir sıcaklık yayıldı.

— Bakanın cesedini sobada yakacağım. Ona ne olduğunu kimse bilemeyecek. Sovyetler de onu ele geçirdiğinizi sanacaklar.

Adam şuarsuzca gülmeye başladı. SAS herhangi bir şey söylemeye cesaret edemedi. Hayatı bu delinin elindeydi.

XXIV. BÖLÜM

Adam yan odaya geçince Avusturyalı ellerini çözmeye çalıştı, ama bilekleri piyano teliyle bağlanmıştı ve teller etine batıyordu.

Birkaç dakika sonra Janos gözüktü. Bakanı koltuk altlarından tutmuş sürüklüyordu. Malko'nun yanında durdu ve:

— Öldü! dedi.

— Onu ne yapacaksınız?

— Kesip sobada yakacağım. Gençliğimde kasaplık yaptım, bıçak kullanmasını iyi bilirim.

Malko cevap vermedi. Maceranın sonu tam bir karabasandı. Macar banyoya geçti, onbeş dakika sonra kanlı havluya sarılmış yuvarlak bir şey getirerek sobaya attı.

— Valeri İlliç Suslov'un başıydı, iyi yanacağa benziyor, dedi. Yavaş yavaş vücudunun diğer kısımlarını da yakacağım. Sonra sobayı söndürüp kemikleri alacağım. Szüsi onları Tuna'ya atacak. Yarın sabah gitmeden önce de kafanıza bir kurşun sıkacağım.

Malko İlonka'dan bahsetmeye cesaret edemedi, çünkü adamın Sovyet bakanın sırrını gizlemek için onu da öldürmesi gerekiyordu.

4c
* *

Szüsi Sibrik Malko'nun karşısındaki iskemleye oturdu ve konuşmaya başladı.

— Bize ihanet ettiniz! Şu olanlara bakın, ne korkunç! Janos deliye döndü, bu işten

yakamızı kurtaramayacağız. Olanların sorumlusu sizsiniz... Sizi öldürmek istemekle yerden göğe kadar hakkı var.

Saat gecenin onbiri olmalıydı. Janos'un gidip gelmesi bitmişti ve bakan sobada yanıyordu. Avusturyalı Szüsi'ye baktı kadının gözlerinden tüm umutlarının yıkıldığını anladı. Kadın ölmekten korkuyordu. Malko son şansını denemeden önce mümkün olduğunca fazla bilgi toplaması gerektiğini düşündü.

— Niçin onunla işbirliği yaptınız? dedi.

Kadın omuz silkti ve bitkin bir sesle konuşmaya başladı.

— Bana bolca para ve istediğim ülkede güzel bir yaşam vadetti. Macaristan'da kalmaya tahammül edemiyordum. Ayrıca, kaçırma olayının bir tür şaka olacağını sanmıştım. Ama Janos'un yanındaki gençler acemi olduklarından işler kısa sürede sarpa sardı. Şimdi...

— Hâlâ yakamızı kurtarabiliriz, nerede o? dedi SAS.

— Dinleniyor. Daire kapısını kilitledi, holde uyuyor. Davranışları beni korkutuyor.

Malko bakanın yandığı sobaya baktı ve kadına bazı şeyleri söylemenin zamanı geldiğine inandı.

— Ta işin başından beri Ruslar Janos'u kullandılar. Bunu ona söyledim, ama bana inanmadı. Fakat gerçek bu.

— Ruslar niçin böyle davransınlar? dedi kadın. Bakan onlardan biriydi. Ayrıca, çok sayıda da adamları öldü... Size inanmıyorum.

— Dinleyin, soruşturma hâlâ sürüyordur, lütn bu sorularınıza bir kişi cevap verebilir: George Hamilton. Henüz Budapeşte'den

ayrılmadı, şu anda evinde olmalı. Onu birlikte arayalım, konuşmayı siz de dinleyin.

Kadın tereddüt ediyordu, çünkü ahize yan odadaydı ve Malko'yu çözmek istemiyordu. Odadan çıktı, biraz sonra telefonla geri geldi ve yere bıraktı.

— 451 06 36'yı çevirin, uzun uzadıya çalsın uyuyor olabilir.

Szüszi söylenen numarayı çevirdi, sonuç yine aynıydı. Gece yarısı olmuştu.

— Evde yok.

— Daha sonra ararız, dedi Malko. İlonka nasıl?

- İyi.

Kadın bir sigara yaktı, yağmur tüm şiddetiyle sürerken soba geçiyordu. Malko uyumamak için kendini zor tutuyordu. Gözlerini yumarsa, bir daha açamamaktan korkuyordu.

XXV. BOLUM

Mate Balaz uykudan kapanan gözlerini ovuşturdu, masasının üstünde yığınla dosya vardı. Nöbetçilerle ondan başka büroda kimse yoktu. Müzenin önünde meydana gelen olaydan sonra adamları çok sıkı çalışmışlardı. Amerikan ajanının arabası saat 7.30'da, asilerinkiyse içinde bir cesetle birlikte 10'da bulunmuştu. Cesedin kimliği derhal saptanmıştı. Ceset matbaa işçisi Nagy Kerepesi'ye aitti. Adamın kuzey bloklarındaki evi aranmış ama bir şey bulunamamıştı.

Macar İstihbarat sorumlusu dosyayı karıştırdı, aklına takılan bir nokta vardı. Nagy'nin mesai arkadaşlarından ikisi onun müzik hayranı olduğunu ve bir bateriyle org satın aldığını söylemişlerdi. Oysa, evde her ikisi de yoktu. Sorguya çekilen gençlerin ifadesine baktı, birinin telefonu vardı. Numarayı çevirdi, sonunda birisi cevap verdi. Mate Balaz kendini tanıttı ve tek bir soru sordu:

— Nagy müzik çalmak için başka bir yere mi giderdi?

— Teyzesi ona evinde bir oda vermişti.

— Kadının adı neydi ve nerede oturuyordu?

— Caroly Flora. 6 Ekim Utça, 26 veya 28 numara.

Macar yetkili ahizeyi kapattı. Arşivden bilgi istedi, çünkü isim ona bazı şeyler hatırlatmıştı. Biraz sonra bir dosya getirdiler. Bilgiler çok garipti. Kadın parti üyesiydi, ica Sovyet yandaşı olarak tanınıyor ve

İstihbarat tarafından KGB ajanı olarak değerlendiriliyordu.

*

**

Malko telefon sesiyle uyandı, aynı anda Szüszi Sibrik de odaya girmişti. Arayan kişi sanki evde birisinin olduğunu biliyormuşcasına zili çaldırıyordu.

— Cevap verin, dedi S AS.

Kadın koşup ahizeyi aldı. Avusturyalı bir erkek sesi duydu. Adam Macarca konuşuyordu. Kadının yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Ahizeyi eliyle kapatarak ağzından uzaklaştıran Szüszi:

— Arayan istihbarat şefi Mate Balaz, Janos ile konuşmak istiyor, dedi.

Böyle bir şeyi aklının ucundan geçirmeyen Malko bir süre ağzını açamadı. Sonra korku tüm benliğini kapladı, yolun sonuna gelmişlerdi. Ev çoktan sarılmış olmalıydı. Toth'un burada gizlendiğini nereden öğrenmiş olabilirlerdi?

— Ne istiyor? dedi CIA ajanı.

— Bilmiyorum. Ama kötü bir düşüncesi olduğunu sanmıyorum, ona önemli şeyler söyleyecekmiş

— Gidip uyandırın, bu durumda bir şey farketmez.

Szüszi odadan çıkar çıkmaz, Malko yuvarlanarak ahizenin yanına geldi ve:

— Bay Balaz, ben Malko, dedi. Size verilecek önemli bir haberim ver. Her şeyi Sovyetler tezgâhlamış.

Macar İstihbarat şefinin cevabını öğrenmeye fırsat bulamadı, çünkü kapı açılmıştı. Toth'un Mate Balaz ile konuştuğunu öğren-

memesi için hemen ahizeden uzaklaştı.

Odaya giren adam bir iskemleye oturarak ahizeyi aldı.

— Alo, ben Janos Toth, ne istemiştiniz?

*

**

Mate Balaz heyecanla bekliyordu. Telefon açmadan önce çok tereddüt etmişti. Dinlenme ihtimali olan bürosu yerine, Emke'deki bir umumi kulübeden arıyordu. Janos Toth'u bakanı teslim etmesi için kandır malıydı... Yapılacak bir baskında bakanın ölme ihtimali vardı.

— Janos, ben Mate Balaz. Kim olduğumu biliyor musunuz? Sizi vatanını seven bir Macar olduğum için arıyorum... Size önemli bir bilgi vermek istiyorum. Ta başından beri sizi bu işe kimin sokmuş olabileceği kafama takıldı. Bunun üstüne bir soruşturma yaptım ve sizi KGB'nin oyuna getirdiğini öğrendim. Macaristan'da daha sıkı bir rejim uygulatmak için, size Valeri İlliç Suslov'u kaçırtmışlar. Siz Sovyetlere oyun oynamak istediniz, ama onları oyununa geldiniz.

Sustu, Janos Toth afallamıştı. Mate Balaz onun tereddüt ettiğini ve telefonu kapatabileceğini düşünerek konuşmasını sürdürdü:

— Eğer bu konuşmayı bir dinleyen varsa, hem özgürlüğüm hem de hayatım tehlikede demektir. Ülkemizin esenliği için işbirliği yapmamız lazım...

Kısa bir sessizlik oldu.

— Benden ne istiyorsunuz? dedi Toth.

— Valeri İlliç Suslov'u. Eğer onu Ruslara teslim edersem hevesleri kursaklarında kalır ve bir daha asayışı sağlayamadığımızı iddia

edemezler... Eğer bunu yaparsanız ülkeden kaçmanıza göz yumacağıma dair söz veririm. Bildiklerimi de KGB'ye anlatmayacağım.

Yeniden sessizlik oldu, bunu Janos Toth bozdu.

— Bana söylediklerinizin doğruluğundan emin misiniz? Ferenszi Benedek Sovyetler adına mı çalışırmış?

— Bundan kesinlikle eminim. Lütfen bana inanır, Janos Toth. Emekliliği gelmiş zavallı bir ihtiyarım. Ruslara karşı bir gücümüz yok, daha da sertleşirlerse hiç dayanamayız.

Mate Balaz neredeyse ağlayacaktı.

— Size inanıyorum, dedi Janos.

— Öyleyse cevabınız nedir?

— Düşünmem lazım. Numaramızı biliyorsunuz, yarın sabah tekrar arayın. Yedi civarında. Size cevabımı bildireceğim.

**

Janos Toth uzun süre boş gözlerle baktı. Konuşmayı Malko da dinlemiş, ama hiçbir şey anlamamıştı. Birdenbire, adam gözlüklerini çıkarttı ve gözlerini sildi.

Ağlıyordu.

Tek kelime etmeden kalktı ve odadan çıktı. Szüszi Sibrik de onu takip etti. Kadın yarım saat sonra geri geldi. *m*

— Janos yıkıldı. Bu işi Rusların tezgâhladığını anladı. Mate Balaz'ı iyi tanır, onun saygın bir kişi olduğunu ve Sovyet yandaşı olmadığını bilir. Bakanın ölmesine göz yumduğu ve cesedi yaktığı için pişman.

Kemikler cesedin yerini tutamazdı.

— Ne yapacak?

— O da bilmiyor, yalnızca ağlıyor. Boşuna

bu kadar insan öldü. Üstelik nefret ettiği Sovyetlere kazık bile atamadı...

— Yarın sabah Viyana'ya gidebiliriz, bir yol biliyorum. Artık bana güvenmiyor mu?

Kadın başını salladı.

— Evet, size inanıyor. Sizi ve Ilonka'yı çözmemi söyledi, artık özgürsünüz.

İpler çözüldü, Malko güçlükle ayağa kalktı. Evin içinde yanık et kokusu vardı... Szüszi Sibrik Ilonka'nın bulunduğu odanın kapısını açtı. Genç kadın SAS'ın kollarına atıldı ve uzun süre hareketsiz kalakaldı. Szüszi ona Macarca son gelişmeleri anlattı.

— Tanrım! dedi olanları öğrenen genç kadın.

— Janos'un yanına gidiyorum, dedi Szüszi. Burada uyuyabilirsiniz. Şimdi karar veremeyecek kadar yorgun, birkaç saat uyuması gerekli. Şafakla birlikte kalkarız.

Ilonka ile Malko birbirlerine baktılar, iki tirattan kısıtılmışlar di. Üstelik, KGB henüz Di kozunu oynamamıştı.

— Seni George Hamilton'a götüreyim, Dikeyi terketmeni sağlar. Senin olanlarda pek bil suçun yok, dedi Avusturyalı.

Kadın başını salladı.

— Hayır, seninle kalacağım, şimdi dinlenelim.

*

**

fanos Toth odaya girdi. Giyinmiş, taranmış tıraş olmuştu. Sabah altıda kalkmış olmalıydı.

Kahve yapayım, dedi Szüszi.

SAS saatine baktı, yediye beş vardı. Tam o iradi telefon çaldı. Janos Toth ağır ağır

ahizeye yaklaşıp açtı.

— Kimsiniz?

Sessizlik. Hattın öbür ucundaki kişi duyulmuyordu. Malko soluğunu tuttu. Macar bu çıkmazdan nasıl kurtulacaktı? Szüsi'ninyüz ifadesinden beklenmedik bir şeyler olduğunu anladı. Konuşma yaklaşık on beş dakika sürdü. Ahizeyi kapatan Janos Toth uzun süre sesini çıkartmadı, sonra Avusturyalıya baktı. Yetmiş yaşındaki bir adama benziyordu.

— Mate Balaz ile konuştum, dedi. Onunla anlaştık, ama henüz Suslov'un öldüğünü ona söylemedim. Gerçeği onu gördüğümde söyleyeceğim.

— Onunla bulaşacak mısınız? dedi Malko. Janos Toth başını eğdi.

— Evet, bugün saat oii birde KGB'ye giderek teslim olacağım.

XXVI. BÖLÜM

— Sizi kurşuna dizerler, dedi Malko.

Janos'un gözleri mutlulukla parladı, sanki yaşama arzusunu yeniden kazanmıştı.

— Size yemin ederim ki, beni kurşuna dizemeyecekler. Mate Balaz'ın Sovyetleri yatıştırmak için bir şeyler yapması lazım. Bakan Suslov'u onlara veremeyeceğime göre kendim gidiyorum. Size gelince, eğer gerçekten Macaristan'dan kaçma imkânınız varsa hemen kaçın. Kanıma göre, Balaz'ın adamları sizi pek aramayacaklardır...

— Bizimle gelin, boşu boşuna kendinizi feda etmeyin, dedi SAS. Rusları tanırırsınız, istedikleri önlemleri almak için bakanın ölümünü bahane edeceklerdir. Hapse girmekten ya da ölmektense Macaristan dışında davanız için daha faydalı olursunuz. Başka eylemlere girişebilirsiniz...

Janos Toth yavaşça başını salladı.

— Hayır, görevimin ne olduğunu biliyorum. Birçok şeyin sorumlusuyum ve bunların cezasını çekmeliyim. Bir an evvel buradan gitmek için tüm önlemleri alın. Elveda.

Odadan çıktı. Szüsi lafa girdi.

— Nesi var anlamıyorum. Hiç uyumadı gibi bir şey. Geceyarısı onunla sevişmek isteyip istemediğimi sordu, hayır diyemedim. Rahat etmek için takma bacağı çıkarttı. Korkunç bir şey neredeyse kalçasından kesmişler. Seviştikten sonra yalnız kalmak istediğini söyledi, odadan çıktım ve onu ancak bu sabah

görebildim. Janos'u bu fikrinden caydıramayacağız.

Malko kadının gözlerinden bir tek şey istediğini anladı: Hayatını kurtarmak.

— Pekâlâ, Abbazia'ya gidip Raşid'i bulacağım. Umarım planı bir işe yarar. Aksi takdirde ABD Elçiliği'nden siyasi iltica istememiz gerekecek.

— Biz burada mı kalalım? diye sordu Szüszi.

— Bence en iyisi bu. Eğer Mate Balaz sözünü tutarsa şu an için tehlike yok. Şehirse daha tehlikeli. Tek başıma olursam daha az dikkat çekerim. Araba almayacağım. Beni burada bekleyin.

SAS paltosunu giydi.

Koridorda Janos Toth'a çarptı, bir süre birbirlerini süzdüler, sonra Macar söze girdi:

— Hakkınızda öyle düşündüğüm için özür dilerim. Aptalın tekiyim, olanları bilmiyordum. Şimdiyse gerçekten bana yardım etmeye çalıştığınızı anlıyorum... Bir daha görüşmeyeceğiz, çok teşekkür ederim.

Elini uzattı, uzun uzadıya tokalaştılar. Sonra Macar iskemleden Avusturyalıyı öldürmeye kalktığı silahı alarak ona uzattı.

— Bunu benden bir anı olarak alın, belki işinize yarayabilir, dedi.

Malko'ya kapıyı açtı ve o çıktıktan sonra kapattı! Malko koridordaki pencerelere baktı, acaba gözetleniyor muydu? Hızlı hızlı yürüdü ve merdivenleri indi.

Bu son şansıydı. Filistinli korkup vazgeçecek olursa işler sarpa sarardı.

*

**

Yağmurdan iliklerine kadar sırlıklam olan SAS Abbazia'ya girdi. Dar sokaklarda yarım saat dolaşmış ve takip edilmediğine emin olmuştu. Görünüşe göre Mate Balaz sözünü tutuyordu. Salona göz attı, çok sayıdaki Arabın arasında Raşid yoktu. Bir masaya oturdu ve ısınmak için kahve ısmarladı.

Hiçbir şey düşünmemeye çalışmasına rağmen her kapı açılışında irkiliyordu. Burada her zamankinden daha az Arap vardı, sanki kötü hava gelmelerini engellemişti.

Saat 10.20 oldu, hâlâ gelmemişti. Bu gergin durum saat 11'de sürüyordu.

— O! Buradasınız demek!

Raşid gelmişti ve Malko neredeyse adamı öpecekti. Filistinli karşısına oturdu.

— Ben de fikir değiştirdiğinizi sandım. Hâlâ gitmek istiyor musunuz?

— Evet.

— Pekâlâ, üç kişilik yer var, ama acele etmek lazım. Adamlar Hilton'da bavullarını topluyorlar. Para yanınızda mı?

— Oraya getireceğim, dedi SAS.

— Budapeşte'yi iyi bilir misiniz? dedi Filistinli. Bizimle havalimanı yolu üstünde buluşmanız gelecek. Orada kimseler yok, böylece de bagaja girdiğinizi gören olmaz. Ben sizi bir saat sonra buradan arabamla alırım. Parayı getirin. Daha sonra sınırın öbür tarafında buluşacağız. Anlaştık mı?

— Anlaştık.

Malko koşar adım kadınların bulunduğu eve gitti ve kapıya vurdu. Açan İlonka oldu. K idinin gözlerindeki ifade yüzünden açıklama ima gerekliliği duydu.

— Her şey yolunda, yarım saate kadar

gidiyoruz, dedi Avusturyalı.

Genç kadının gözleri yaşlarla doldu ve adamın boynuna sarıldı. Kadının hayatını rezil ettiği için utanıyordu, çünkü İlonka onunla tanışmadan evvel rahat ve düzgün bir hayat sürüyordu. Aklına mermi içinde kalan Janos Toth'un arabasının bagajı geldi. Aynı şey başlarına gelebilirdi, kadını uzaklaştırdı ve gözlerini gözlerine dikti.

— İlonka, henüz gitmekten vazgeçmek için vaktin var. Evine dönersen sevgilinin seni affedeceğine eminim, belki bir süre zor günler geçirirsin. Sana sırlıklam aşık, üstelik de seni polisten koruyabilecek kadar güçlü. Benimle gelmekle her şeyini kaybediyorsun.

— Biliyorum. Ama burada kalamam, ne onunla sevişebilirim ne de kıskançlığıyla kuşkularına tahammül edebilirim. Burada kalırsam beni çıldırtır, bir daha Macaristan dışına çıkmama bile izin vermez. Böyle bir hayata dayanamam, boğulurum. Yo hayır, geliyorum. Bunu kendine dert etme, nasıl olsa bir gün bitecekti.

Söylenecek bir şey kalmamıştı.

— Janos Toth nerede?

— Bir taksi çağırıp gitti, biz de bir an evvel aynı şeyi yapsak iyi olur, Moskova'dan gelen uçak on beş dakika önce alana inmiş. Szüszi hâzır bizi bekliyor.

— Bana yüz bin dolara yakın paran olduğunu söylemiştin, değil mi? Şu an o paraya ihtiyacımız olacak, ben sana Avusturya'da iade ederim.

Kadına neyin nasıl olacağını anlattı.

— Nasıl istersen öyle yap, demekle yetindi İlonka.

SAS kadının getirdiği paraları aldı, içinden elli bin doları ayırdı, makasla ortadan keserek iki ayrı paket yaptı.

— Bu bizim hayat sigortamız, dedi.

On dakika sonra üçü birlikte merdivenleri iniyorlardı. Yağmur' hâlâ devam ediyordu. Arkalarına bakmadan şehir merkezine doğru ilerlediler. Sovyet bakanın kemikleri çini sobadaydı. Malko şu an Janos Toth'un Macar Gizli Servisi'nde olduğunu düşündü ve kaygılandı. Yanında yürüyen İlonka ile Szüszi acele ediyorlardı. İşler yolunda giderse Macaristan' da birkaç saat daha kalacaklardı, ama aksi takdirde en iyi ihtimalle birkaç seneleri bu ülkede geçecekti.

XXVII. BÖLÜM

Mate Balaz tam karşısında, tahta bir iskemlede oturan adama bakıyordu. Adam bir ticaret temsilcisine benziyordu ve son derece sakindi. Kravatı ve kemeri alınmış, ama gözlükleri bırakılmıştı.

Macar yetkili, bu sakın ve böylesine karmaşık bir eylemi gerçekleştiren adam karşısında sıkılıyordu. Ama her şey henüz bitmemişti! Mate Balaz'ın kaygısı Toth'un ne tür bir oyun oynadığını ve Sovyet bakanın nerede olduğunu bilmemekten kaynaklanıyordu. Janos ise misafirlğe gelmiş gibi kendisini seyrediyordu. Balaz saldırıya geçmeye karar verdi. Sovyet albayı tutuklama olayından haberdar etmemişti, ama fazla gizleyemezdi. Çünkü onu da suç ortağı sanabilirlerdi.

— Janos Toth, bana ne söyleyeceksin? dedi.

Asinin yüzü güldü.

— Bana anlatacak çok şeyi olan sizsiniz Mate Balaz. Siz ki saygın ve dürüst bir insansanız, nasıl oldu da ülkemizi ezen Sovyetlerin bekçi köpeği oldunuz?

Mate Balaz onu susturmak için elini kaldırdı, böylesine tehlikeli bir konuda konuşmak istemiyordu.

— Janos Toth size makul bir teklif yaptım. Suç ortaklarınızla uğraşmadım, nerede olduklarını bile bilmiyorum. Suç ortaklarınız hakkındaki soruşturmayı fazla uzatmayacağım, ayrıca Sovyet yetkililerin sizi ülkelerine

götürmemeleri için elimden geleni yapacağım. Tüm bunlara karşılık sizden bir tek şey istedim. O da Valeri İlliç Suslov. Bunun ne ilrece önemli olduğunu biliyorsunuz.

— Doğru, çok hoşgörülü davrandınız. Ruslara bakanın nerede olduğunu ancak Sovyet Elçisi ile Albay Antonov'un yanında açıklayacağımı söyleyin.

Bu Mate Balaz için beklenmedik bir şeydi, adamın alay ettiğini sandı, ama mavi gözlerde en ufak bir belirti yoktu.

— Kendinizi onların avucuna attığınızın lafında mısınız?

Janos Toth bu sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi cevap vermedi. Sessizlik uzadı.. Mate Balaz olanlara bir anlam veremiyordu. Nihayet telefonu açtı ve:

— Bana Albay Antonov'u bağlayın, dedi.

Çabucak albayı bağladılar ve konuşmaya Macai yetkili başladı:

Albay, size çok iyi bir haberim var. \.l.mil.ı imi/ nihayet bakanınızı kaçırın kişiyi lıdılalı. Şu anda odamda, tam karşımda ıhını

ıdi lıcnlı sakın bırakmayın! Birazdan Onu ellerimle hoğucagım. Suslov nerede? Onu kurtardınız mı?

Henüz değil . Eylemi gerçekleştiren kişi "Im i.ıno. loih onun bulunduğu yeri size ve elv'ınl/ı açıklayacağımı söylüyor...

< »ıı.ı söyleyin, ben adamı bülbül gibi i "mı nu m ı .im bilirim. Hemen geliyorum.

Mi'ı\ bu .ulam benim himayemde, ona muan piıııam. Adam savaşta . önerisi bence son derece

,ıı

— Yakında kellesi uçacak, dedi Antonov.
Telefonu kapattı, Janos Toth konuşmayı umursamaz bir edayla dinlemişti.

— Size teşekkür ederim, dedi yalnızca.

Mate Balaz bir türlü Toth kadar rahat olamıyordu, adam sanki bu olayların dışındaymış gibi davranıyordu.

— Teklifinizi kabul edeceklerini sanıyorum, sizi asla bırakmam. Macar emniyeti tarafından yakalandınız, Ruslar tarafından değil. Kahve ister misiniz?

— Evet.

XXVIII. BOLUM

Filistinlinin arabası küçük, döküntü bir Trabant idi, ama Malko kendini Rolls'ün-deymiş gibi hissediyordu. Lenin Caddesi'nde yüz metre kadar gittikten sonra Filistinli arabayı durdurdu ve:

— Para yanınızda mı? diye sordu.

— İşte, dedi SAS.

Evrak çantasını açtı ve dolar tomarını gösterdi, ama bu arada Janos Toth'un • İlahının görünmesine de özen gösterdi.

— Hey, silahlısınız, bu çok tehlikeli... dedi Filistinli.

— Evet, kendimi hırsızlardan korumak için. Bizi Avusturya dışında bir yere götürme ihtimalinde kullanacağım...

Raşid çabucak yarım paraları saydı. Sonra hareket ederek Tuna'ya doğru yol aldı. Bir süre sonra Ullői Caddesi'ne saptı. Epeyce yol aldıktan sonra sağa döndü ve bir kilometre sonra boş bir bölgeye geldiler. Burada yarım kalmış binalar, köprüler, yol yapım araçları ve vinçler vardı, ama tek bir insan göze çarpmıyordu. Yağmur şiddetini artırdı, yol .H ki a bir çamur deryasıydı. Filistinli bir buldozerin yanında durdu ve saatine bakarak:

— On beş dakikaya kadar burada olmalılar, dedi.

Kaloriferin çalışabilmesi için motoru stop etmedi. Beklemeye başladılar, cam buğulanmıftı. Otuz saniyede bir saatine bakan Filistinli ulc sinirleniyordu.

- Gidip telefon etmeliyim, dedi Raşid.
- Hep birlikte gidelim.
- İyi, ama gelirlerse? Burada beklemeniz ve benim yalnız gitmem daha iyi olur.

Mantıki olduğu kadar korkunç bir şeydi de. Araplar genellikle randevularına bir saat geç gelirlerdi. SAS İlonka'dan ayrılmak istemiyordu, bunun sebebiyse bu tür olaylarda ayrılmanın ne gibi sakıncalar yaratacağını iyi bilmesiydi...

— Pekâlâ gidin, ama geri dönmeyecek olursanız, sizi nerede olursa olsun bulacağıma yemin ederim.

Arabadan indiler. Buldozerin kenarında durmak bile onları soğuk ve yağmurdan koruyamıyordu. Araç manevra yaptı ve hareket etti. Malko Raşid'in gelmemesi durumunda neler olabileceğini düşünmek bile istemedi.

Aradan on dakika geçti.

— Bu adi herif geri gelmeyecek, dedi Szüszi.

SAS aniden çamurun içinde kendilerine doğru gelen bir Cadillac Fleetwood gördü, arkasında ikinci bir Amerikan arabası daha vardı.

CIA ajanı yolun ortasına çıkarak arabayı durmaya zorladı. İçinde çok sayıda Arap vardı, bıyıklı olanı ona acı acı baktı.

— Biz de sizi bekliyorduk, Raşid'in arkadaşlarıyız, dedi Malko İngilizce olarak.

— Raşid nerede?

— Telefon etmeye gitti, şimdi gelir. '

— Raşid yoksa sizi götürmeyiz...

Malko onlar giderse her şeyin biteceğini biliyordu. Arabaya zorla binemezlerdi, çünkü bu durumda ilk karakola teslim edilme

tehlikesi doğardı. Bu sırada yolda sarı Trabant görüldü. Malko kenara çekilirken arabasından inen Filistinli Cadillac'a doğru koştu.

Arapça yapılan hararetli bir tartışmadan sonra Raşid SAS'a döndü.

— Fazladan on bin dolar daha istiyorlar.

Tartışmayla kaybedecek zamanları yoktu. Malko çantasını açtı ve istenen miktarı çıkarttı. Adamların keyfi yerine gelmişti. Hemen bagaj kapağı açıldı, içi boş ve çok büyüktü.

Önce kadınlar, ardından Avusturyalı bindi. Malko'nun gözü Raşid'e takıldı.

— Akşama görüşürüz, dedi Filistinli.

Kapak kapandı ve içersi zifiri karanlık oldu. Araba hareket ederken sarsıldı ve Malko yaralı elini çarptı. Sarsıntı yüzünden İlonka ile birbirlerine sürtünmeye başladılar ve bu SAS da garip bir duygu uyandırdı.

I layatları Arapların ellerindeydi.

Sınıra kadarsa, önlerinde üç yüz elli altı kilometre vardı.

*

**

Albay İgor Antonov Janos Toth'a tiksine-
rek baktı. KGB sorumlusunun yanında
Sovyetler Birliği Elçisi ufak tefek kalıyordu.
< «meral Rotov elçinin arkasında duruyordu.
Albayın odasında üç yetkili dışında çok sayıda
vardı. Antonov tutuklunun yanındaki iki
muhafıza döndü.

I ist ünü aradınız mı?

Evet. Hiçbir şey bulamadık, albay.

I >ıha önce de biz aramıştık, dedi Mate

ı l) zerinde silah yoktu.

Mite Balaz zaferi kazanmıştı. Bir saat önce

Macar polisinin başarısını açıklamak için Sovyet işgüderini toplantıya çağırmişti. Albay Antonov'u yenmiş, sıra Moskova ile kozlarını paylaşmaya gelmişti. KGB sorumlusu Janos Toth'a döndü ve sert bir tavırla konuşmaya başladı:

— Yoldaş Valeri illic nerede?

Toth istifini bozmadı, sanki çok eğleniyordu.

— Balaz'ın bu odadan çıkmasını istiyorum, çünkü bu onu hiç ilgilendirmez.

Antonov ile Balaz bakiştılar, asiye dikkatle süzen Macar yetkili adamın hiç de düşmanca bir tavrı olmadığını anladı. Janos Toth son derece zeki bir insandı.

— Kalacağım, ama yine de konuşacak, dedi Mate Balaz. Öyle değil mi Janos Toth? Oyunu sen kazandın...

Macarlar birbirine baktı, kısa süren sessizliği Janos bozdu.

— Bakan Suslov 6 Ekim Utça, 26 numara.

Albay telefona sarılmıştı bile, ama Janos Toth soğukkanlılıkla güldü.

— Boşuna acele etmeyin, öldü. Cesedi de yaktım, kemiklerini mavi çini sobada bulabilirsiniz.

Albay Antonov homurdandı ve odayı arşınlamaya başladı. Mate Balaz kıpırdamadı bile. Janos Toth ise kaşınmak istemiş gibi elini dizkapağına koydu, sinirli sinirli gülüyordu...

Macar yetkili gözlerini kapattı.

Tam Albay Antonov Janos Toth'un gırtlığına sarılırken Macarm suni bacağından adeta sarı bir alev çıktı. Patlamanın şiddetiyle

odadakilerin hepsi parçalandı. Kırılan pencereden dışarıya et ve mobilya parçaları uçtu.

*

**

Her tarafı tutulan Malko bağdırmamak için kendini zor tutuyor, bir taraftan da dışardan gelen gürültüleri dinliyordu. Hegyeshalom sınır kapısını geçiyorlardı. Viyana'ya taş çatlasa kırk kilometre vardı. Kısa süren Macarca konuşmadan sonra bir kapı kapandı ve araba hareket etti. Karanlıkta İlonka SAS'in elini sıktı.

Yirmi dakika daha yol aldıktan sonra araba durdu, bagaj kapağı açıldı. Işıktan gözleri kamaşan Avusturyalı dışarı çıkmakta güçlük çekti. Daha sonra iki kadına yardım etti. Avusturya'da, şatosundan birkaç kilometre uzaktaydılar. Onları getiren Arap biraz uzakta duran sarı Trabant'ı gösterdi.

— Raşid orada, iyi günler.

Filistinli onlara yaklaştı, mutluydu. Onlar arabaya yerleşirlerken Cadillac hareket etti. Malko konuşamayacak kadar heyecanlıydı.

— Beni Liezen'e bırakın, yolunuzun üstü sayılır, dedi.

Nişanlısı Alexandra onun iki kadınla beraber döndüğünü görünce çılgına dönecekti, .ima bunun önemi yoktu.

*

**

Elko Krizantem Malko'ya som gümüş bir ide Kurier'in son baskısını getirdi. Szüszi VI İlonka da kütüphanede SAS'in yanında ıımyorlardı. CIA ajanını on beş dakika önce Şu ket'in Viyana sorumlusu aramış ve gazeteyi okumasını istemişti. Bunun üzerine o da

Elko'ya gazete aldırmıştı.

Gazeteyi açtı. Birinci sayfaya şu başlık atılmıştı: "Budapeşte'de bir deli vücuduna yerleştirdiği bombayı patlatarak bir Macar üst düzey yetkilisi, Sovyetler Birliği Elçisi, askeri ateşe ve denetim için orada bulunan bir generalin ölümüne sebep oldu."

Malko tek kelime etmeden gazeteyi Szüsz Sibrik'e uzattı. Yine son sözü Janos Toth söylemişti. Teslim olma sebebi anlaşılıyordu. Macar kadın gazeteyi katladığında gözleri yaşlarla dolmuştu.

— Janos Toth gibiler var olduğu sürece Macaristan yaşayacak, dedi.

James BCND

DİZİSİNDE

ÇIKAN KİTAPLAR:

- * RUSYA'DAN SEVGİLERLE
- * SENİN GÖZLERİN İÇİN
- * ALTIN TABANCALI ADAM
- * AY HAREKÂTI
- * ALTINPARMAK
- * YILDIRIM HAREKÂTI
- * DOKTOR NO
- * BENİ SEVEN CASUS
- * KRALİÇENİN HİZMETİNDE
- * İNSAN İKİ KERE YAŞAR
- * ÖLDÜR VE YAŞA
- * ROYALE KUMARHANESİ
- * ÖLÜMSÜZ ELMASLAR
- * AHTAPOT

**Kitaplığınızda bu diziye de
yer vermelisiniz!**